

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

[udg. af Niels Thoroup Bruun].

Lommebog for lystige Brødre; eller tre
hundrede Selskabsange, gamle og nye,
danske, tydske, svenske og franske

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Frederik Brummer, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

[26], 488 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53-141
2284.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 01301 5

+Rex

Lommebog

for

lystige Brødre;

eller

tre hundrede Selskabsfange,

gamle og nye,

kvindes, bryllups, fødsels- og dødsfange.

1817. 1818. 1819. 1820.

1821. 1822. 1823. 1824.

1825. 1826. 1827. 1828.

1829. 1830. 1831. 1832.

København, 1832.

Søtugt af Frederik Schumacher.

Med den afholdne 1832.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PRESS

1953

Lommebog

for

Iyftige Brødre;

eller

tre hundrede Selskabsfange,

gamle og nye,

danske, tydske, svenske og franske.

Elke, syng, lee og drikke,
stedse værre Fryd med Gavn:
dette Held jeg hutter ikke
med en Wismands golde Navn,

Kjøbenhavn, 1812.

Forlagt af Frederik Brummer.

Trykt hos Sebastian Popp.

Forerindring.

Den bedste anbefaling, jeg troer at kunne medgive nærværende Samling af 300 Sange, er: at den, foruden adskillige hidtil utrykte, indeholder de fleste af de ypperlige Arbejder i dette Fag, hvorved en Wibe, Rahbel, Baggesen, Zetlitz, Brødrene Trøvel, en T. C. Bruun, en Tode og flere have vundet sig et Navn, der vil leve i elsket og hædret Erindring, saalænge Sangens og Glædens Muser have Venner og Dyrkere. Ligeledes tør jeg give min Samling den Roes, at den i en vigtig Henseende udmærker sig frem for de fleste andre B.ise-

bøger, hvor de Herrer Digttere have den
Uergrelse, ved urigtige Afskrivter og skis-
desløse Correcturer, at see deres Arbejder
saaledes forhuliede, at de vel gienfinde
deres Navne, men ikke kunne vedkiende
sig Sangene. — Enhver Skiald, hvis
Qvad udgiøre denne lille Bogs Prydelse,
aflægger jeg herved min ærbødigste Tak-
sigelse.

Januari 1812.

Forlæggeren.

I n d h o l d.

No.		Pag.
1	Jordfuglen i sin Cirkeidands, af L. C. Bruun	1
2	Skal den hedde viis, sem det ei vører, af Rahbek	3
3	Naar man er 60 Aar, af N. T. Bruun	4
4	Lil Brittens Strande Euan kom, af Sællitz	5
5	Sorgen og Glæden følges ad, af L. C. Bruun	7
6	Arvig slog Stærkedder Kniker paa Næsen, af Storm	8
7	Tiger og Dands og Viin og Sang, af N. T. Bruun.	10
8	At vi ere Børn tilsammen, af Rahbek	11
9	Ynglinger her! af L. C. Bruun	13
10	En Skaal for den Nø paa femten Aar, af H. G. Thoroup	15
11	Kommer, Venner! tager Gæde! af Vast	16
12	Ei spørge vi Druen, om den sit Blod, af Sander	17
13	Da Oldtids gamle Guder døde, af Nhlenschlager	18

I n d h o l d.

No.		Pag.
14	Pivot er tit ved et Blomsterbed lignet, af Haste	19
15	Amor! Bacchus! synk herved, af H. lenschläger	20
16	Heltens Von er i Erens Tempel, af N. E. Bruun	21
17	Hvor varloet stiont, ifald vi kunde med hverandre, af E. E. Bruun	22
18	Danneqvinder! med Laurbær den Tinding omvinder, af N. E. Bruun	24
19	Kong Christian stod ved høien Mast, af Ewald	25
20	Det gaar saa herligt overalt, af Baggesen	26
21	Der var en Lov i Grækenland, af Rahbek	29
22	Skaal for hver Slut, hvis hulde Smil, af N. E. Bruun	30
23	Her, Skionne, hvis I prøve vil, af N. G. Thorup og N. E. Bruun	31
24	Der var en Tiid, da jeg var meget lille, af Baggesen	33
25	Venner! endnu endtes ikke, af E. E. Bruun	35
26	Til Jordens Lykke blev Druen til, af Zetlitz	36
27	Naturen os vinker til Lyst, af N. E. Bruun	38

I n d h o l d.

Pag.	No.	Pag.
af	28	Snart bortile Rivets Dage, af N a h b e k 40
19	29	See, hvor det gamle Nar hensegner mat af Dage, af L. E. B r u n n 42
20	30	Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde, af N a h b e k 43
21	31	Manden med Glas i Haand, af N. E. B r u n n 45
22	32	Cieur Naboth sad saa fast i Lykkens Gadel, af Z e t l i t z 47
24	33	Byld Glasset, Ven, bliv ung igien, af N. E. B r u n n 49
25	34	Brodre! husker: fort er Rivet, af L. E. B r u n n 50
26	35	See, Vaaren grønligt Dække spreder, af G u n d e l a c h 52
29	36	Alfader saae fra Himlens Borg, af B a g g e s e n 53
30	37	At Slynkler høves til Herens Top, af Z e t l i t z 56
31	38	For Glæden i Vensteb at finde, af L h a a r u p 59
33	39	Hvis det er sandt, hvad Godtfolk siger, af N. E. B r u n n 60
35	40	Os Elskovs hulde Skaberinde, af F r a n - k e n a u 61
36	41	Vensteb, Kierlighed og Wiin, af V. M. K r u s e 62
38		

I n d h o l d.

No.		Pag.
42	Jeg synger gierne om Kongers Magt, af Bet litz	64
43	Datter af Ungdom, Munterhed, af L. E. Bruun	66
44	En gavnlig Dag paa Svær at spille, af N. E. Bruun	67
45	Fem Staalet fra hver Mund gienlyde, af Samme	68
46	Vaagn op til Fryd, af Haste	70
47	Man snakker om de gode gamle Lieder, af L. E. Bruun	71
48	Hvor saare lidet vil der til, af Bet litz	73
49	Den Slaberen skienkte en oplyst Forstand, af Wibe	75
50	Hr. Zinklar drog over salten Hav, af Stoorn	76
51	Sieur Bacchus lærer mig at tale, af N. E. Bruun	80
52	Lad andre ophoie Sommeren, af Rahbet	81
53	O, Held vor Old, som saae Vaskillen falde, af N. P. Tre, vel	83
54	See Gudernes Glæde til Jorden nedstiger, af Bet litz	85
55	Suntus! saa naaede vi dog igien Julen, af L. E. Bruun	86
56	Naar jeg min Glaske kommer, af N. E. Bruun	88

I n d h o l d.

No.		Pag.
57	O Brodre! Timen lyder, af Paveks	89
58	Samles her til milde Glæder, af Thaa- rup	92
59	Det Kummende Væger begynde sin Gang, af Frankenu	93
60	Hvad er den første Pligt, af N. E. Bruun	95
61	Vore elskte Søstre leve, af Rahbet	96
62	Seer, Brodre, hvor Baabnene blinke, af E. C. Bruun	98
63	Jeg er en Mand, som har saa vidt ombandret, af P. M. Troffel	100
64	Med Glæden lille Amor leger, af N. E. Bruun	102
65	Naar, som vi daglig see, desværre, af Baggesen	103
66	Hvis Skiebnen jeg vilde forbande, af Zetlitz	105
67	Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer, af Ohlenschläger	107
68	Seer, Venner! hvor damper os Bollen imod, af E. C. Bruun	108
69	Jeg vandrer fra By og til By, af Baggesen	109
70	Vær Du vort Selskabs Skytsgudind, af Thaarup	111

I n d h o l d.

No.		Pag.
71	Man væver os immer om Fadrenes Lid, af E. C. Bruun	112
72	Lad Din Ungdoms muntre Dage, af S. E. Bruun	114
73	O, skionne Jord, af N. E. Bruun	115
74	Naar fra Kroen jeg kommer tilbage, af A. G. Thoroup	117
75	Brodne Kar i alle Lande, af Wessel	-
76	Viingudens Gaver alt Bordene pryder, af Wibe	122
77	Glæde er Himlens velgiørende Gave, af Kein	123
78	Den, som er flog, leer ad Tossernes Spot, af N. E. Bruun	124
79	Saa glæde vi drage det lynende Sværd, af Pram	125
80	Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler, af Rohde	126
81	Iage, hvo vil efter Daavernes Glæder, af Rahbek	128
82	Hvad det vil være mig en Glæde, af N. E. Bruun	129
83	Os den vise Syrak lærer, af Rahbek	130
84	Rundelig byder Engens Pragt, af Salsen	132
85	En Somand med et modigt Bryst, af Ewald	133

I n d h o l d.

No.	Pag.
86	134
Slaget mig kalder, af N. E. Bruun	
87	136
Skaberens Fued den nyskabte Klode, af Baggesen	
88	138
Det er et Land, Citronen blomstret vildt, af Rahbek.	
89	139
Kom ud Dit Glas! gør mig Bækked, af N. E. Bruun	
90	140
Hvi rose I saa vore Fædre, af Rahbek	
91	142
I Dag for nu næsten to tusinde Aar, af Ohlenschläger	
92	144
Du Vlet af Jord, hvor Livets Stemme, af Thaarup	
93	148
Paa grønne varme Bierge fødes, af Ohlenschläger	
94	150
Hvor Livet blomstret i dets Følge, af Molbech	
95	152
Landslygtig Glæden var paa Jorden, af Rahbek	
96	153
Snart er Din Ungdomstid forsvunden, af Frankenau	
97	155
Sorge, hvo som vil for Norges gamle Land, af Ohlenschläger	
98	157
Herlig er Krigerens Færd, af N. E. Bruun	
99	159
Hvi klager man, at Jorden feier, af L. E. Bruun	

I n d h o l d.

No.		Pag.
100	Hver paa Jorden har sin Skik, af Rahbek	160
101	Sylde hver sit Glas til Randen, af Baggesen	162
102	Kong Carl laae med en mægtig Hær, af Rahbek	164
103	I Barndomstidens Rosenalder, af N. E. Bruun	167
104	Elfkende Hyrder, Blomsterne, af Fran- kenau	169
105	Tiden med Lynets Fart forsvinder, af N. E. Bruun	170
106	Vi Somænd gjør ei mange Ord, af Kode	171
107	Al Verden til Seide nu udruster sig, af Rahbek	173
108	Bredre! lader Sangen stige, af Samme	174
109	Man skriver om Ting, der ei veie en Aon, af E. C. Bruun	175
110	Mit Ord fra Hjertets Indre gaaer, af N. E. Bruun	176
111	Om at Verden er kun Jammers Sæde, af Frankenau	177
112	Med føre Lemmer og heel i Skind, af E. C. Bruun	178
113	I Arels Stad der stander en Gaard, af Sneedorf	180

I n d h o l d.

No.		Pag.
114	Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner, af Zetkitz	183
115	Lystig, min Broder! og lystig igjen! af Frankenau	185
116	For at være som man ber, af Waggesen	187
117	Og nu en Skaal for det elskte Kion, af Rahbek	189
118	Lad mildsyge Daarer bagtale vor Jord, af Samme	191
119	Kom, Brodre! kom! nu vil vi til at drikke, af Fasting	192
120	Gløde! Lynglint af den Høie, af Ohlenschläger	195
121	Bacchus falder! kom deler hans Throne, af N. E. Bruun	200
122	Pangt meer end Guld er Druen værd, af Frankenau	201
123	En Riddermand drog til det hellige Land, af N. E. Bruun	202
124	Mildt, som Aftenstiernen, smile, af Thaarup	203
125	Oldtiden havde en god Skik, af Tode	205
126	Vor Herre saae paa Hviledagen, af E. C. Bruun	208
127	Paa Frihed høres Alle skrige, af Rahbek	210
128	Vort Fødeland er endnu rigt, af Samme	212

I n d h o l d.

No.		Pag.
129	Jeg soer engang: for Zulma evig brænder, af N. E. Bruun	214
130	Jld var min Barm, af Samme	,
131	J. Keiser Carl Magnus's Dage, af Rahbet	215
132	Hvad er Livet uden Spas? af E. C. Bruun	219
133	Det handte sig engang, af Rahbet	221
134	Om Punschens Smag, om Punschens Kraft, af N. E. Bruun	223
135	Stem, Christians Riger, i vort Chor, af Samme	224
136	Poeter roesde mangen Gang, af Rahbet	226
137	Min Doctor er en ærlig Mand, af Storm	228
138	Den ældste mellem alle Stikke, af E. C. Bruun	230
139	Naar jeg drikker, Amphion, af Rahbet	231
140	Ud til Kampen os Flaaskerne byde, af Guldberg	233
141	Alt efter Modens Lov sig retter, af N. E. Bruun	235
142	Jeg aldrig blandt den Trængsel var, af Frankenau	236
143	Bed Venfjabs Vink vi først forsamlet bleve, af E. C. Bruun	237

I n d h o l d.

No.		Pag.
144.	Ifald par bonne fortune, af Falsen	238
145	Det hedder en Acquisition, af N. E. Bruun	240
146	Hver Glædens Ven, af Frankenaу	241
147	Der var engang en tapper Mand, af Kahbek	242
148	De Mennesker vide saa lidt hvad de vil, af Samme	244
149	Lad os drikke, af Samme	245
150	Vil Du den sande Lykke finde, af Thaarup	246
151	Elkøvs Rosenkræde, af N. E. Bruun	247
152	O, Ekko! Du, som venlig throner her, af Samme	248
153	Nys jeg bag et Træ i Skoven, af Samme	249
154	I Dalens Skiod en Hytte laae, af Thaarup	250
155	Der hendes paa Jorden heel sølsomme Ting, af E. C. Brunn	252
156	Tra Livets allerførste Vaar, af N. E. Bruun	253
157	Erindt om os. Iyder englemild, af Frankenaу	254
158	Vi Alle Dig elste livsalige Fred, af Abrahamson	255
159	Det glimter i Rømingen, af Thaarup	257

I n d h o l d.

No.		Pag.
160	Til Baaben! see Fienderne komme, af Falsen	258
161	Saa kæmped de Helte fra anden April, af Olsen	260
162	Velkommen, Et af danske Helte, af Sander	262
163	Brodret til Kamp mod Fiendens Vold, af N. E. Bruun	264
164	I stunkne Hoi bliu Kæmpeslagt, af Samme	265
165	Blide Sang! misfundelig, af Haste	268
166	Bedre at leve blandt usklædte Bierge, af Malling	269
167	I Ungdoms Vaar, af Rahbek	271
168	Vor Møter hiemad kyndte sig, af N. E. Bruun	272
169	Vort Fødeland var altid rigt, af Rahbek	273
170	Graahærdet Helt med Hæderskrammer, af N. E. Bruun	276
171	Piger og Blin og Kortenspil, af Samme	277
172	Man tumler blandt Sysler og Glimmer og Larm, af N. E. Bruun	278
173	Lad Mæret komme, Mæret gaae, af Thaarup	279
174	Naturen stod i yndig Orden, af Samme	280

I n d h o l d.

No.		Pag.
175	Her, hvor vi forsamles til Glæde, af Kahbek	282
176	I et Blinhuus vil jeg sige, af Neen- berg	283
177	Naar engang jeg skal i Brudeseng, af N. E. Bruun	285
178	Fædreland! for Dig den danske Mand, af Thaarup	286
179	Min Edoard! vil Du blive, af N. E. Bruun	287
180	I eensom Land en Rose stion, af Kahbek	288
181	Gud! Du, som maatte see, af N. E. Bruun	289
182	Som Mand og Brodre vi samles her, af Riber	291
183	Naar Børn sig om mig slynge, af Baggeren	293
184	End er Du ei til Himlen vendt tilbage, af Kahbek	294
185	End smiler Glæden over hele Jorden, af Guldberg	296
186	I muntre Venner! hører mig, af Frankenau	298
187	Bed Smiger at behage, af N. E. Bruun	299
188	Er Trine kun min, af Falsen	301

I n d h o l d.

No.		Pag.
189	Unge skønne Creolerinder, af N. E. Bruun	302
190	At opmuntre Folk til at drikke, af Ohlenschläger	"
191	O Bacchus! rul til Jorden paa Din Londe, af Samme	304
192	Benner! hele Livets Næde, af E. E. Bruun	307
193	O Glaske! som bragdes forseglet her- hid, af Pram	308
194	Nyt, Ungling, glad, af E. E. Bruun	310
195	Broder! tag Glasset! vort Løsen er Glade, af Frankenan	311
196	Med jublende harmoniskt Chor, af N. E. Bruun	313
197	Mødes nu, for næste Stund, af Guld- berg	314
198	Den første Gang i Vennelag, af N a h: bef	316
199	O, elskede Egn! Du, hvis Fred, af N. E. Bruun	318
200	Kolig, høitidsfuld og stille, af Fran- kenan	319
201	End sidde vi ved Vennebord, af E. E. Bruun	320
202	Min Son! om Du vil i Verden frem, af Abrahamson	322

I n d h o l d.

No.		Pag.
203.	Til Glæde, Nordens raske Sønner, af Kohde	326
204.	Skienk i Dit Glas til bredfuldt Maal, af N. E. Bruun	327
205.	Mener Du, at den har Lykken fat, af Heiberg	329
206.	Fryd Dig ved Livet, af Frankenaу	331
207.	At intet er saa sundt som Glæde, af Kahbek	333
208.	O, Glaske, fuld med Saft af ædle Druer, af N. E. Bruun	334
209.	For ret os ved Jorden at fryde, af Heiberg	335
210.	Hver, som hylde muntre Glæder, af Kahbek	337
211.	Hvis et godt Raad I følge kan, af N. E. Bruun	338
212.	Barndoms Lyst og Barndoms Smerte, af Kahbek	340
213.	Jeg iler fro til festligt Lag, af N. E. Bruun	341
214.	Paa Roser kan man ei altid gaae, af Liebenberg	342
215.	Hvor skönt, naar Aftenstjernen venlig blinker, af Frankenaу	344
216.	For Noah Lid var Adams Børn kun Løsser, af H. K. Trøgel	346

I n d h o l d.

No.		Pag.	
217	Har jeg kun en lumpen Daler, af Heiberg	347	2
218	All da jeg varen Vurf, af N. E. Bruun	348	2
219	De Wise laste vores Jord, af Zetlitz	349	2
220	Var Odin ei den Viseste i Norden, af P. K. Trøvel	352	2
221	Velkommen enhver, som har Druesaft hier, af Frankenuu	354	23
222	Naar Glædens Rose aabner sig, af af Guldberg	356	23
223	Jeg lider godt en munter Sang, af N. E. Bruun	357	23
224	Myd Livets korte Morgenrøde, af Frankenuu	358	24
225	Kierlighed og fulde Glas, af Pram	360	24
226	Broder! see Dampen af Vollen sig hæver, af Frankenuu	361	24
227	Smil, Vensteb! til vort Samfund ned, af Samme	362	24
228	El Wiindruens Priis, af Riber	364	24
229	Heit leve hvo ved Bøgerklang, af Frankenuu	365	24
230	Stient i Glasset! thi nu vil vi drikke, af N. E. Bruun	366	24
231	Druen voxer paa vor Klode, af Falsen	367	24
232	Snart løber blandt Poier og Gysler et Har, af N. E. Bruun	368	24

I n d h o l d.

No.		Pag.
233	Venskab! til Glæde, af Guldberg	370
234	Bland ei Din Koft med Daarers Klage, af Haste	372
235	Ukandsket Timeglasset vinder, af Fran- kenau	374
236	Os Glæskerne vinke til Glæde, af Samme	375
237	Ei Kongers Smil, som Avind saarer, af Riber	376
238	Vort Liv uskadigt er og kort, af Bram	378
239	Jeg synger slet om Drab, og Mord og Krige, af Samme	380
240	Naar jeg hører stundum nogen raabe, af L. E. Bruun	382
241	Hvor lystig er ei denne Jord, af P. K. Trøvel	383
242	Alting paa Jorden er kun Glas, af Kahbek	385
243	Stolt Somand han farer saa vide om- kring, af Horn	387
244	Venner! mens endnu i Livets Vaar, af L. E. Bruun	389
245	Glæden vinker os igien, af Fran- kenau	391
246	Hvad var Livets største Glæder, af M. P. Kruse	392

I n d h o l d.

No.		Pag.
247	Naar Stridshornet falder, jeg haster afsted, af N. E. Bruun	393
248	Af fyldte Bøgre vinkes vi, af Guld- berg	394
249	Jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt, af Sander	396
250	Hvor herligt, herligt gif det til, af Malling	397
251	Jeg kiender en Alder, hvor hemmelig Kummer, af Frankenu	399
252	Du, vor Noes sva henfarne Lider, af Samme	401
253	Atter vi samles til Munterheds Glæder, af E. C. Bruun	403
254	Tag Søde, Ven! af Frankenu	404
255	Boer jeg paa det høie Fjeld, af J. Nordahl Bruun	406
256	Du Danmarks Flag, af Claus Frimann	408
257	Han, som kan ene Glæder skianke, af Thaarup	410

I n d h o l d.

No.		Pag.
258	Du, som blandt idel glade Dage, af Gutfeld	411
259	Saa svandt vor Aften hen i Glade, af Kahbek	414
260	Du Stovets Præg af Himlens Gud, af Thaarup	415

Lydske Sange.

1	261	Freüt eüch des Lebens	418
2	262	Wer nie im Freüdenkreis sich freü'n, von Bouterweck	420
3	263	Jch höre gern beym Weine singen, von Ebert	423
4	264	Befränzt mit Laub den lieben vollen Becher, von Claudius	425
5	265	Schon haben viel Dichter, die lange verblichen, von Langbein	427
6	266	Rosen auf den Weg gestreüt, von Höltz	429
7	267	Es lebe Freünd Bacchus, der heüt uns ergözt, von Kretschmann	430

I n d h o l d.

No.			Pag.		No.
8	268	Da nahest sich Bacchus, der Erbh-			9
		lichkeit Freund, von Von Halem	432		10
9	269	Hört, Brüder! die Zeit ist ein			
		Becher, von Blumauer	436		11
10	270	Bruder! auf dein Wohlergehen	437		12
11	271	Gebühren ward zum König der			
		Getränke, von Langhein	439		13
12	272	Des Jahres letzte Stunde, von			14
		Boss	441		15

Svenske Viser.

1	273	Hvad Battnet gor ondt, og hvad			16
		Binet gor godt, af Valerius	445		17
2	274	Didrick var en gammel Man	448		18
3	275	Vänskap, Frihet och Fosterland	450		
4	276	När jag i min Slickas Arm	451		19
5	277	När sänckte Kullgardin	452		
6	278	När en Präst fät Pastorat	453		20
7	279	Du, som i Heghet tror Sällheten			
		vinna, af Kellgreen	456		1
8	280	Ni! som tommen Vågaren, af			2
		Franzén	457		

I n d h o l d.

No.	Pag.
9 281	Hvaren sin Sak vill rättvis kalla, 459
10 282	Man sätter ei Nojet i konfigt Sy- stem, af Samma . . . 460
11 283	Blixt är Stunden, af Samma 462
12 284	Gly evigt det förbudna Luset, af Samma . . . 463
13 285	Ode, om Du vill mig gifva 465
14 286	När jag bår's ur mit Hus 466
15 287	Hvem vill ha mit Hierta, Dvinnor, af Valerius . . . 469
16 288	Tom ur din Vål . . . 471
17 289	Salig Farbrov Marcus Grål, af Lindgreen . . . 472
18 290	Snart är Din Sällhets Lid för- fluten, af Samma . . . 474
19 291	Broder! om Sällheten finnes på Jorden, af Samma . . . 476
20 292	Att ha i Sällskap en Cousin 477
Franske Sange.	
1 293	Pauvre Jacques . . . 478
2 294	Dés mon enfance cet auteur, de Marsollier . . . 479

I n d e x.

No.			Pag.
3	295	Chez nous les hommes, les coquet- tes, de Dupaty	480
4	296	Aussitot que je t'apperçois, de Marsollier	481
5	297	Voulez vous suivre un bon conseil	482
6	298	Je te perds, fugitive esperance, d' Hoffmann	483
7	299	Femmes! voulez Vous eprouver, du Meme	484
8	300	Aussitot que la lumiere, de Maitre Adam, Menuisier de Nevers	486

No. I.

Mel. En gammel Skinsog Bødker, o. s. v.

Jordfuglen i sin Cirkeldands
 Falder igien de blide Dage;
 Flora med tit fornyet Krands
 vinker ad spørgefulde Mage;
 men er man først i Liv og put,
 hedder det: fort i Hullet put!
 See, Yngling, spørg, Yngling, rask i Din Vaar!
 muligt Du himler næste Aar.

Lykken er ofte banjat huul,
 sommetid Fruens Gunst man priser;
 men naar man troer at lege Juul,
 hun os et Kasteansigt viser,
 hvor der er ei af første Mand
 mere end her bag paa min Haand;
 syng, Yngling, spørg, Yngling, rask i Din Vaar!
 muligt Du prøker næste Aar.

Skønde vores Bane er kun kort,
 Længe tid vi skændigt stode;
 stedse jo længer vi gaae bort,
 finde vi Veien mere øde;
 fyl' den Naturens Kloddrian,
 som den ei muntret, naar han kan:
 fias, Yngling, syng, Yngling, da i Din Vaar!
 muligt Du segger næste Aar.

Kierlighed udgier Livets Sous;
 bare dens Sødme Retten kryder,
 bytter man ei mod Konge = Smous
 Allebrød og de tørre Jyder!
 ja, med sin Piges Hierte glad,
 Jupiter selv ei være gad:
 Elsk, Yngling, kys, Yngling, varmt i Din Vaar!
 muligt Du iisner næste Aar.

Atter engang vi samles her;
 Vollen endnu vor Kreds opliver;
 Ingen hervede veed hvornær
 man hani i Skygger's Tal indskriver;
 det var et reent forvorpent Puds;
 gid det ei hændes i en Studs!
 klink, Yngling, drik, Yngling, hvor det end gaaer
 paa Held og Spas i mange Aar!

F. C. Bruun.

No. 2.

Befiende Melodie.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
 der behersker Daarens tomme Sind,
 mig, fremfor de syv, det Navn tilhører,
 mig er Guldet Muld og Vren Vind.
 Lykken mig ei Rang, ei Penge gav;
 jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bæve,
 hver Gang Actierne stæeg og faldt;
 skulde jeg i sig en Angest leve
 var min Riigdom lidt vel dyrt betalt.
 Nei, min Skat, min Vin, har stadigt Værd;
 den er evig god, mig evig kær!

Skulde jeg mig bukke og credense
 for at blive til en fornem Mand?
 Jeg misunder ingen Excellence!
 han maa mellem Fiender drifke Vand;
 og jeg sidder her i Vennekreds
 ved et godt Glas Vin, og vel tilfreds.

Bacchus' fra de Stores Tassel jages,
 da man veed han aabner Hierterne,

og det vilde smukke Ting opdages
 kunde man i somme Stores see.
 Ene den, hvis Siel er reen og fri,
 den tør drikke Vin — thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
 saa bød den al jordiff Glæde Trods:
 vare vore Skionne her tilstæde,
 skænkede, drak med, og kyste os!
 De erindres skal med bredfuldt Maal!
 Skænk og klink og drik — Din Donnas Skaal!
 Rahbek.

N. 3.

Met: Hvis et godt Raad o. s. v.

Naar man er tredsindstyve Nar,
 Pigerne man med Flasken bytter!
 Kurven man hos dem Alle faaer!
 hvad man siger til intet nytter!
 Men, trods Værk og Driller, man
 se Glas bestandig tomme kan!

Er man forelskt med sølograa Haar,
 mærker man strax hver Slut er kræsen!
 og dersom man et Kys attraaer,
 føle Krøller hun staaer paa Næsen!

Nykker har hver en Pigelil;
men Flasken er bestandig mild!

Viin er mig kiere end Guld! —
thi Guldet kan man ikke drikke; —
Viin gjør mig glad og vennehuld!
Viin gier Mod! — det gjør Guldet ikke; —
Viin er den bedste Sovebril,
som vi mod Livets Sorger fik!

N. T. Bruun.

No. 4.

Til Brittens Strande Evan kom, —
Han Drikkebrødre søgte —
Der aabned han sin Helligdom,
Og egen Roes forøgte,
I det han lærte Engelskmænd,
At lave Punsch og drikke den —
Til Brittens Strande Evan kom,
Han Drikkebrødre søgte. —

Den mørke Britte tømmed ud,
Sit Glas og Nanden stikked;
Saa sang han høit om Glædens Gud,
Og sang og drak og hikked;
Som Dug for Soel svant Sorgen hen

Og Livet blev paa ny hans Ven —
 Den mørke Britte kommed ud
 Sit Glas og Manden fikked.

Den Lethe, Lærde snakke om,
 Min Britte glad opdager
 I Herat og bedaget Rom,
 Og hvad af Druen smager;
 Han drak — og Livets Sorg blev glemt,
 Og Sang og Munterhed og Skiemt
 Med deres Moder Glæden kom;
 Strax flygted alle Plager.

Klink, glade Broder! klink med mig!
 Hylt Venfkab, Punsch og Glæde!
 En Daare gaar og gramme sig,
 Og Læstefulde græde!
 Staaer Lykken os ei altid bi,
 Dog vi har Punsch, er froe og frie —
 Klink, glade Broder! klink med mig!
 Hylt Venfkab, Punsch og Glæde!

Betlitz.

No. 5.

Fastelavns-Bise.

Mel. af Du Puy.

Sorgen og Glæden følges ad;
 Det har de gjort fra Arilds Tider;
 Smilet i Gaar paa Læben sad;
 Harmen i Dag deri sig bider:
 Stundum Nydelse, stundum Savn;
 Hele vort Liv er Fastelavn!

Hvor end i Morges hen man saae,
 Stedse man fik paa Døller Dae;
 Hvilken Forskiel! paa Søndag maa
 Verden en Faste-Præken dæie:
 Stundum Nydelse, stundum Savn o. s. v.

Krigeren trodser hver Besvær;
 Farer og Død hans Skride omspænder;
 Men efter Kampens vilde Færd
 Kronet med Seier hjem han vender:
 Stundum Nydelse, stundum Savn o. s. v.

Ekkeren mellem Haab og Tvivl
 Længe for Glutten fryser, sveder;
 Men hun omsider med et Smil
 Ind allernaadigst Stak en beder:
 Stundum Nydelse, stundum Savn o. s. v.

Elskede Fødeland! Du leed!
 Evig det huldner i vort Minde;
 Men Dine Børn den tabte Fred
 Høderlig skal tilbagevinde:
 Stundum Nydelse, stundum Savn;
 Hele vort Liv er Fastelavn!

E. C. Bruun.

No. 6.

Bekendt Melodie.

Arris slog Stærkoder Rynker paa Næsen,
 da han saae Jngils velslygte Børd

"Kieltringer! hvad er det her for et Bøsen?..
 (saaledes løde hans truende Ord);

"Er dette at leve paa nordisk Manceer?

"ei Klæmper, men kielne Sydboer jeg seer..

"Stammer Du ned fra de mægtige Froder,

"Du, som har sliq en ukongelig Siel?

"Du gior en god Dag! Din troløse Moder

"lod sig vist krænke i Løn af en Træl.

"Mens Sværdene russe, Stogvenderne gaae;

"en ærlig harsk Skinke man neppe kan faae..

"Med Leires Konning hvo ikke vil rage

"i Fugles Indvold blier her ikke mæt.

"Helte fra Oldtiids ukunstlede Dage
 "finde her neppe en spiselig Ret.
 "De Bløde i Sæder, de Feige i Krig,
 "Kong Ingil! til Taffels de helst gaae hos Dig..

Saa taled Bisins haardknoklede Bane,
 Kongers og Voldemænds og Niddingers Skræk;
 det var fra Ungdommen blevet hans Bane
 at være bitter, uhøflig og fræk.
 Den pyntede Hofmand Venauesser fik!
 af Angest hans Madlyst aldeles forgik.

Hoffspillemanden tog Harpen i Hænder,
 haabende dermed at stille hans Harm;
 men ham Stærkodd der et Stegebeen sender
 midt i hans Pande med drabelig Arm.
 En sørgelig Ende den Lystighed fik;
 der vankede Hysten for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Bøgeret prøve
 om ei et Smil var at lokke af ham;
 om denne barske og snysende Løve
 skulde ei kunne ved Vittn gjøres tam;
 Hun vækker ham Skaalen; han slænger den hen,
 den Grobian! og spilder hver Draabe i den.

Skændt han nu syntes forhardet at være
 mod al Fornøielse udenfor Krig,

er jeg dog vove min digterste Ere;
 om nogen af Jer vil vædde med mig,
 at Punsch havde gjort ham saa mild som en Kat,
 naar den i sin Pote en Mus griber fat.

Synet af Klubbens fortroelige Bolle,
 Lugten og Dampen, som stige deraf,
 det var alt meer, end han kunde udholde,
 om han fik Held til at bryde sin Grav;
 men nipped han blot til det rygende Glas,
 han bad os ved første Vacanz om en Plads.

Storm.

No. 7.

Mel. af Runtzen.

Viger og Dands og Viin og Sang,
 o, det er Sielen i al vor Glæde!
 Hvad klinger sødt som Glassets Klang?
 Jeg vil lee, lad saa Tossen græde!
 Sorgen mig ei tør kom me nær,
 thi det mit Valgsprog stedse er:
 Viger og Dands og Viin og Sang,
 o, det er Sielen i al vor Glæde!

Emilende Vige seirer let
 over den freidige Ynglings Hjerte!

Dandsen snoer Baandet dobbelt tæt!
 Elskov selv os at valtsse lærte!
 Naar jeg har Glasset fyldt med Viin
 er hele Jordens Niigdom min!
 thi Viin og Viger, Dands og Sang
 stedse var Sielen i al min Glæde!

Maatte jeg til mit sidste Fled
 munter og Skyldfri min Lykke nyde!
 Druesaft, Dands og Kierlighed,
 Sang og Viger mig stedse fryde!
 Banker da Døden paa min Dør,
 har jeg dog levet før jeg dør:
 thi Viin og Viger, Dands og Sang
 stedse var Sielen i al min Glæde!

N. T. Bruun.

No. 8.

Met. Held og Vere Magt og Selier.

At vi ere Børn tilsammen,
 Naaber mangen Viismand paa;
 At han trænger selv til Ammen,
 Han dog sjelden vil tilstaae.
 Vi da klogere vil være,
 Vi vil give Sandhed Vere,
 Og vor Dyrindom selv tilstaae.

Men de vorne Børn og have
 Deres Leeg at mores ved.
 Een har Glæde af at grave
 Sig blandt sine Grunker ned;
 Guld er Velklang for hans Dre;
 Jeg vil meget heller høre,
 Fulde Glasses muntre Klang!

Een maae lege med de Store,
 Dersom han skal være glad;
 Aldrig ham et Word kan more,
 Hvor ei Excellencer sad;
 Jeg mig allerbedst befinder
 Mellem Venner og Veninder;
 Lige Børn de lege best!

Andre vil igien saa gierne
 Gaae paa Hvermands høire Haand,
~~og~~ auerhelft med Stierne,
 Ordenstegn, og Ridderbaand.
 Stiernens Glands kun dem fornøie!
 Men min Piges Kløonne Die
 Har langt anden Glands for mig.

Bachus og Cupido ere
 Begge Børn, som hver Mand veed;
 De vort Legeselskab være!

Venskabs Gud er ogsaa med!
 Naar vor Leeg os bringer Glæde,
 Vi jo gierne Børn kan hedde:
 Skaal for hver, som leger med!

Ma h b e k.

No. 9.

Nordmands-Sang.

Bekjendt Melodie.

Unglinger her!
 Sangen om Norge skal lyde;
 Tanken allene kan gyde
 Ild i enhver!

Elskede Land!
 som i saamangen en Scene
 Rødsler med Ynde foreene
 tryllende kan:

Endnu saa tidt
 Minnet besøger de Stæder,
 hvor vi blandt barnlige Glæder
 spogte saa frit.

Norge! Din Favn
 snart Dine Sønner modtage!
 selv deres gladeste Dage
 føle Dit Gavn.

Fædrenes Daad
 herlig for Sielen sig mæler;
 endnu til Hjærterne tæler
 Colbjørnsens Raad.

End i vort Bryst
 Navnet af Tordenskiold vækker
 Fryd, over hvordan det skrækker
 Fiendernes Ryst.

Livet forgæner;
 men i Sukommelsens Tempel
 mærket med Ewigheds Stempel,
 Nyttet bestaager.

Heltene døe,
 men saa vil kommende Skjalde,
 medens de Mindet fremkalde,
 Graven bestrøe.

I deres Haand
 hører hvor Harpen den toner;
 Musen belønnende kroner
 Digterens Haand.

Naagen en Krands
 Snillet hun endnu vil flette;
 Aldrig skal Tiden udlette,
 Norge, Din, Glands!

Fædreland!
 Hellige Navn, Du vort Hierte
 fylder med Glæde, med Smerte:
 Venner! stød an!

Norge! Din Skaal!
 stedse at fremme Din Ære,
 det skal urokkelig være
 Brødrenes Maal.

L. C. Bruun.

No. 10.

Bekjendt Melodie.

En Skaal for den Mø paa femten Aar;
 og for den de sølvgraa Lokker krone!
 Skaal for den, som hyppig Pragt attraaer!
 Skaal og for den tarvelige Kone!
 Fyld Dit Glas og drik Din Piges Skaal!
 hun undskylder alt; drik bredfuldt Maal!
 Skaal for den, som Hul i Rinden har!
 og for den, hvis Smil os ingen viser!

Skaal for den, hvis Dine os indtaer!
 Skaal den, som med eet sig heldig priser!
 Fyld Dit Glas o. s. v.

Skaal for den, hvis Barm er hvit som Sne,
 og for den, hvis Hud er braun som Læder!
 Konens Skaal, hvis Ansigt røber Bæ!
 Pigen med, som kiender ikkun Glæder!
 Fyld Dit Glas o. s. v.

Lad dem være smalle, tykke, smaa,
 unge, gamle, det mig bryder ikke!
 Lad os Glasset fuldt til Randen faae,
 saa vi ud vil for dem alle drikke!
 Fyld Dit Glas, og drik Din Piges Skaal!
 hun undskylder alt; drik bredfuldt Maal!
 N. G. Thoroup.

No. II.

Velkendt Melodie.

Kommer, Venner, tager Sæde!
 Her er Euan selv tilstæde;
 drikker, smelter hen i Glæde!
 synger høit til Fredriks Noes!

Døe for Kongen vil vi Alle!
 dog skal Gienden, om vi falde,

af sin Seier ikke prale:
 Cimbrers Fald skal koste Blod.

Landets egne kiække Sønner
 kiender Fredrik og belønner!
 bøde vi, skal vore Sønner
 synge, seire, Naae som vi!

Tienden segne og bestømmes!
 Kongen leve! Landet fremmes!
 Fredriks Minde aldrig glemmes!
 Klinker! drikker Fredriks Skaal!

Dast.

No. 12.

Melodie af Kunrzen.

Ei spørge vi Druen, om den sit Blod
 os offre vil;
 dog smiler os Vinen sin Kraft, sit Mod,
 sin Belyst til.
 Ei bede vi længe om evig Tro
 en Pigelil;
 hun kienker os villig et Kys eller to,
 og tusinde til!
 Paa Marken fremmylre de Blomster smaa
 en Foraarsdag!

Leve Piger og Fødeland!
 Kun med klæfeste Hædersmand
 Hymens Tempel vil Moen betræde.

Skionne Lod, for sit Land at stride!
 Evighed faaer den Klækkes Navn!
 O, hvor sødt lønnes ei det Savn
 som man, skilt fra sin Glut maa lide!
 Seirens Laurbær med Roser vi bytte,
 som hun giver med tierlig Haand;
 froe vi fængstes af Elfskovs Baand:
 Venus Krigsgudens Son vil beskytte.

N. T. Bruun.

No. 17.

Mel. Alt sunste Helrene o. s. v.

Hvor var det flønt, ifald vi kunde med hver-
 andre,
 før vi til Eden gaar,
 hernede blandt vor Jordts Maragtigheder vandre
 syv, aatte hundred Aar!

Men da Moer Eva har os denne Spas fordærvet,
 og Plads ved Englesad
 har sine tiere Børn langt snarere erhvervet,
 end de der sidde gad;

Saa, Brødre, lader os ei slige Daarer være
 at døde Eiden bort;
 snart Klogskab vil saa lumsk vor Munterhed hent-
 tare,
 dens Rose blomstrer fort!

Vist siger man, vor Jord er fuld af Skarn og
 Plager,
 og der er noget i;
 men troe mig, Verden er just som man den sig
 tager:
 et snurrigt Massapi!

Ja, sat vi skulde i vor egen Lod udfinde
 lidt mere Sort end Hvidt,
 er jo hver Time man kan Sorg og Gigt fra-
 vinde
 den reneeste Profit.

Væk altsaa, Yngling, med enhver ubuden Grille,
 der mærkner Livets Fryd!
 tænke Amors Frylleri, saa vil Dit Die spille;
 Hans Bud er: lee og nyd!

Hvo vilde ei med Lyst saa let en Pligt opfylde?
 thi, Brødre, skienker i!
 og lad med fulde Glas os Glædens Guddom hylde!
 Skaal dens Philosophie!

E. C. Bruun.

No. 18.

Mel. af Kuntze.

Danneqvinder!

med Laurbær den Tinding omvinder,
 som kronet med Ære hjemkom
 fra det blodige Slag!
 Vel see vi den Dag,
 da Himmelen fælber sin Dom!
 Vor frænkebe Ret
 skal hævnes af Jordens skjolds Æt!

Kampens Søner!

Seer Danmarks Erkiendtlighed sønner.
 Sign, Helten, Du nordiske Mod!
 tryk ham op til Din Barm!
 Dig skærmed hans Arm!
 i Kamp han for Dig vilde døe!
 hans rindende Blod
 bevidner Din Gield og hans Mod!

Elske Helte!

ti tusinde Taarer vi fældte
 hver Gang I til Kampen drog ud
 imod Røvernes Hær!
 Os broderlig tier
 er hver, som lod Striidhornets Bud!

Vor takkende Røst
er Tolk for hvert følende Bryst!

N. L. Bruun.

No. 19.

Bekjende Melodie.

Kong Christian stod ved høien Mast
i Røg og Damp;

Hans Børge hamrede saa fast,
at Gothens Hielm og Hierne brast;
da sank hvert fiendeligt Speil og Mast
i Røg og Damp.

Fly! Freg de; fly, hvad flygte kan!
Hvo staaer mod Danmarks Christian
i Kamp?

Niels Juul gav Agt paa Stormens Brag;
nu er det Tiid!

Han heisede det røde Flag,
og slog paa Fienden Slag i Slag;
da freg de høit blant Stormens Brag:
Nu er det Tiid!

Fly! Freg de; hver, som veed et Skul!
Hvo kan bestaae mod Danmarks Juul,
i Striid?

O, Nordhav! Glimt af Vessel brød
 Din mørke Sky;
 da tyede Kiæmper til Dit Skiod;
 thi med ham lynte Skræk og Død.
 Fra Ballen høretes Braal, som brød
 den tykke Sky:
 Fra Danmark lyner Tordenskiold;
 Hver give sig i Himlens Vold
 og flye!..

Du, Danstes Bei til Roes og Magt,
 fortladne Hav!
 modtag Din Ven, som uforsagt
 tør møde Faren med Foragt,
 saa stolt, som Du, mod Stormens Magt,
 fortladne Hav!
 og rask igiennem Larm og Spil
 og Kamp og Seier før mig til
 min Grav!

Ewald.

 No. 20.

 Mel. en yndig Pige o. s. v.

Det gaaer saa herligt overalt
 hvor man sit Vie vender;
 hver anden Verden ufortalt

jeg ingen bedre Kiender.

Reis, hvem der vil, med Montgolfier,

for nye Verdner at besee!

Mon Vinen der er sødere?

Mon der er bedre Venner?

Det gaaer saa godt i Verden her,

alting er smukt i Orden;

Soel, Maane, hele Himlens Hær

spadserey rundt om Jorden;

for ingen Penge kan man see

den himmelske Comedie,

som føres op af Stjernerne

fra Syden og til Norden.

Det gaaer saa godt her i vort Nord,

her vore smukke Riger;

og om end Deuen ikke groer

netop i disse Riger,

har man dog Vand paa hver en Kant,

hvori man setle kan galant

til det velsignede Levant,

hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;

Concerter, Klubber, Baller,

Comedier og andet meer

i deilig Mængde falder.

Man hopper om fra Dør til Dør;
 man givter sig, og Bøger gior;
 man puffer, drikker, leer, og døer,
 naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord;
 os ingen Sorger tunge;
 thi Venſkab ſine Arme ſnoer
 om denne hele Klynge;
 og Vinen muntret op vor Siel,
 vi drikke vore Brødres Hæld,
 med Skaal paa Skaal, i Pøl paa Pøl,
 og glade Viſer ſynge.

Det gaaer saa godt med hver iſær;
 jeg glad hver Broder ſkuer
 at bygge ſig en Himmel her
 af Venſkab, Sang og Druer.
 Gior paa den ſidſte Flaſke Kaal!
 Fyld Glaſſene til fulde Maal!
 Drik Venſkabs, Sangs og Druers Skaal!
 Skaal Venſkab, Sang og Druer!

Det gaaer saa ſaare godt med mig;
 rundt om mig ſeer jeg Glæde!
 og i mit Bryſt den bygger ſig
 et stærkt og varigt Sæde!
 Min Sang er Glædens ſande Lyd!

mit Bud er Epikurisk Dyd;
 mit Duffe: hele Verdens Fryd!
 min Mening: Loffen græde!

Baggesen.

No. 21.

Bekjendt Melodie.

Der var en Lov i Grækenland,
 der gjør sin Autor største Ære,
 og det er ilde, Tidens Tand
 hans Navn har vovet at fortære:
 "Hvo kommer til Symposia
 "skal drikke eller gaae derfra!,"

Men naar man grant beseer den Sag,
 saa vidner dog den Lov tillige,
 at manges Gen i deres Lag
 har havt for Skik sin Pligt at svige;
 thi hvortil var et saadant Bud,
 naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi kiende ingen saadan Lov,
 og til vor Skam er det just ikke;
 thi vi den have ei behov,
 da vi vort Glas unødte drikke.

Med al Respekt for Grækerne
er vi dog visere end de.

— — — — —
N a h b e k.

No. 22.

— — — — —
Mel. af Du Pun.

Skaal for hver Slut, hvis hulde Smil
os Livets Byrder lette!
for Lise først jeg klinker vil,
For Trine, Hanne, Jette!
Os Herren gav en skønne Flok,
hvis Navn er endt med Sne;
vi mange har — men langtfra nok!
Skaal Mine, Caroline!

Skaal Trines Smil! — Skaal Lises Barm!
Skaal Christianes Læber!
Marias Fod! — Augustas Arm!
Skaal Grethe — men jeg stræber
omsonst at finde Vin til hver,
hvis Skaal jeg vilde drikke;
I Kieldren ei en Flaske er,
og Penge har jeg ikke!

Med Flasken i min høire Arm,
 Cupido selv mig lærte,
 med venstre Pigers skønne Barm
 at trykke til mit Hjerte.
 Midt i min Elskovs søde Huus
 et lille Glas jeg tømmer!
 naar Viin i Vandten holder Huus
 om Kierlighed jeg drømmer!

Men selv i denne Medicin
 jeg efter Forskiel higer:
 jeg holder kun af gammel Viin
 og kun af unge Piger!
 Ei vil jeg dable Herrens Værk,
 men alle mine Dage,
 jeg ønsked helst, al Viin var stærk
 og alle Piger svage.

M. F. Braun.

No. 23.

Mel. af Solié.

Hør, Skønne! hvis I prøve vil,
 om endnu I kan Omhy. dyrke,
 en Morgen gaaer ad Skoven til,
 taer Plads udi den Skyggers Mørke.
 Den tause Skov, det klare Væld,

de Bække, som rislende flyde:
opflammes derved Eders Siel,
da bør J Tak Naturen yde!

Der som hiint Skovens stille Skib,
som Nyffigne ei kan opdage,
ei Eders Hierter tale bød,
da tragter aldrig at behage!
Kan Sommerdagens Aftenstund
med Sødhed Dit Hjerter ei røre:
lad aldrig meer mig af Din Mund
faae Ordet Kierlighed at høre!

Hør, Mænd! hvis J forsøge vil,
hvorvidt Taalmod hos os kan strække,
det kunde vel saa bære til,
at J fik Løn for J er frække.
J mere Ynk end Harm er værd,
ved Eder mod os at forbryde;
og for at J knap værd os er
jeg vil min Tak Naturen yde.

A. G. Thoroup.

Jeg saare gierne vil tilstaae,
Qvinderne flere Ynder eie;
de os i Bliidhed overgaae;
i List mod dem vi intet veie!
Men at vi efter Fruens Ord

i alting for Kiønnet maae vige:
 Naturen deri, jeg ei troer,
 til hendes Mening Ja vil sige!

Fruen min Herres Marter er,
 og min Herre er Fruens Plage;
 men dog de har hinanden kier,
 og have ingen Grund til Klage;
 om Dagen er man suur og vred;
 man lives, man klamres, man trættes! —
 om Aftenen slutter man Fred:
 Alt af Naturen skönt indrettes!

N. E. Bruun.

No. 24.

Bekjendt Melodie.

Der var en Tiid, da jeg var meget lille!
 min hele Krop var kun en Alen lang;
 sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
 og derfor tænker jeg den mangengang!

Jeg spøged i min smme Moders Arme
 og sad til Hest paa Bedstefaders Knae,
 og kiendte Mismod, Uro, Grublen, Harmen
 saa lidt som Penge, Græst og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
 men og tillige meget mindre slem;
 da saae jeg Stierneerne som Prikker tindre
 og ønske Vinger, for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 og tænkte: "gid jeg var paa Den der!
 "jaa kunde jeg dog rigtig saae at vide,
 "hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor skøn den er!..

Da saae jeg undrende Guds Soel at dale
 mod Vesten ned i Havets gyldne Skib,
 og dog om Morgnen tidlig atter male
 den hele Himmelegn i Osten rød.

Og tænkte paa den naadige Gudfader
 som skabte mig og denne smukke Soel,
 og alle disse Himmels Perlerader,
 som vrinkle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
 den Bøn, min gamle Moder lærte mig:
 "o, gode Gud! o! lad mig altid stræbe
 "at blive viis og god og lyde Dig!..

Saa bad jeg for min Fader og min Moder,
 og for min Søster og den hele By,
 og for uktendte Konge, og den Staaer,
 som gif mig krum og sikkende forbi.

De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage!
 min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen!
 Jeg kun Erindringen har nu tilbage:
 Gud! lad mig aldrig, aldrig tabe den!
 Baggesen.

No. 25.

Med. Held og Ere, Magt og Seier.

Wenner, endnu endtes ikke
 Den carnallioske Striid;
 Det er Skade; men vi drikke
 Vil engang imidlertid
 Naar de blanke Vaaben blinke,
 Er' vi rede; nu vi klink
 Vil paa Jordens Harmonie!

Evan, hvor Din Drue styrker!
 Hvor den muntre Siel og Sind!
 Aldrig svig Din ædle Dyrker!
 Lad ei nogen stridig Vind
 Dine Gavers Fart forsinke!
 Da som nu, vi stedse klink
 Skal paa Glædens Harmonie.

Brødre, denne blide Glæde
 Blemferer helst i Bønnelag;

Enighedens skønne Klæde
 Knyttes fastere i Dag!
 Hjertet kiender ingen Sminke;
 Det er huldt, og vi vil klink
 Høit paa Venstabs Harmonie!

Men der er endnu et Gode,
 Som gier Livet først sit Værd;
 Smykked ikke det vor Klode,
 Var man stedse i sin Færd
 Dorst og træven; — nei, som flinke
 Gutter, vi af Sielen klink
 Vil paa Elskovs Harmonie;

Kierlighed vor Konge kroner
 Ved Maria's hulde Haand,
 Mens i Folkets Hierter throner
 Evig Trostabs faste Mand:
 Den skal atter Freden vinke
 Til hans Land; thi lad os klink
 Paa saa skøn en Harmonie!

L. C. Bruun.

No. 26.

Bekjendt Melodie.

Til Jordens Lykke blev Druen til,
 Skienk i!

Den dyrkes, præsses og nydes vil,
 Skienk i!

Og i det Bæger Gud Evn haver,
 Er Guddom blandet med Jordens Gaver;
 Drik ud, Skienk atter,
 Tøm Glasset, Skienk atter,
 Drik ud!

Han mild fremkommer, og Smerten døer,
 Skienk i!

Blandt Livets Torne han Noser strøer,
 Skienk i!

Den gustne Armod han mild beriger,
 Han tømmer Løver og stolte Piger
 Drik ud, Skienk atter,
 Tøm Glasset, Skienk atter,
 Drik ud!

Naar Geisten slumrer, tag frem Dit Glas,
 Skienk i!

Naar Verden ikke er Dig tilpas,
 Skienk i!

Din Geist skal vaagne, Din Siel skal stige,
 Du Dig med Verden skal let forlige;
 Drik ud, Skienk atter,
 Tøm Glasset, Skienk atter,
 Drik ud!

Har nogen Doris indtaget Dig,
 Skienk i!

En liden Ruus gjør Dig takkelig,
 Skienk i!

Du skal med Styrke Din Jld forklare,

Og hendes Hjerter skal staae i Fare;

Drif ud, skienk atter,

Tøm Glasset, skienk atter,

Drif ud!

Betlitz.

No. 27.

Mel. af Ludvig Sink.

Naturen os vinker til Lyst,
 og gyder sin Jld i vort Bryst.

Hør Lærernes Slag
 og den kurrende Due!

Den smilende Dag
 og Vårsolens Lue

tilraabe os Alle et livnende: "Nyd!"
 thi Himlen os skabde til Fryd!

For end at forhøje vor Lyst,
 groe Længsler i Menneskets Bryst;
 den fierneste Poet

i det mørknebe Blaane,
 den dalende Soel,
 den stigende Naane
 opvække vort Haab om det ahnede Held,
 og Dnsket er Fryd for vor Siel!

Selv Sorgen den renefte Lyst
 kan skabe i Menneſkets Bryſt;
 den Dydiges Død,
 ſom fuldender hans Smerter,
 er lærerig ſød
 for Levendes Hierter;
 fra blegnende Læbe en vennehuld Røſt
 forſætter os Saligheds Trøſt.

O Andagt! Din luttrende Lyst
 er Balsom for ſaarede Bryſt!
 Du løfter vor Hand
 op blandt Stjernernes Brimmel!
 Din hellige Haand
 os aabner en Himmel!
 Naar Tillidens Lys i vor Siel vil gaae ud,
 Din Vinge os hæver til Gud!

Og Kierligheds himmelske Lyst,
 og Venſkab, ſom ſmelter vort Bryſt,
 og Ungdommens Krands,
 og det ſignende Minde,

og Haabet, hvis Glands
 kan aldrig forsvinde,
 tilraabe os alle et livnende: "Nyd!
 thi Himlen os skabde til Fryd!

N. T. Bruun.

No. 28.

Bekjendt Melodie.

Snart bortile Livets Dage,
 de i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage
 maa den Vise spare paa.
 De fleste paa Jorden er Daarer,
 de bortødsle Tiden paa Fias;
 den bedre Deel jeg mig udkaarer,
 og kruger mig her ved mit Glas.

Snart bortile Livets Dage o. s. v.
 Men søg ei Din Blisdom i Bøger;
 Du læser Dig galere der;
 nei, jeg den i Flaskerne søger,
 vor V i b e han fandt den jo her.

Snart bortile Livets Dage o. s. v.
 Lad Andre rundt Jorden omfare
 og spilde paa Reiser sin Tid;

vi lade, for Tiden at spare,
 os Vinene bringe herhid.

Snart bortile Livets Dage,
 de i Glæde nydes maae;
 Hvad man ei kan faae tilbage
 maa den Vise spare paa.
 En anden sin Fryd deri sætter
 at vogte paa Stiernernes Gang,
 bortgaber de kostbare Nætter
 vi nyde ved Spøg og ved Sang.

Snart bortile Livets Dage o. s. v.
 Med Græsk og Latin mig at bryde,
 det Jndfald jeg ingentiid faaer;
 min Viintapperdreng er en Gyde,
 min Donna vort Moersmaal forstaaer.

Snart bortile Livets Dage o. s. v.
 Historier lære vi ikke;
 de er jo kun lidet at troe;
 vi heller vil lære at drikke;
 i Viin skal jo Sandheden boe.

Snart bortile Livets Dage,
 de i Glæde nydes maae;
 hvad man ei kan faae tilbage
 maa den Vise spare paa.

Naar eengang vort Liv sig bortsniger,
 vi have den Trost i vor Grav:
 hos Vinen og Venner og Viger
 vi ærlig tog Nytte deraf.

Maabek.

No. 29.

Nytaarsvise.

Me l. Alt snøste Deltene o. s. v.

See, hvor det gamle Aar hensegner møt af
 Dage

i Evighedens Hav;
 thi, Brødre, lader os med Glassets Klang
 ledsage
 det skyldigst til sin Grav!

Alt Janus er ifærd med os et nyt at vinke
 herop af Tidens Skib;
 og dette ligerviis vi vil imøde klink
 med fyrigt Sammenstød.

Snart, fulgt af Høerne, dets første Morgen
 iler

paa Lysets Binger frem;
 mens bliid dets Genius fra Empyreet smiler
 til Friheds Sønners Hiem.

Sit skue han os der beklæde Bacchi Trone
 med Rosen i vor Kind!
 Hvert Kredsjens Hierte stemt i Broderhuldsfæls
 Tone
 og Munterhed i Sind!

Thi groer vel anden Frugt paa Sorgens Træ
 end Dyrker
 og tidlig Salighed?
 men sligt er ikke kiønt; det altsaa, Venner,
 synker
 i Evans Bøger ned.

Hvor klerligt han os det endnu i Aften vækker!
 thi Vollen meer formaaer;
 dens Fylde Vittighed og Glædens Lune vækker;
 Skaal paa det nye Aar!!
 E. C. Bruun.

No. 30.

Bekjendt Melodie.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde;
 og saa forstod dog kun at nytte det.
 En Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 den kan de fleste gierne meget stet.

"Hvis jeg var riig, med Sex jeg vilde k re,
 "og blev Baron, om ikke Excellenz,
 "da skulde Du mig Reverenzer giøre" —
 og lee Dig ud ved hver en Reverenzer!

"Hvis jeg var riig, der ikke skulde være
 "et Slot som mit, i Florenz eller Rom...
 Hvad hialp det Dig? Jeg ønsker intet mere,
 naar kun min Vin, en Ben og jeg har Rum.

"Hvis jeg var riig, jeg blæste Staden noget,
 "og købte mig en prægtig Herregaard...
 Hr. Ven, det var en Lykke for Din Foged,
 som blev Din Estermand om nogle Aar.

Hver har sin Orm. Som Drager nogle ruge,
 paa det, som andre unydt kaste hen.
 Om jeg var riig, jeg vidste det at bruge,
 at være riis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
 fra hver en Egn, hvor gode Druer groer,
 og store Flasker, som blev aldrig tomme,
 stod skokkeviis omkring mit gi stfri Bord.

Hver munter Fyhr velkommen skulde være
 og muntreere gaae fra min Gi stefal;
 den Sørgende indbød jeg did at lære
 at Verden dog ei var en Jammerdal.

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
 de fulde Glas, og Venſkab throne der.
 Mit Huus da skulde Glædens Tempel blive;
 jeg Veſculap imod Bekymringer.

O, vilde mig den blinde Gud bønhøre
 og gjøre mig ſaa riig ſom mangen Nar!
 Hvo ſkønſom nød det Smaa fik tit det Større;
 kom, vi vil drikke op det Lidt vi har.

Rahbek.

No. 31.

Mel. af Du Pu y.)

Wanden med Glas i Haand,
 stolt af ſin høie Rand,
 føler ſig ſtor;
 raſk, men dog from han er;
 Ret og Pligt har han kier;
 ei han en Uven ſeer
 paa viden Jord!

Herlige Drueſaft!
 Du gyder Ungdomskraft
 i gammelt Dryſt;
 Glas i Haand, hos en Ven,
 ſeer jeg min Vaar igien,

glemmer, at den svandt hen,
nyder dens Lyst!

Skjændt Du, o stolte Hav,
var mangen Sømands Grav,
elsker han Dig!

Dog, seer han Fødestavn,
staar han med udbrede Favn,
jubler sin Piges Navn,
er lykkelig!

Paa vilde Bølgers Ryg
vugges han stolt og tryg,
mindes sin Mø.

Inderlig Kierlighed
lønner hans Daad, han veed;
men sveg hans Mø sin Eed,
da kan han døe!

Hil Dig, o elskte Sø!

Hil hver en Kielen Mø!

Stemmer i Chor:

Hil Druens skionne Blod!

Hil Troskab, Fryd og Mod!

Hil hver en glad og god

Borger i Nord!

N. T. Bruun.

No. 32.

Mel. For Noahs Tid var Adams Børn kun Tosker.

Cieur Naboth sad saa fast i Lykkens Sadel,
 Som nogen Jøde sidde kan,
 Og var han end ei fødte af gammel Adel, —
 Sligt var ei Brug i Jødeland! —
 En ærlig Jøde var han dog,
 Som ei sin Staal i Bænken slog.

Kong Achab saae hans Viinggaard, og han sagde:
 "Den Viinggaard ligger mig tilpas."
 En Dynge Guld han for Cieur Naboth lagde,
 Med disse Ord: "behold Dit Glas,
 "Og køb for dette Guld Din Viin,
 "Men lad Din Viinggaard blive min."

"Min Fader tog sin Ruus af disse Ranker,
 "Saa gjorde og min Oldesaer,
 "Jeg, deres Søn, har arvet deres Tanker
 "Min egen Viin for tier jeg har!
 "Den blander ingen mig med Vand;
 "Min Viinggaard jeg ei miste kan. —

Saa var Cieur Naboths Svar; jeg kan ei vide
 Om man hans Tale laste bør;
 Vist nok han sat den Vrefrygt tilside,

Jeg ei tilfidesætte tør;
 Men Manden dog undskyldes kan;
 Jeg selv i Viin ei lider Band.

Kong Achab blev ved dette Svar bedrøvet;
 Men logrende en Hofmand kom,
 Og smikkede: "Lad Naboth sig berøvet
 "Sin Viingaard see ved Lov og Dom;..
 Strax sigte Kongen Vidner, som
 Svoer Naboth fra sin Eiendom.

Sieur Naboth saae sin Viingaard blive Have
 Og Kaal at groe, hvor Ranken stod;
 Han ærgred sig; han kunde Marsag have,
 Thi til sit Brug er Kaal ret god;
 Men elstes op i Rankens Sted,
 Det kan man aldrig holde med.

Kong Achabs Slægt maae Græs og Rødder æde:
 Nebucadnesar gjorde saa;
 Ukiendt med Viin og Sang og munter Glæde
 De deres Liv hentrælle maae,
 Og slutte deres Tørst med Band,
 Som forðum i Egypti Land.

Men Naboths Væ i Rankens milde Skygge,
 I raske Vigers fieline Arm,

For Kierlighed og Viin et Altar bygge,
 Og nære Glæden i sin Varm!
 Og, Brødre! kiender jeg os ret,
 Saa er vi denne Naboths Vt.

Setlitz.

No. 33.

M. l. Skaal for den No, hvis hulde Smil.

Fyld Glasset, Ven, bliv ung igjen!
 tryk Livets Vaar tilbage!
 Ved Siden af en Ungdomsven
 gienkald Din Ungdoms Dage!
 Grib Munterhedens korte Blund,
 naar til Din Siel det smiler;
 og huff, den tabte Glædesfund
 for evig fra os iler!

Hil Viin og Sang og Kierlighed!
 jeg ingen af dem sviger!
 Indtil jeg gaaer i Graven ned
 jeg elsker smukke Piger!
 med dem vor Jord, jeg sige tør,
 sit bedste Vnde tabde;
 Vor Herre var i godt Humeur
 dengang han Piger skabde.

Naar selv vi vil, vort Liv bestaaer
af Sang og Dands og Glæde;
saalænge Hjertet roligt staaer
af Held det er en Kiæde.

Med Rankens lysgrønne Blad
min Finding jeg bekrædser;
og over Livets Torne glad
jeg med min Pige dandsfer!

N. T. Bruun.

No. 34.

Bestiendt Melodie.

Brødre! husker: fort er Livet;
Intet standser Tidens Flugt;
Neppe har Naturen givet
Diet Lys, før det er slukt.

Chor.

Vel da! saa lad os hurtigt nyde
Glæden, før det for sildigt er.
Hisset man os ei Bisp vil byde:
Altsaa vi tømme Glasset her!

Rosen paa vor Bane spirer,
Skiondt imellem Torne strøt;
Selv Den Diademmet ziver
Er blandt Smertens Taarer født.

Chor.

Vel da! o. s. v.

Musen venlig Krandsen rækker!
 Huldt os smiler Snillet's Gud;
 Ak! men Cancelliet trækker
 Tingen saa forbitret ud!

Chor.

Vel da! o. s. v.

Amor er et Barn; han spørger
 Gierne med i Ungdoms Aar;
 Men han andet Selskab søger
 Ved det første hvide Haar.

Chor.

Vel da! saa lad os hurtigt nyde
 Glæden, før det for sildigt er;
 Hisset man os ei Kys vil byde:
 Alsaa vi favne kiølent her!

Brødre! kun for tidt vi friste
 Savnet af en prøvet Ven;
 Selv vort skionne Daand maa briste,
 Og ei knyttes meer igien.

Chor.

Vel da! saa lad os Glæden nyde
 Mens endnu Kredsen samlet er;

Uvist hvad man os hist vil byde:

Altsaa hver tømme Glasset her!

L. C. Bruun.

No. 35.

Mel. af Kuntzen.

See, Baaren grønligt Dække spreder
hist over Træets nøgne Top;
den unge Rosenblomst udbreder
sig rødmende af brudte Knop.
Hver Blomst uddufter til os: "Nyd!
snart visner jeg og Baarens Fryd."

Høit Solen staaer paa Azurbue,
nedsmiler Liv og Frugtbarhed;
ei længe bluffer klar dens Lue;
snart daler den i Vesten ned;
dens Blik nedstraaler til os: "Nyd!
snart svinder jeg og Baarens Fryd."

Med sagte Løb sig Bækken krummer
saa sølvklar mellem Marker hen;
men snart dens Nislelyd forstummer,
og Jisens Lænke binder den.
dens Boble suser til os: "Nyd!
snart standser jeg og Baarens Fryd."

Med spæde Strube Lærken synger;
 dens Triller høit i Skyen naae;
 Zephyrens sagte Mande gynger
 nysfødte Qvist, den sidder paa.
 Den lille Sanger quiddrer: "Nyd!
 snart tier jeg og Vaarens Fryd.."

Sødt Blomsten dufter; Bakken iler;
 i Skoven lyder Fuglechor;
 Zephyren vifter; Solen smiler;
 forynget er den hele Jord.
 Naturens Samklang toner: "Nyd
 mit unge Foraars korte Fryd!.."

Gundelach.

No. 36.

Baldurs Igienkomst.

M. L. Wulf Skarrelonge re.

Alfader saae fra Himlens Borg
 Den hele Jord
 Bedækt med Bold, og Spliid, og Sorg
 Fra Syd til Nord.
 Da hørte han de Frommes Bøn
 Om Ret og Fred:

Og sendte Huld sin egen Søn
 Til Norden, ned —
 Og Aserne kaldte ham Baldur.

Men Loka saae fra Utgards Vo
 Hiin Fred i Nord;
 Og frygted derved sat i No
 Den hele Jord.
 Da horte han de Ondes Raab
 Om Vold og Krig:
 Og dræbte Dans og Jordens Haab
 Ved nedrig Ewig —
 Men Odin omfavned sin Baldur.

Selv lagde Liget han paa Vaal
 Ved vilden Strand:
 "Kun halv Skal optaaes Ondskabs Maal!"
 Saa raabte han;
 Og gav sin Søn det sidste Kys —
 Og græd — og soer —
 Og hviffed ham i Dret tys
 Et uhørt Ord —
 Da favnede Flammerne Baldur.

Hiin Utgards grumme Kæmpe loe
 (Mens Jord og Hav
 Blev atter Tvebragts vilde Vo)

Ved Baldurs Grav.

Og ned blev trampet Fredens Sæd

I blodig Krig —

Men alle Dydens Venner græd

Ved Baldurs Liig. —

Da favnede Skyggerne Baldur.

Til Surtur, svøbt i Nat og Storm,

Gik Loke hen —

Og Fenris, Hel, og Midgardsorm

Stod' op igien.

Og Magnarokurs Mørke steg

Nu fiern og nær,

Og Lysets Nanders Skarer vceg

For Mørkets Hær —

Thi Aserne favnede Baldur.

Ik! Aegards Magt ved hines Setr

Er styrtet alt!

Forsete, Thyr, og Thor, og Freir —

Selv Odin faldt!

Nu er tilbage kun eet Haab

For den, som troer:

Hvad Odin, efter afbrændt Haab,

Sin Yndling svøer,

Da tyft han tilhvissede Baldur.

O Held Dig, Afers Hæ i Nord!
 Du veed det, Du!
 Alfader: Odins mørke Ord
 Er klart Dig nu:
 Han hvisted Baldur: "Hvil i Løn
 "I Jordens Skød;
 "Du leve skal igien, min Søn,
 "Naar jeg er død!
 "Og Norden skal kalde Dig Fredrik!..

Trods Lokes Affkoms Overmod,
 Trods Surturs Magt,
 Alfader holdt med Afers Blod
 Sin gamle Pagt:
 Og Danmark trodses Vold, og Mord,
 Og Guders Død;
 Thi Baldur, Fredens Gud i Nord,
 I Dag blev fød!
 Hil være Dig, herlige Fredrik!

Baggesen.

No. 37.

Bekjendt Melodie.

At Slynkler hæves til Krens Top,
 At Smiger mødskes, og Sandhed tigger,

At Nige sluge de Arme op,
 At Dyden nogen paa Gaden ligger,
 At Vaand og Stierne
 Og tomme Hierne
 Forenes ofte, ja meer end gierne,
 Det seer man tit.

O I, som sukkede tit med mig,
 Naar Dyd og Sandhed blev underknet,
 Naar den blev æret, fornem og riig,
 Som Lov og Bøddel har ofte truet,
 Forglemmer Daarer,
 Som aldrig saarer
 En Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
 Og varer froe.

Da Mattens Forbud, Tuds mørket laae
 Paa halve Jorden, og den var rolig,
 En Glands med eet jeg i Østen saae,
 Gud Evan kom fra Olympens Volig;
 Kun fielden vadsket,
 Men feed og ladsket
 Han ned ad Fieldet barfodet tradsket
 Og ravede.

Han nærmed sig til det Sted, ja sad
 — I Gudens Nafyn stod mælet Glæde —

Søn! sagde han — Du bør være glad,
 Lad Patrioten forgieves græde,
 Naar Ondt kun lykkes,
 Naar Landet trykkes,
 Og Retten selv af dens Ziener rykkes,
 Saa tøm Dit Glas!

Jeg tog hans Bøger og tømte det,
 Og glemte Landet og Landets Daarer,
 Jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
 Som spotter med Heraclitens Taarer,
 Jeg hylde Glæde,
 Forsvoer at græde,
 Og loved Evan, jeg vilde quæde.
 Kun ham til Roes.

En Flaske Vin er og mere værd,
 End al den Velstand en Tyfker skaber;
 Men troer man Tyfken paa hans Gebærd,
 Og vinder han, medens Landet taber,
 Jeg Evan lyder,
 Min Vin jeg nyder,
 Og leer ad den, som blir snydt og snyder:
 Gjør I som jeg!

Zetlitz.

No. 38.

Wælt. For ver os ved Jorden at fryde.

For Glæden i Venſkab at finde
vi række hinanden vor Haand;
for Frihed med Pligt at forbinde
vi knytte ſelſkabeligt Bånd.

Værer fro, værer fro! det er Himlens velgjø-
vende Gave,
værer fri, værer fri! det er Himlens almægtige
Bud.

Hver Sandheds Fiende, han er Slave;
Glæden og Frihed er fra Gud.

Bannægtig er Voldsmandens Rænke,
og Sværmerens Fakkell og Dolk;
forgieves er Oprørſaands Rænke
at reise det tænkende Folk.

Held det Land, Held det Land, hvor Fyrſten
Retfærdighed ærer!
Held det Folk, Held det Folk, hvor Sandhed
er Lovens Folk!

Den herſker ei, der mild regierer
over et frit og oplyst Folk.

For Venſkab og Sandhed at kæmpe,
at elſke hver Oplyst og God,
de Lidendes Klager at dæmpe,

det være vort Broderkabs Lod!
 Værer fro, værer fro! det er Himlens velgjø-
 rende Gave!
 værer fri, værer fri! det er Himlens alnægtige
 Bud.

Hver Friheds Fiende er en Slave;
 Frihed og Glæden er fra Gud.

Thaarup.

No. 39.

Mel. af Du Pun.

Hvis det er sandt, hvad Godtsfolk siger,
 var Blin, og Rys af kielne Niger
 i megen Priis i Grækenland.
 Jeg troer, vor Skik er fast den samme:
 vort Hierte hastigt staaer i Flamme,
 som Grækere vi drikke kan!

De ynded ogsaa Spøg og Datter,
 og sandt, at Spøg er Vacchi Datter,
 men Dattersønnen Perials;
 med Galskab denne sig formæler,
 til Søvnens Gud omsider stielor
 det unge Egtepars Pokal.

Men hisset havde man en Vane —
 af, Skade den ei vilde baane

sig Vei til vores Fødeland! — :
 paa Guds frygt var det der en Prøve
 i slittig Driften sig at øve :
 jeg bleven var en hellig Mand!

N. T. Bruun.

No. 40.

Bekjendt Metodie.

Os Elskovs hulde Skaberinde
 til Glæde kaldte Piger frem ;
 de os med samme Lanker binde ;
 hver vælger efter Smag blandt dem :
 sig sort og brun og blond af Løkker,
 ja, ung og smækker, om mig flækker ;
 gid kun blandt dem jeg vælge torde !
 jeg sikkert valgte som jeg burde.
 Ei Hudens Farve rager mig,
 naar Slutten kun er feielig!

Om Søndag tog jeg en Blondine ;
 mit Mandags-Balg den Sorte blev ;
 den, Brune med den skielmste Wine
 om Tirsdag Tiden mig fordrev ;
 jeg Onsdag Legen vil fortsætte
 snart med Blondine, snart Brunette ;
 jeg Torsdag fro med Fredag nyder,

dem alle tre jeg Kyffe byder;
 naar Loverdag da stunder til,
 paa ny jeg Hækken mønstre vil.

Frankenau.

No. 41.

Bekendt Melodie.

Venskab, Kierlighed og Viin
 skal vort Løsen være!
 Lad kun Toffen lyde sin
 usle dumme Lære!
 den, at man bør ikke
 følge Fædres Etikke;
 elske, synge, drikke,
 Brødre! skienker bredfuldt Maal!
 det er vore Fædres Staal!

Lee og spøge med sin Ven,
 ved hans Vanheld græde,
 trøste ham, faae Trøst igien,
 er en herlig Glæde!
 Brødre, Glæden nyder,
 som os Venskab byder!
 Viin i Glasset gyder!
 Brødre! skienker bredfuldt Maal!
 drikker! det er Venskabs Staal!

Modgang ofte i vor Darm
 volder bitter Smerte;
 men i elsket Piges Arm
 trøstes kvalfuldt Hierte;
 Smerten der forsvinder;
 selv paa blege Kinder
 Glædens Taare rinder.
 Brødre! Kjenker bredfuldt Maal!
 Det er vore Pigers Skaal!

Vel tildeelte Skiebnen hver
 sine visse Plager;
 men den klare Druer er
 Raad mod Suk og Klager;
 tidt Erfaring lærte,
 den i sorgfuldt Hierte
 skapte Fryd af Smerte.
 Brødre! Kjenker bredfuldt Maal!
 Det er Fader Evans Skaal!

Skaalen hadre bør den Mand,
 som ei hader Piger;
 som ei blander Viin med Vand,
 Vensteb aldrig sviger.
 Vi, som Venner ere,
 Amors Lænker bære,
 usdig Viin undvære;

vi vil skienke bredfuldt Maal!
det er vores egen Skaal!

M. P. Kruse.

No. 42.

Del. At Slynkler heves til Verens Top.

Jeg synger gierne om Kongers Magt,
Jeg er en Gæst efter Fødselsdage,
Zhi smukke Ting kan jeg da faae sagt,
Maaet kan jeg min Nuss da tage;
Klink hver, som tørster!
Høit leve Fyr er!
Justicien leve, den Jorden børster! —:
Regenters Skaal!

Jeg synger gierne om min Mæcen,
Og mild han hører min Harpes Toner,
Endskjøndt Apollo selv gav ham en,
Der var omvunden med Laurbærkroner;
Var fleer Mæce er,
Som den jeg mener,
Foragted Dag gese ei Mæcener,
Mæceners Skaal!

Jeg synger gierne om Ordensbaand,
Zhi inret Menneffe skal mig nægte,

At jo en saadan fornemme Mand
 Kan drikke Vine, som ere ægte;
 De Store leve,
 Kun de ei kræve,
 At Folk for Stierner og Vaand skal bæve!
 De Stores Skaal!

Jeg synger gierne om Kamp og Krig,
 Paa anden Maade kan Krigen ikke
 Med Nytte blive anvendt af mig,
 Men naar man synger, saa maa man drikke;
 Pokalen tømmes;
 Hver Helt berømmes!
 Kujon i Krig og i Drik forømmes!
 Hver Krigers Skaal!

Jeg synger gierne om røden Guld,
 Og deres Noes, som i dybe Mine
 Mand sage efter almagtigt Muld,
 Som skaffer Ere og Magt og Vine;
 Dukater løbe
 For Luxens Guld;
 Hver stoppe sin, derfor Viin han kisse;
 De Riges Skaal!

Jeg synger gierne om Handelen,
 Og raske Sømand, som Viin os bringe,

Som svoren Fiende af Finkelen,
 Hvis Nuus er døsig, gemeen og ringe;
 Trygt Vimplen svøve!
 Søfarten leve!
 Og Tolden ikke for meget krøve;
 Søfartens Skaal!

Jeg synger gierne, o Elskov, Dig!
 Din rene Lyst og Din sømme Smertel
 Og disse Toner, Elisa mig,
 I kielne Arme indsluttet lærte!
 Om Elskovs Glæde
 Hun bød mig quæde,
 Og selv hun skienkte mig Elskovs Glæde;
 Forelsktes Skaal!

Setlitz

No. 43.

Me l. Venkap, Frihet och Fosterland.

Datter af Ungdom, Munterhed,
 følg os i hvert af vor Dances Fied!
 Uden Dig ja Livet er
 kun et malsomt Besvær;
 Du er den, som det skienker sit ypperste Værd!
 Sorg hiesper lidt;
 mon den Credit

os skaffer? ;:;
 Nei, Daaren kun
 for Lykkens Fund
 sig straffer. ;:;
 Kom, Brødre, da,
 før vi herfra
 gaae til Mama
 Proserpina,

og lad os nytte den forundte Glædesstund!

E. C. Bruun.

No. 44.

De fem Skaaler.

(Efter det Svenske).

En gavnlig Dag paa Sviir at spille,
 det jeg for Glæde anseer ei;
 men lee ved muntert Brodergilde,
 med Benner klinker, ønsker jeg!

Fem Sandser udgiør Livets Glæder —
 Top! mine Skaaler være fem!
 Naar med fem Glas jeg Tungen væder,
 saa svinder Tørsten bort med dem!

Mit første Glas, det vil jeg tømme
 for hende, som er Alt for mig!
 som lærte mig hver Sorg at glemme,
 og finde Salighed hos sig!

Ei anden Skaal den første vige:
 Jer, mine Venner, offres den!
 Jer, som mig lærte, næst min Pige,
 at elske om en trofast Ven!

Mit tredje Glas: for Fædre-Egne!
 til Bunds jeg ogsaa tomme maa.
 Lad Enighed om Danmark hegne!
 fra Barm til Barm dens Kiæder gaae!

Mit fjerde Glas med fyrigt Hierte
 jeg vier ham, hvis Taare flød
 medlidende ved Brødres Smerte,
 som gav den Arme Trost og Brød!

Min femte Skaal til Bertens Ere,
 Tak, Ven! fordi Du gjæstmild var!
 Mit Vidne dette Glas skal være,
 at just tilpas jeg drukket har.

N. T. Bruun.

No. 45.

De fem Dasker.

M. l. De fem Skaaler.

Fem Skaaler fra hver Mund gienlyde;
 at drikke Skaal er ingen Konst;

jeg i fem Ønfter vil udbryde;
maaskee de alle er omsonst.

Det første er: at yndet være,
af Dig, tilbedelige Kion,
hvis Bønner vi saa villig bære
i Haab at vinde Elskovs Løn.

Saa, pro secundo, elskte Pige!
hvis jeg skal rives fra Din Favn,
da skee det for mit Føderige;
jeg døer, velsignende dets Navn!

Det tredje er: gid vi maae blive
for al Slags Soet og Sygdom fri!
thi vil Vor Herre Gigt os give,
saa er al jordisk Fryd forbi!

Det fjerde er: lad mig ei miste
blot een af Eder, jeg har tier!
Men skal et Led i Riaden brikke,
da heller mig end een af Jer!

Du Nummer fem — tilbunds vi drikke!
thi Visen lystig ende skal:
naar vi har druffet, gid vi ikke
maae mærke Spoer af Verial!

N. T. Bruun.

Men giver, af! for eet Pund Smør,
 Hvad hele Biblen kosted for!

Ja, rigtig nok, man ogsaa fordum sloges;
 Thi Krig en gammel Mode er,
 Men midlertiid tre, fire Stykker droges,
 De andre bragde Draaben her,
 Og den man nød til Tiid og Sted,
 Stred, eller stred man ikke med.

End faldt der Folk i hine fromme Dage
 Saa mangen herlig Tanke ind,
 Der ofte holdt Guds Straffedom tilbage,
 Og vidner om et ædelt Sind;
 Blandt andre den var grumme rar,
 Som først vort Selskab grundet har.

Det staaer; og froe dets skionne Fest vi feire,
 Thi Fre drik er vor faste Tiid;
 Og visse paa den gode Sag vil feire,
 Vi see ud mod en bedre Tiid. —
 Vort Selskabs Skaal! det blomstre i
 Ei tusindaarig Harmonie.

L. C. Bruun.

No. 48.

Bekjendt Melodie; af de Samnitiske Egteskaber.

Hvor saare lidet vil der til,
 For lykkelig at være;
 Et muntert Sind, en Piges Smil,
 En Ven, som giver dig Ære,
 En Hytte, som dig skjule kan,
 Sundt Brød og Kildens klare Vand,
 Saa megen Wiisdom, at du vil,
 Og bruger denne Lære.

Guld har sin Glæde, og Magt sit Værd,
 Og Rang vanærer ingen;
 Det er ret smukt at være lærd,
 Men det er ikke Tingen.
 Nei: skielve ei for Daarens Dom,
 Og tage Dagen som den kom,
 Er meer end Guld og Ære værd,
 Og det dig røver ingen.

O! naar jeg, ved Elisas Barm,
 Til Kloden kunde sige:
 Jeg har indsluttet i min Arm,
 O Jord, din bedste Pige! —
 Og saa en Ven ved Siden sab,
 Som saae sig i min Lykke glad,

Jeg Kulde, Kiandt forladt og arm,
Ei efter mere hige. —

Til eenlig Dal jeg søgte hen,
Min Haand en Hytte bygged,
Som mig, min Vige og min Ven
Indsluttet og betrygged;
Til Frugtbarhed jeg Jorden tvang,
Og ved min Sveed hans Godhed sang,
Som throner høit i Himmelen,
Og mig min Kreds betrygged.

Jeg Fader blev; — de kiere Smaa
Paa omme Knæ jeg satte,
Paa dem med samme Dine saae
Som Gierrige paa Skatte;
Jeg ledte efter Moders Træk,
Og kyste barnlig Taare væk;
Jeg Jorden skøn, Gud god jeg saae,
Som mig paa Jorden satte.

Jeg sagde til den kielne Tøs:
Dyd er den største Ynde;
Og til den raske vevre Knøs:
Den største Skam, at synde —
Jeg sagde til dem begge to:
Blandt Livets Torne Roser groe;

Uf Dydens Kilde Glæden vø,
Og Gud skal Eder ynde. —

Setlitz.

No. 49.

Vakkent Melodie.

Den Skaberen skienkte en opløst Forstand,
han elsker og drikker imedens han kan;
thi naar man først Foden hos Charon har sat,
saa siges al Elskov og Vinen god Nat!

Lad Vijn da og Elskov opvarme Dit Bryst!
snart røver Dig Døden al sværmende Lyst,
og blev Du end gammel, saa bliver Du dog,
hvad endnu er værre, saa bliver Du klog.

Lyksalighed, Maalet for Jordiskes Flid,
lær den ei af Vise: Du spilder Din Tiid;
kun Saften af pressede Druer, min Ven,
og Vigernes Kysse kan give Dig den!

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Vid;
jeg kiender ei Stierner, men veed dog min Tiid;
thi naar jeg ei Viger og Vijn næer har tier,
saa veed jeg tilvisse min Ende er nær.

I strenge Theologi! hindrer mig ei
 at vandre bekrandsset min lystige Bei;
 jeg frygter kun lidet at blive fortabt
 af den, som har Piger og Biindruer skabt.

All Skabningens Herre er naadig og god;
 til Trøst for de Skabte hans Biisdom tilloob,
 i Druen at finde en Lindring mod Harm,
 og Forsmag paa Himlen i Pigerens Arm.

Mit høieste Gode skal ønskes min Ven!
 at drikke og elske og elske igien.

Naar Døden da Ende paa Vellyster gjør,
 saa har Du dog levet forinden Du døer.

Wibe.

No. 50.

Bekjendt Melodie.

Herr Zinklar drog over salten Hav;
 Til Norrig hans Cours monne stande;
 Blandt Guldbbrands Klipper han fandt sin Grav,
 Der vanked saa blodig en Pande.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa,
 For svenske Penge at stride:
 Hjelpe dig Gud! du visselig maa
 I Græsset for Nordmanden bide.

Maanen kinner om Matten bleg,
 De Bover saa sagtelig trille:
 En Havfrue op af Vandet steeg,
 Hun spaaede Herr. Zinklar ilde.

"Vend om, vend om, Du Skotske Mand!
 Det gielder Dit Liv saa sage,
 Kommer Du til Norrig, jeg siger for sand
 Net aldrig Du kommer tilbage.."

Leed er Din Sang — Du giftige Trold!
 Altidens Du spaaer om Ulykker,
 Fanger jeg Dig engang i Bold,
 Jeg lader Dig hugge i Stykker.

Han seiled i Dage, han seiled i tre,
 Med alt sit hyrede Følge
 Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
 Jeg vil det ikke fordølge.

Ved Nomsdals Kyster han styred til Land,
 Erklærede sig for en Fiende;
 Ham fulgte fiorten hundrede Mand,
 Som alle havde Ondt i Sinde.

De skændte og brændte, hvor de drog frem,
 Al Folket monne de krænke,
 Oldingens Afmagt rørte ei dem,
 De spotted den grændende Enke.

Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
 Saa mildelig det end smiled;
 Men Nygtet om denne Sammer og Nød
 Til Kiernen af Landet Iled.

Baunen lystte, og Budstikken løb
 Fra Grande til nærmeste Grande;
 Dalens Sønner i Skjul ei krøb;
 Det maatte Herr. Sinklar sande.

"Soldaten er ube paa Kongens Tog;
 "Vi maae selv Landet forsvare;
 "Forbandet være det Niddinge-Drog,
 "Som nu sit Blod vil spare!..

De Bønder af Baage, Lessøe og Lom,
 Med skarpen Dre paa Nakke,
 I Bredebygd tilsammen kom;
 Med Skotten vilde de snakke.

Tæt under Lide der løber en Sti,
 Som man mo:ne Kringen kalde;
 Laugen skynder sig der forbi;
 I den skal Fienderne falde.

Risten hænger ei meer paa Bæg,
 Hist sigter graahædede Skytte;
 Nøkken opløfter sit vaade Skæg,
 Og venter med Længsel sit Bytte.

Det første Skud Herr Zinckler gik;
 Han brøled og opgav sin Waande;
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud frie os af denne Waande!

Frem, Bønder! Frem, I Norske Mænd!
 Slaaer ned, slaaer ned for Tode!
 Da ønsked sig Skotten hjem igien,
 Han var ei ret lystig til Døde.

Med døde Kroppe blev Kringen strøed;
 De Ravne fik nok at æde;
 Det Ungdoms-Blod, som her udflød,
 De Skotske Diger begræde.

Ei nogen levende Stel kom hjem,
 Som kunde sin Landsmand fortælle,
 Hvor farligt det er at besøge dem,
 Der hoo blandt Norriges Fielde.

End kneiser en Støtte-paa samme Sted,
 Som Norges Uvenner mon true;
 See hver en Nordmand, som ei bliver heed,
 Saa tit hans Dine den ske.

Storm.

No. 51.

Efter Segur. Melodie af Du Puy.

Sieur Bacchus lærer mig at tale!
 den Mand han har sit eget Sprøg!
 han lider godt, at Folk er gale;
 med Viin maa Pokker være klog!
 Liig Pharo i det røde Hav,
 den bliver mine Sorgers Grav!
 Viin drikker jeg fra Morgnens Stund:
 thi Morgenstund har Guld i Mund!

Jeg ad al Verdens Niigdom griner,
 naar jeg har mig en lille Kruus!
 thi med Topaser og Rubiner
 jeg fylde kan mit tomme Kruus!
 og naar jeg seer Pokalen fuld,
 saa ønsker jeg mig aldrig Guld;
 Juveler, ægte Perler man
 paa Flaskebunden finde kan!

Den Perial, som Vren skienker,
 er intet imod Rolighed!
 Paa Espøg og Viin jeg stedse tænker!
 lee er min Dont, mit Diemeed!

Naar man mig Viser skrive seer,
 da Bacchus min Apollo er!
 Med Verial jeg rime kan,
 trods nogen Mand i dette Land!

Skaal J, som søge at forjage
 ved muntre Sange Livets Qual!
 Hvis J vil være uden Mage
 i at besynge Verial,
 saa følger smukt i mine Fied,
 og J vil fare vel derved: —
 Skal Visen have Næb og Kløer,
 i Viin J Pennen dyppe bør!

Dr. E. Bruun.

No. 52.

Bal-Visse.

Lad andre ophøie Sommeren,
 Langt bedre hover jeg Vintrens Dage;
 Den Sommer adskiller Ven fra Ven,
 Men Vintren bringer dem klistret tilbage;
 Og Viise lære
 Det smukt skal være,
 At Venner tierligt forsamlet ere;
 Og de har Ret.

Naar Mark og Skov er saa lysegrøn,
 Seer mangen paa dem med megen Gammen;
 Men jeg veed den, der er mere skøn
 End Mark, og Skov, og det alt tilsammen;
 Skøndt jeg saa lige
 Det ei vil sige,
 Hver giætter dog, at det er min Pige!
 Og han har Net.

Jeg vil ei nævne just med Foragt
 De Chor, som Fuglene da opføre;
 Men grumme daarlig de holde Takt,
 Og Ordene kan man aldrig høre;
 Dog naar vi regne
 Fra vore egne,
 Man dette Tab kan for Binding regne,
 Holdt de kun Takt!

I Marken stander en lystig Dands
 Af Kjør, og Frøer, af Lam og Vædre,
 Men den maae være fra Bid og Sands,
 Som nægte vil, at vi dandse bedre;
 Lad dem probere
 En Dands at lære
 Af vore, og det ei af de svære,
 Saa skal vi see!

Om Spraderen med sin Katteryg
 Kan plumre Lauget lidt for os andre,
 Saa har jo Sommeren ogsaa Myg,
 Og de gaae godt op imod hverandre;

Og vi, som svige

Ei vore Lige

Veed og kun lidt af det Pak at sige!

Og det er vel.

Men skiondt nu Vintren er mig saa kær,
 Vil jeg dog ei, vi dens Skaal skal drikke;
 Ei som den jo var den ærlig værd,
 Men ak! den blinker og takker ikke;

Nei! Skaalen være

Det Kion til Ære,

Bed hvem dens Dage saa blide ere!

De Skionnes Skaal!

Na h be k.

No. 53.

Bekjendt Melodie.

D Held vor Old, som saae Bastillen falde
 Og Vatikan at helde til sit Fald,
 Og Adelsbyrd og Titelvram at dale,
 Og Vid og Dyd at høves til sit Kald;

Og Slavebaand at løses af vor Broder,
 Hvis ædle Vt vi alle stamme fra,
 Der eens med os har Ret til Jordens Goder,
 Og Arveret som vi til Valhalla;

Og Tjengens Baand at løses for vor Tanke,
 Og Pennen fri at male Tanken af,
 Og Plassen, løs fra hiin Censurens Skranke,
 Udbrede det som Pennen Frihed gav;

Og Rislen frit at bringe Herthas Gaver
 Fra Land til Land i Rodanonien!
 O, alt det Held som Danneriget haver,
 Gav Christian os, sit Folkes ædle Ven!

O Held Dig! Held Dig! Fædrelandets Fader,
 Som styrer Dans det fri og ædle Folk!
 Din Bantasteen skal worde fyldte Lader,
 Og Skialdes Lov Dit ædle Folkes Tolk!

Lev Christian! Lev! og see de gyldne Frugter,
 Din Kongedaad beredte for Dit Land!
 Bliv ved, et Skjerm for Dyd og Lasters Tugter,
 Og vær tilhedet af hver Dannemand!

Vi hylde Dig, vor gode fromme Konge!
 Igien i Dag, Din glade Fødselsdag;
 Og hvad vi ei kan tolke med vor Tunge,
 Det vise vi, om gialdt, i Vaabenbrag.

D. M. Trævel.

No. 54.

See Gudernes Glæde til Jorden nedstiger,
 See skummende Vine fra fremmede Riger,
 Kom skienker og drikker, at Sorgen maa døe!
 See raske Brunetter og kielne Blondiner,
 Med Gratiers Ynde i Gang og i Miner!
 Kom, kysser og elsker, lad Verden ei døe.

En Skaal for de Skionne! — gid Skionhed og
 Ynder

Ei føle Effecten af fædrene Synder,
 De stedse i Blomster uvisnede staae!
 Hver Pige, som sukker i Kierligheds Lænker,
 Og lønlige Sukke sin Elskede skienker,
 Før Aaret fuldendes i Brudeseeng gaae.

Til Noahs Erindring vi tømme med Glæde
 En drøgtig Pokal, som er fyldt til dens Bredde!
 Hans Minde skal leve, mens Ranken er til!
 Ham Himmelen skaante i Syndflodens Dage,
 At han skulde Druernes Kræfter opdage:
 Han plantede og præssede og Jorden drak til. —

Gid Elskeren aldrig sin Elskov fortryde,
 Gid aldrig Fornuften den Lænke maa bryde,
 Som Amor har smeddet af Gratiers Smil;

Er Frihed vort Dnske, vor Sang, vor Gudinde,
 Man skal os dog aldrig saa tossede finde,
 At aflaae en Kiæde af yndige Smil.

Gid Nordmand sit Navn uden Blussel maae
 bære,
 Som Fædrene frie og oprigtige være,
 Ukiendte med Smiger og frybende Svig!
 Maae kiæk gaae i Mode hver Fare, som truer!
 Maae brande de evige hellige Luer
 For Frihed og Norge og Konge for Dig! —

Vort elskede Norge et Dnske vi yde,
 Gid Ceres dets Dale med Frugtbarhed pryde,
 Gid Jorden ei spotte sin Dykerses Sved!
 Gid Skoven opelkes og Saugen ei hvile,
 Gid Fissen og Fiskernes Garn monne ile,
 Og Handelen blomstre ved Frihed og Fred!
 Zet litz.

No. 55.

Jule = Vise.

Zuntus! saa naaede vi dog igjen Julen;
 Noverne pakke sig atter til Kulen;

Altsaa andægtig med Bosten og Whisten,
 Kysen og Ganten den feire hver Christen!
 Pleie sin Mave og passe sin Stads!
 Slet ikke huske paa hiin Bombardads!

Nei, det er ganske forskjellige Tider;
 Nu kan man siase og lee, naar man gider;
 Medens i hine forbandede Dage
 Stedse man hørte det hvine og brage;
 Alting gif hulter til hulter i Mas:
 Det var en carnallisk Bombardads!

Dog vi slapt samtligen fra den med Næsen;
 Derfor Tak være det høieste Væsen,
 Og hans eenbaarne Søn, Glutten den lille,
 Som man fortæller har lovet at ville
 Frelse os Arme fra Satans Pagas,
 Værre Kram endnu end hiin Bombardads.

Skade kun, at af det salige Hele
 Vænder vor Bisp paa, ni Tiende = Dele,
 Trods denne Frelsen, med Haar og Hud fare
 Zonica ned bland den stierte Skare,
 Hvor de faae daglig langt værre Collads,
 End den vi smagte i hiin Bombardads.

De derom! vi vil honettere være,
 Følge Budordet, og Barnet til Tre
 Giøre os lystige, synge og klinker,
 Medens Guds Engle os Bisald tilvinke,
 Til vi i Høisanger-Nands Snakkeras
 Blæse ad saadan en Klat Bombardads.

Men siden Juul, efter hvad man har skrevet,
 Egentlig til ved en Jomfru er blevet,
 Var det en gruelig Synd om vi ikke
 Hele det smukke Rixns Skaal vilde drikke;
 Hurra! de skienke, de dele vor Spas,
 Lige til Dommедags Stor-Bombardads!!!

E. C. Bruun.

No. 56.

Naar jeg min Flaske tommer
 da er jeg ritig,
 og henrykt jeg mig drømmer
 udødelig!
 Jeg signer Druens skønne Blod!
 det gjør mig dobbelt glad og god!

O, Viin! til Alles Hjertes
 Du Nøglen er!
 mod Fattigdom og Smerter
 Du Baaben bær!
 kun Skade, at man vaagne skal
 af Lykkens Drøm i Perial.

En Ruus, det er den Krone,
 som Bacchus gier;
 og Tønden er den Throne,
 hvor Prinds jeg blier;
 jeg bytter Thronen ei for Guld —:
 den er af Glædens Nectar fuld!
 N. T. Bruun.

No. 57.

Nytaarsfang.

O Brødre! Timen lyder —
 Den lyder sidste Gang!
 Et Aar forsvandt — udbryder
 I festlig Afskedsfang!
 Blandt stjerne Oldtiids Dage
 Det svandt; vi staae tilbage —
 Vi Smerter leed — vi Glæder nød,
 Og nærmed os til Gravens Skjød.

C h o r.

Vi Smerter leed, vi Glæder nød,
Og nærmed os til Gravens Skjød.

Bevinget Tiden iler;
Hvo har den Grændser sat!?
Den blomstrer, ældes, hviler
I evig Glemsels Nat —
Knap stamme dunkle Skrifter
Om Fædrenes Bedrifter;
Og Skjønhed, Riigdom, Magt med den
I Mulm og Taushed synke hen.

C h o r.

Ja! Skjønhed, Riigdom, Magt med den
I Mulm og Taushed synke hen.

Her hilste vi med Glæde
Det Aar, som nys forsvandt;
Ak! løst er den Kiæde,
Som os da sammenbandt!
Vi Venner saae bortile,
De gik — de gik til Hvile!
De var blandt os — de er ei meer;
Fred hvile over deres Leer!

C h o r.

De var blandt os — de er ei meer;
Fred hvile over deres Leer!

Maaskee og vi forlade
 Vor Døne dette Nar;
 Dit visne Træets Blade
 Endog i favre Baar:
 Dit Døden os bortkalder
 I syrig Ungdoms Alder;
 Og den, som vandrer her igien,
 Med Taarer tænker paa sin Ven!

Chor.

Og den, som vandrer her igien,
 Med Taarer tænker paa sin Ven!

Kun ædel Daad betrygger
 Mod Dødens Bitterhed;
 I Gravens tause Skygger
 Algodhed vinker Fred;
 Vi nyde frie for Rummer
 En let og saltig Slummer;
 Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud.

Chor.

Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud.

Yad Afskedstaaren rinde!
 Er vi kun Dyden troe,
 I Livet Fryd vi finde

Og end i Døden No.
 Her maac vi adskildt vandre;
 Hift møde vi hverandre.
 Aftør din Graad, min Ven! vær glad!
 For evig vi ei skilles ad!

Chor.

Aftør din Graad, min Ven! vær glad!
 For evig vi ei skilles ad!

Davels.

No. 58.

Bekjendt Melodie.

Samlæs her til milde Glæder,
 Hver en Alder, hver en Stand!
 Erligt Venſkab, blide Sæder
 Binde trofast Mand til Mand!
 Hædret her den Edle være!
 Han! som gavner Land ved Daad!
 Hædret hver en Mand af Ære!
 Kongens Kriger, Kongens Raad!

Helligt være Eders Minde!
 Fædelandets tunge Savn!
 I! som holde det Held at vinde
 Borgerkrands, ved virket Savn.
 Jer formærker ingen Alder,

(Dydens Noes ei smuldrer hen);
 Naar løgnagtigt Marmor falder,
 Eders Minde staaer igien!

Mandig Frihed! sæt din Throne
 I vort Samfunds ringe Boe!
 Nids og Selvræds vilde Tone
 Ei forstyrre Samfunds No!
 Sang oplive Glædens Dæger!
 Broder-Venskab adle Skiemt!
 Og hver Gang os Druen kvæger,
 Armod aldrig vorde glemt.

Fylde hver sit Glas til Manden,
 Brødre! det er Klubbens Skaal.
 Dyd og Wiisdom hædres Manden;
 Denne Hæder er vort Maal;
 Den skal Klubbens Støtte være,
 Som den er vort Hierte kær!
 Skaal for hver en Mand af Ære,
 Som her var, og endnu er.

Thaarup.

No. 59.

Det skummende Dæger begynde sin Gang
 Og Venner med Venner istemme en Sang!

Ei sømmer det sig, hvor man samles til Lyst,
 At klinker saa sparsomt, at sidde saa tykt.
 Til Glæde, til Glæde, i Sandsernes Vaar!
 Dit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Vor Kind er ei rynket, vor Tinding ei graa;
 Blandt Jubler vor blomstrende Alder forgaae,
 At ei vi skal klage om langt eller kort,
 At Vaaren svandt ubrugt, upaaflionnet bort!
 Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
 Dit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod,
 Vi spore, at Skabningens Herre er god;
 At Ingen i Livet skal vandre fortabt,
 Han Piger, og Druer, og Roser har skabt.
 Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
 Dit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Hver folde sit Bæger, at Flasken gaaer om,
 Og Skaaler paa Skaaler til Flasken er tom!
 En Daare, som vover at laste vor Jord,
 En Midding, som ei vil istemme vort Chor:
 Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
 Dit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Frankenau.

No. 60.

Vor første Pligt.

(Efter det Svenske).

Hvad er den første Pligt for os, som Glæden næde,
og have Glas med bredfuldt Maal?

Den hulde Druesaft hver Kummer kan forsøde!
Hvad er vor første Pligt?

Chor.

At drikke Bertens Skaal!

At tømme Vinen ud hiin røde,
og atter skænke bredfuldt Maal.

Vor Glæde er en Drøm; dens Vinge os bedækker;
da slumre vi saa sødt, saa let!

Vee den, hvis grumme Haand af Glædens Drøm
os vækker!

men den, som gier os Viin —

Chor.

Han til vor Tak har Ret;

Han Glædens Frylledrik os vækker;

han frydes, naar vi drikke tæ.

Men syng ei blot om Viin; lovpriis de favre
Qvinder,

som skænke os vor Idræts Løn!

Tænk Kierlighedens Ruus; i den vort Hierte
finder

hvad Druens aldrig har.

Chor.

Ja, sign det hulde Røn!
det smiler, og hver Sorg forsvinder,
gier Glædens Ruus og Jdræts Løn!

Hvad er vor anden Pligt, nu da vi atter tømme
med Fryd et Glas med bredfuldt Maal?
og da ved Qvindens Smil i Himlen vi os
drømme?

Hvad er vor anden Pligt?

Chor.

Det er Bertindens Skaal!
for hende sidste Glas vi tømme;
tre Gange rundt Bertindens Skaal!

N. T. Bruun.

No. 61.

Bekjendt Melodie.

Vore elskte Søstre leve!
Brødre! stemmer i med mig!
For enhver den Edle svøve,
som han har udkaaret sig!
Sig Ingen dermed maa undskyldes,

erte
 hans Tine end ei kommen er:
 Enhver, som Venkabs Lov kan hylde,
 maa elske; thi han er det værd.

me
 os
 Bort fra os, hvo grusom krænker
 den, ham Haand og Hierte gav!
 han giv Hymens Vaand til Lænker,
 Egteskab til Elskovs Grav;
 og bort med hver, som den kan svige
 han elsked og der var ham huld!
 Hvo troløs handler mod sin Pige,
 hans Venkabs er ei prøvet Guld.

Leve hver en ædel Mage,
 som ad Livets tunge Vei
 Manden trofast vil ledsage
 Haand i Haand, og trættes ei!
 Naar Kummer ham til Taarer nøder
 bortkysser hun dem før de faldt;
 hver Fryd hun deler og forsøder,
 hun er hans Raad, hans Ven, hans Alt!

Leve Pigen, som indtager
 æmme Ungling uden Svig,
 og hans Siel itil Dyden drager,
 ved at drage den til sig!
 O, mangen Unglings Skytsgudinde

en ædel, yndig Pige var;
 Hvor kan han blive Dyders Fiende,
 naar hun dem elsker og dem har?

Lever længe lykkelige,
 elskte Koners omme Mænd!
 Hver, som sukker for sin Pige,
 blive elsket varmt igjen!
 Sid den, hvis Blik end frie omsvøve,
 snart Amors-Lænker bære maa!
 Nu alle vore Søstre leve,
 de, vi alt har og end kan faae!

Kahbek.

No. 62.

Mel. Til Vaaben, see Fienderne komme.

Seer, Brødre! hvor Vaabnene blinke
 Mod Skyen i Gothernes Haand;
 Os Fredrik og Fødeland vinke;
 Brudt er det forenende Vaand:
 Dog Brudet er ikke vor Brøde;
 Saa gierne fremdeles vi nøde
 I Nøisomheds Ly hin lykkelige Fred,
 Der varede hidtil saa mange Nar ved.

Men vaft er den flumrende Løve;
 Begiærlig den søger fit No;
 Snart, Svecus! dens Kraft Du skal prøve,
 Og faae dine Kunster behov:
 Den vil dig det Bytte fravriste,
 Vi fordum saae Fædrene miste;
 Og da skal dit Overmod angre for seent,
 Den Uret du havde os trædskelig meent.

Bind, Nigernes Døttre! os Krandsen,
 Til glade vi komme igien;
 Vi hige, som var det til Dandsen,
 Mod Kampen og Scieren hen
 De vil Eders Yndest os vinde;
 I skal os den værdige finde;
 Og medens I kysse det hædrende Ar,
 Skal Kierlighed frone hvert elskende Par.

Ehi med os vi bringe tilbage
 En ærefuld sikkrende No;
 Ei Fienden skal finde os svage,
 Men Venner befinde os troe:
 Med gienvunden stigende Hæder,
 Vi mellem foryngede Glæder
 Skal glemme i Eders fortryllende Favn
 De Suk os har kostet Nærværelsens Savn.

O Tanke, hvor styrker, hvor hæver
 Du Krigerens, Borgerens Mod!
 Hvad Offere Staten end kræver
 Det gælde om Guld eller Blod:
 Saa villig vi alle dem bringe.
 Kom, Venner, lad Glassene klinge: —
 En Skaal for hver Rigersnes Kvinde og Mand,
 Der virker til Hæder og Held for sit Land!!!
 T. C. Bruun.

No. 63.

Bekendt Melodie.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret,
 at ingen meer bereist man nævne kan,
 Skøndt jeg ei har mit Opholdssted forandret
 fra den Tid jeg først saae mit Fødeland.

Frands Drake gik vel engang rundt om Jor-
 den,

og gjorde sig derved usædelig;
 men jeg, som blev bestandig her i Norden,
 den hele Jord har tit gaaet rundt med mig.

Jeg har lært Alt, hvad Mennesker kan lære,
 og ingen Ting er bleven skult for mig;
 selv Alchymie gjør mig den største Vre:
 ser Flasker Viin; drik dem! — saa er Du riig.

Jeg har seet Alt, hvad Jorden har i Cie,
 fra Kola af og indtil Kolazin;
 men af alting dog intet kan opveie
 mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.

Søg hvo, som vil, en Zirkel at kvadrere:
 det fandtes ei af nogen paa vor Jord;
 men jeg har seet Quadrater circularer,
 og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Jeg lyver ei; ei heller vil jeg prale:
 jeg havde mig engang en lille Muus;
 de Bises Steen, hvorom saamange tale,
 den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.

Med den kan jeg faae Grillen til at vige!
 med den kan jeg faae Sorgen til at lee!
 med den kan jeg indtage hver en Pige!
 med den kan jeg forborgne Sager see!

See, Evan hist! — velkommen, Glædens
 Fader!

kom, fyld mit Bryst med jordisk Sallighed!
 Din Magt jeg mig med Belyst overlæber,
 og synker Mod og Lyff og Styrke ned!

M. P. Trøjel.

No. 64.

Drengens Skabelse.

Mel. De fem Staaer.

Med Glæden lille Amor leger;
 hvad skeer? de kom i Trætter! —
 men da det var kun Hørnestreger,
 saa blev det Hele snart forbi.

Thi paa en Torn sig Amor river;
 han bløder lidt, og Glæden sig
 til bitterlig at græde giver
 og raaber: "Amor, tilgiv mig!"

Nu Drengene hinanden savne,
 og sværge evig Trostabs Eed:
 De Elskende ei Glæden savne!
 De Glade hylde Kierlighed!

Bed deres Fødder stod en Naake;
 paa den nedtrilled Amors Blod;
 dens Blade Draaberne opsanke,
 og stolt den af sit Purpur stod.

Med Blodet blandes Glædens Taarer.
 "Nu være denne Plante min!" —
 udbryder Venus; — "jeg den faarer!
 "dens Frugters Saft skal hedde Viin!..

”Af Glædens Graad fremspire Glæde!

”Af Amors Blod udspringe Lyst!

”To Guder skal i Forbund træde,

”at øse Fryd i Støvets Bryst!”

”Og naar, I glade Dødelige,

”velsigne Druens Undermagt,

”priis min Beskyttelse tillige!

”sign Kierligheds og Glædens Vagt!”

N. T. Bruun.

No. 65.

Bekendt Melodie.

Naar som vi daglig see, desværre!

den Gode, Kloge lider Nød!

mens mangen dum og nedrig Herre

sødt slumrer midt i Lykkens Skib;

naar Daarens frydefulde Stemme

stolt døver Armøds Klagelyd:

saar drikker, Brødre! for at glemme

den Vises Suk og Daarens Fryd!

Naar sultne Bondes spildte Klage

gienlyder fra den stolte Borg,

hvis Eiermand, blandt gode Dage,

forhaaner Brødres Nød og Sorg,

og trodsende Naturens Stemme,
 ved deres Sveed og Blod blier rigtig:
 saa drikker, Brødre! for at glemme
 hans Riigdom og hans Bønders Skrig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
 miskiendes af en nedrig Mand;
 naar Strømme Taarer ei forsoner
 en ægtekabelig Tyrann;
 naar hun sit Liv maa taus bortgræmme,
 skændt hun af ingen Brøde veed:
 saa drikker, Brødre! for at glemme
 den lidende Uskyldighed!

Naar en trofskyldig, yndig Pige
 i uerfaren Ungdoms Vaar,
 een af vort Rixens Foragtelige
 uheldigviis til Elsker faaer,
 og Kuffet maa tilsidst fornemme
 Bagtalelssens og Kammers Braad:
 saa drikker, Brødre! for at glemme
 den yndige Forsortes Graad!

Var ei den Saft af røde Druer,
 hvo vilde længer blive her?
 thi hvor den Bises Die skuer
 det møder lutter Lidelser.

Høit lyder Undertryktes Stemme,
 Forførtes Skrig fra Syd til Nord! — :
 Op, Brødre! drilker, for at glemme
 vor hele sørgelige Jord!

Baggesen.

No. 66.

Bekendt Melodie.

Hvis Skiebnen jeg vilde forbande,
 Jeg heet utaknemmelig var,
 Det bedste af Jordklodens Lande:
 Til Fødeland faaet jeg har;
 Og skal jeg ei bliues ved Fædre,
 Selv dert var Skiebnen mig god —
 Ei flyder i Adelen bedre
 Og mindre uredeligt Blod.

Guld gav mig et Skiebnen, men Glæde,
 Og den lade Tyve nok staae;
 Jeg skal ei de Skatte begræde,
 Som aarlig paa Havet forgaae,
 Og galer den isdrøde Hane,
 Saa er jeg Noet, endskønt slet,
 Man kiender Poeternes Vane — :
 Mit Boffab det redder jeg let.

Hr. Orgon! behold Deres Penge,
 Og De, Hr. Ariff! Deres Rang!
 See Tusinde til Dem at trænge,
 Og spot med den Tidendes Trang!
 Jeg spørger ei med Mæcenater,
 Jeg Guld ei forfængelig tar,
 Men bytter ei med Potentater
 Min Fryd mod den Vælde, De har.

Jeg synger, jeg leer, og jeg spørger,
 Og stundum jeg tømmer mit Glas;
 Imellem randsager jeg Bøger;
 Som tiest jeg farer med Fias;
 Ja Fias, det er Cousen paa Livet,
 En ellers affmagelig Ret —
 Og hvis uden Sous den blev givet,
 Saa maatte man lugte sig mæt.

Og har jeg — hvo dette kan sige
 Han er saa lykkelig som jeg —:
 En søn og fortreffelig Pige,
 Som pryder med Roser min Bei,
 En Dal hun i Norge forskønner,
 Et Norge har skønnere Dal;
 Tilgiv mig, I Østsidens Sønner,
 Hvor hun er, er skønneste Dal.

I Hjertets forborgneste Hjørne
 Jeg ledte om Dnsker, fandt et,
 Som ikke kan Himlen fortørne,
 Og ikke min Næste med Ret!
 Bortsynge, bortsmile, bortspøge,
 Elisa! mit Liv i Din Arm,
 Mit fædrene Navn at førøge,
 Og døe paa Din elskede Varm.

Setlitz.

No. 67.

Theklas Sang.

Uf Schillers Wallenstein: Musik af Weisse.

Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer;
 ved Strandens Blomsterbed Nigen staaer;
 høit opskyller Bølgen saa brat, saa brat,
 og hun synger udi den dæmrende Nat
 af trøstesløs Kummer henrevet.

Ik! Hjertet er dødt, og hvorhen hun seer,
 er intet, intet at ønske sig meer!
 Du, Hellige, kald da Dit Varn til Dit Bryst;
 mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst:
 jeg har jo alt elsket og levet!

Ohlenschläger.

No. 68.

Seer, Venner, hvor damper os Bollen imod;
 Hvad Daare tør nægte, at Jorden er god?
 Der modnes jo Druen, der Sødheden groer,
 Der vrimler jo Vigernes lokkende Chor.

Væk, Troens Herolde med Spørgelsens Pligt!
 Lad finde hvo lyster sin Regning ved sligt!
 Jeg lyder Naturens velgiørende Gud:
 Han bød os at nyde, og let er hans Bud.

Og hvad mon de saakaldte Vise udfandt!
 Bevare mig Himlen fra Plato og Kant!
 Hvor Sielen logerer, hvordan den sig teer,
 Det bryder ei mig, som kuns lever og leer.

Ei heller behøver jeg Senecas Præk
 Til Vink om hvert Hjertets forborgneste Leeg.
 Al Verden maa længe nok læse i mit!
 Man evig skal finde det aabent og frit.

Forsørlige Sluttes! for Venfæd og Jer
 Det brænder; I throner selvherfende der;
 Kuns I mig tilsmile det tryllende Ja,
 Saa stunder jeg aldrig til Bedre herfra.

O salige Glædel' henrykkende Lyst!
 Du meer end mod Satan og Nykkere Trøst!
 Kom, Venner, for Elskovs og Munterheds Gud.
 Erkiendtlige tømme vi Glassene ud!

T. C. Bruun.

No. 69.

Bekjendt Melodie.

Jeg vandrer fra By og til By,
 paa min Fod jeg savner ei Vinget;
 med munter Sang i høien Sky
 jeg vandrer fra By og til By!
 og knap seer jeg Morgenen grye,
 før til Sang alt Citharen klinger;
 og Koner og Børn om mig tye,
 og de Piger saa tæt mig omringer.

Og Venskab og Elskov og Sang
 er det Maal, hvorefter jeg tragter;
 mit Hjertes Lyst, min Cithars Klang,
 er Venskab og Elskov og Sang.
 Og falder da Tiden mig lang,
 naar jeg seer paa Menneffens Fagter,
 med Venskab og Elskov og Sang
 jeg da dem og al Verden foragter.

Og Kummer ei kommer mig nær,
 for min Sang den hurtigen viger:
 den Mand, hver Biv og Mø har kier,
 ham kommer ei Kummeren nær;
 thi Glæden er der, hvor jeg er:
 i min Kreds staae smilende Viger;
 den Sanger, som de have kier,
 han er tryk som i Himmelens Riger.

Jeg synger fornøiet og fri
 om de Ting, som Livet forsøde:
 om Elskovs Himmel: Trylleri,
 om Venskab og om Harmonie!
 og naar da min Sangs Melodie
 faaer et Bryk af Snee til at gløde,
 saa smelter mit Hierte deri,
 og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Ik! ei for al Jorderigs Prang,
 for hver Skat, ei selv for en Throne,
 bortgav jeg Dig, min ringe Sang,
 mit Hiertes og Citarens Klang!
 thi hvad er vel Tyrsternes Prang
 mod Din Glæds, Du Musernes Krone?
 mod Kys for hver smeltende Sang?
 og mod Smil for hver smeltende Tone?

Saa seer man med vanlige Gang
 af en Kreds i en anden mig ile;
 mig ingen Vei kan falde lang
 ved Venfkab og Elfkov og Sang.
 Og standser omsider engang,
 mine Fied, og jeg segner til Hvile,
 skal Venfkab og Elfkov og Sang
 ved min Grav giennem Taarerne smile!

Baggesen.

No. 70.

Mel. af Sinec Senior.

Vær Du vort Selskabs Skytsgubinde,
 o Venfkab, Jordens bedste Held!
 vort Favnetag Dit Hødereminde!
 vor Fryd udspringer fra Dit Bæld!
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held være Venfkabs Harmonie!

Du Moder til hver mandig Glæde,
 forskionner selv den Vises Fied;
 Du har i Amors Blomsterkiæde
 indflettet Dine Roser med.
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held være Venfkabs Harmonie!

Naar Himlen en Begjærning sender,
 Du lærer os at nyde den;
 naar Skiebuen sine Tordner tænder,
 hvor søbt at flye hen til en Ven!
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held være Venfjabs Harmonie!

Og her ved Festens glade Dage,
 naar Ven er samlet med sin Ven,
 Du smelter os ved Armod's Klage,
 mild byder Du at lindre den.
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held være Venfjabs Harmonie!

Lyd høit, vor Sang! lad Verden kiende,
 at Venfjabs er vort Diemeed,
 at Alles, Alles Hierter brande
 for Dig, Du Jordens Salighed!
 Op, Brødre! stemmer, stemmer i:
 Held være Venfjabs Harmonie!

Shaarup.

No. 71.

Det 1. Nys folgte Etion Sired.

Man væver os immer om Fædrenes Tid:
 de vare saa kloge i al deres Tid;

fast ingen den mindste Cottise begif,
og Fander, knap een af hvert hundrede fik.

Lad, Venner, Jer ikke indbilde den Snak!
de salige Herrer langt meer end vi drak;
og farer ei Krønningen ganske med Tant,
de legte gar gjerne med Tøfene Pant.

Betreffende ellers den Visdom og Dyd,
hvoraf man os gjør saa forfærdelig Skryds;
hold bare for Lyset ret Tingene frem,
saa, Herre Gud! er der og Maade med dem.

Hvor Tiden har faldet de Stympere lang!
de Viser ei havde; de fiendte ei Sang;
med stirrende Dine om Flasken de sad;
høit om een imellem Chrysilis dem quad.

Men var det at undre? Mamaerne jo
bar sorte Uldhoser i Ruesvartes Skoe,
og blaa Filtes Buxer til Loppernes Trøst:
alt nok til at lisse hver Arvesyndes Lyst!

See derimod vore henrykkende Moer! —:
hvor pipper igiennem det spøgende Flor
hvor Yndighed frem i Chariternes Dragt,
og fængsler hvert Hjerte med tryllende Magt.

Thi hylde hver lykkelig Yngling sin Glut
ved lokkende Bøger! men er een saa mut,
at ikke han Deel i vor Munterhed taer,
saa sig vi: Lykke paa Reisen, min Faer!

Magistrene altsaa fortryde ei paa,
jeg troer, at vi Tranten langt bedre forstaae;
thi, Brødre! giv Glasset sit rundeste Maal,
og tømmer det ud paa Oplysningens Skaal!

T. C. Bruun.

No. 72.

Bekjendt Melodie.

Lad Din Ungdoms muntre Dage
ei ubrugte løbe hen;
Tiden, som er lagt tilbage,
kommer aldrig meer igien.
I Dit Glas lad Druen rinde!
tryk Din Pige til Dit Bryst!
da al Kummer maa forsvinde:
begge udgør Livets Lyst.

Jordisk Salighed os skienkes
blot i Blin og Kierlighed;
større Gode ei kan tænkes;

Daaren deraf lidet veed,
 han hvis kolde Hierte smagte
 aldrig Viins og Elskovs Trøst;
 vi hans tomme Siel foragte,
 lydende Naturens Røst.

Viin! saa giv mig Fryd og Styrke!
 Elskov giv mig lykkelig!
 jeg med freidigt Mod vil dyrke
 begge, mens det undes mig;
 og naar kolde Alder luffer
 Øren da for Venus til,
 med den Trøst jeg Sorgen sluffer:
 Bacchus dog ei svige vil!

S. E. Bruun.

No. 73.

Den skønne Jord.

Mel. Unglinger her!

O, skønne Jord!
 Bræmmel af tusinde Under!
 hør, Dine Glæder forkynder
 jublende Chor!

Venskab, Dit Held
 luttret og fryder vort Hierte,
 deler, opløser vor Smerte,
 haver vor Siel!

Dybt i vort Bryst
 hellige Ahneser lue:
 hiffet skal Sielene skue
 høiere Lyst.

Almagtens Bliv
 lød ei for Værket at sælde;
 Vidnet om Skaberens Væld;
 er jo vort Liv.

Haab! ved Din Røst
 dulmede ofte vor Klage,
 og over Fremtidens Dage
 lysde Du Trøst!

O, Kierlighed!
 ved Dig alt Levende glædes!
 Du er den evige Kiædes
 skionnefte Led!

M. T. Bruun.

No. 74.

Mel. af Kunstjær.

Naar fra Kroen jeg kommer tilbage
 er jeg munter og herlig tilpas;
 Hvad saa morende for vore Dage
 som med Glæde at tømme sit Glas?
 Jeg, naar stundum vor Moder vil mukke,
 siger venligen: tie Du, min Dukke!
 Sørg kun ikke; det har ingen Nød!
 Hver Dag gier os det daglige Brød.

Naar den valdige Herremand lædsker
 sig som Spurven med rindende Vand:
 mon af saadanne kraftløse Vædsker
 Kraft og Helbred han skaffe sig kan?
 Det kan siges; jeg troer det ikke:
 Glæden følger de stærkere Drikke;
 Kun ved Flasken forglemmes al Nød;
 Hver Dag gier os vort daglige Brød.

H. G. Throup.

No. 75.

Bekjendt Melodie.

Broedne Kar i alle Lande;
 Roser sig med Torne blande

Andenstedts saavel som her;
 Landsmand! Roserne Du tage,
 Og af dem Du Honning drage,
 Men for alting agtsom vær:
 Kom ei Tornene for nær!

Naar en Tydsker Dig vil lære,
 Verlig, grundig, kiæk at være,
 Du lærvillig følge ham!
 Men, naar han Dig stort fortæller,
 Om Daraussens Bagateller,
 Var det sandelig en Skam,
 Om Du blindt hen troede ham.

Naar en Franskmand Dig vil lære,
 Altid glad og munter være,
 Ved til Gud, Du ligner ham!
 Men at lyde ham som Kongen
 For hver Mode og for To'nen
 Det var sandelig en Skam!
 Vi bør ikke hylde ham.

Som en Britter lad Dig være
 Patriotens Pligter kiære!
 Elske Frihed lær af ham;
 Men, hvis Du seer en og anden
 Overmodig, vild som Fanden,

Det var fælt at ligne ham;
 Duffe for ham var en Skam.

Ved den Velskes søde Stemme
 Vi al Sorg, os selv forglemme,
 Og henrykte høre ham;
 Men, naar han en Grumhed øver,
 Som ham Børnebørn berøver,
 Skal vi deri følge ham?
 Det var baade Synd og Skam.

Paa Spaniolens Viin og Viaster,
 Jeg Foragt ei daarlig kaster,
 Gierne deler dem med ham;
 Men, saalænge jeg kan læse
 Uden Brillen paa min Næse,
 Jeg den Stads vil unde ham:
 Kunne see gjør mig ei Skam.

Han, som boer lidt under Havet,
 Og med Guld er stærkt begavet,
 Spare er en Dyd hos ham;
 Men, naar han, tung af Ducater,
 Spiser evige Salater,
 Saa gid jeg faae Last og Skam,
 Om jeg spise vil med ham.

Du en Skræk for Tyrkens Rige!
 At Din Adfærd os kan sige,
 Stor var Ruslands første Tzar;
 At Dig Finkel = Gochum smager,
 Og Dig hver! Copie fradrager,
 Derom mon vel mumlet har:
 Herre Gud, om nu saa var!

Du, som Dine Afner glemmer,
 Og al Pragt bag Ploven glemmer,
 Du ei nok beundres kan;
 Polak! Du kan Verden lære,
 Om den vil lærvillig være,
 Det er under Jungsens Stand,
 At han pløier eget Land.

Men at Du Din Dont forlader
 Og med Glavind Dig omlader,
 Naar Du seer en Vandringssmand,
 Snurrigt synes dem, som mene,
 (Thi jeg mener ei allene!)
 At man gierne sige kan
 Uden Sværd: god Dag, min Mand!

Svensken jeg slet intet ændser,
 Han for nær er vore Grændser,
 Og det kunde stikke ham,

Hvis jeg gav ham mindste Lyde,
 At han Freden vilde bryde;
 Sik da Landet Krig med ham:
 Hvis var Skammen? Kun min Skam.

Jeg de elste Danske priser,
 At Beskedenhed de viser; —
 Sielbne Dyd i fremmed Land!
 Men, naar de for vidt den driver,
 Og alt Fremmed Fortrin giver,
 Det en Dyd ei nævnes kan,
 Og fornedrer Danske Mand.

Jeg hos kiække Herdmand priser,
 At han stedse ivrig viser
 Han sit Fødeland har kier;
 Men jeg troer, han gjorde ilde,
 Om han vilde sig indbilde,
 At der findes Mennecker
 Kun i Engelland og der.

Hædre alle Nationer,
 Hade Feil, men ei Personer,
 Er vort Selskabs Lov og Lyst.
 Hellig Pligt og største Ære
 Er vor Konge troe at være;
 Statens Dnske er vor Røst:
 Glæden boe i Christians Bryst!

Wessel.

No. 76.

Bekjendt Melodie.

Vingudens Gaver alt Vordene pryder,
 Glassenes Blinken til Glæde-indbyder!
 Kommer da, Brødre! som Muserne dyrke,
 kommer og skaffer Jer Tankekraft Styrke!
 Synger og drikker og glemmer al Striid!
 bruger med Glæde den kostbare Tiid!

Traurige Tanker, som Sindet nedtrykke!
 kvalende Frygt for en mulig Ulykke!
 Nagende Udsigt i Fremtidens Scener!
 Tausshed, som skjuler hvad Hierterne mener!
 lader i Aften vort Selskab med Fred!
 giver til Glæde og Lystighed Sted!

Sætter de lokkende Glasse for Munden!
 drikker med lystige Miner til Bunden!
 Latter og Spøg lader fryde vor Glæde!
 Søger i Biskoppen Wiisdommens Sæde!
 klogest blandt Alle vi den ægte skal,
 som sig i Aften kan vise meest gal!

Skaal for den Skønhed, som Muserne ærer!
 Skaal for hvert Hierte, som Kierlighed nærer!
 Skaal for hver Elsker, som Tausshed bevarer,

og mod Bagtalelse Kiønnen forsvarer!
Skaal for hver Kone, hver Enke, hver Mø,
som ei tillader sin Elsker at døe!

Skaal for det Hierte, ei Falskhed forgifted!
Skaal for vort Selskab, som Munterhed stifted!
de, som er glade blandt Selskabets Lemmer,
singer med mig og det Dnske istemmer:
Sid at vi ofte til fælleds Behag
maatte opleve saa lystig en Dag!

Wibe.

No. 77.

Mel. Skaberen stued den nyskabte Klode.

Glæde er Himlens velgivende Gave,
søges af alle, men findes af saa;
Bellystens feige og nedrige Slave
leder forgieves, han kan den ei naae;
thi er det vel Glæde, som lønner med Nag,
som vækker til Smerte, den følgende Dag?

Ene den Mand, som sit Hierte tør byde
frit at randsages af Grandskerens Blik,
ene den Edle, som Benskab kan fryde,
Afgang til Glædernes Helligdom fik:

ved Vinen og Sangen sig hæver hans Mand;
til Venner han rækker den trofaste Haand.

Broderlig Haanden hinanden vi give;
Venskab! Dit Tempel indvie vi her!
Glæden her ofte Din Dyrker oplive!
Jungen Uværdig gid komme Dig nær!
Ei Falskhed og Smiger misbruge Dit Navn!
hver Broder, som søger, her finde en Havn!

Evan os vinker, og Bifald tilsmiler;
Evan er Venstabs og Munterheds Gud;
Tiden med rankesuld Taushed bortiler;
følg den og brug den; saa lyder hans Bud.
Vi Evan da hylde ved Glassenes Klang;
han lønne med Venstab vor Fryd og vor Sang!
Hein.

No. 78.

Mel. af D' Alavrac.

Den, som er klog, leer ad Toffernes Spot!
og jeg er viis, naar jeg morer mig godt!
Den er en Daare, som vil græde!
Jeg hylde Latter og Glæde!
Jeg mod hver Værgrelse veed Medicin,
naar jeg kan synge og har Vilm!

Jeg paa hver Sorg og hver Kummer faaer Haas,
 naar jeg af Viin først har tømt en Snees Glas!
 Vor Herre lider Mismod ikke;
 derfor han vil vi skal drikke!
 Til Sindets Lægedom og Medicin
 skabde han Piger, Sang og Viin!

Nyder da Glæden, imens I den har!
 tom dens Pokal, men paa Draaberne spar!
 thi Skæde, ingen er os Borgen,
 at den gienfælder i Morgen!
 Dog, mod hver Kummer vi har Medicin,
 naar vi har Piger, Sang og Viin!

N. T. Bruun.

No. 79.

Mel. af Schall.

Saa glæde vi drage det lynende Sværd,
 og Seir eller Død vi vil vinde,
 naar Fædrelands Fare til Ledingsfærd
 os fordrer mod Fædrelands Fiende.
 Vi slungende seire, vi slungende døe:
 Leve Fædreland, Konge og Mø!

Saa glæde vi drage det lynende Sværd,
 naar Danrigets Hæder mon falde,

ei Dannemands Navn er den Ridding værd,
 som ei glad i sliq Kamp monne falde.
 Vi sjuugende seire o. s. v.

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 for Vædlingen, Fyrsten hiin gievel
 At fældes for hannem er Hædersfærd,
 som for ham at kæmpe og leve.
 Vi sjuugende seire o. s. v.

Saa glade nedlægge vi dræbende Staal,
 naar først det tilkiæmped os Freden!
 Nu høit lyde Danmarks og Regners Skaal!
 for Kampen lød; nu lyde Glæden!
 Heit hundre vort Qvad over Fjeld, over Sø:
 Leve Kong Regner! leve hans Næ!

P r a m.

No. 80.

Bekjendt Melodie.

Hvor Fader Euan throner, Glæden smiler,
 trindt om hans Alter Roser groe;
 og under Ly af Ranker bedst man hviler;
 det, Brødre, var Horatses Tro!
 thi festligen lyde vor jublende Sang,
 sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

End seer jeg, Ven! at fra Dit Die straalere
 Din favre Ungdoms Fyrighed:
 end seer jeg ei, at Du utidig maaler
 og at Du tæller Dine Fied;
 thi festligen lyde o. s. v.

Thi nyd, og haab ei at den svage Alder
 erstatter Dig hensvundne Aar;
 Du let kan reises naar som ung Du falder,
 men ei naar Du ved Staven gaaer:
 thi festligen lyde o. s. v.

Din Pige leve, Broder, hun som kroner
 Din Daad med ædel Kierlighed!
 hun svigter ei, naar Du ved Millioner
 opdyngtet Guld tilsidst blier fied;
 thi festligen lyde o. s. v.

Saa tag Dit Glas, og klink saa med Din Broder,
 som ynder Skyldfri Munterhed!
 og syng kun ikke efter falske Noder,
 før Afsenstiernen straalere ned!
 Thi festligen lyde vor jublende Sang,
 sværmende Brødre, ved Glassenes Klang!

K o h d e.

No. 81.

Bekjendte Melodie.

Jage hvo vil efter Daarernes Glæder,
 Farvede Dobler forskøre ei os;
 Ene den Lykke, som Dyden bereder,
 Tidens fortærende Magt byder Trods.
 Kun Venstabs og Kierligheds Glæde bestaaer,
 Og vover, og styrkes ved flygtende Aar!

Den, som Alfader vil naadig velsigne,
 Gav ham en Hustru til Glæde og Held;
 Dyladis Venstabs er intet at ligne
 Mod en Venindes deeltagende Siel!
 Hvo elsker, og elskes, har Himmelen her,
 Erkiender sin Himmel, og gjør sig den værd.

Selv i de Taarer, som samlede flyde,
 Rinder man Sødhed ved kjerlige Bryst!
 O! men hvor sødt, og hvor himmelskt at nyde
 Henrykt sit Værk i sin Elskedes Lyst!
 Den Fryd er, som Himmels, varig og skøn;
 Som Himlens den er kun den Værdiges Løn.

Tiden forøger hans Elskov og Glæder,
 Lærer ham bedre hans Elskedes Værd;
 Lindrede Sorger, søsødede Glæder

Gisz ham hans Vennevio tusindfold tier!
 Hans Himmel ved Døden end et svinder hen:
 Hist finder han; hende, og Himlen igien.

Da h be k.

No. 82.

Mel. af D. Alayrac.

Hvad det vil være mig en Glæde
 igien at see mit Fødeland!
 Med Vin jeg skal min Tunge vade,
 og leve som en Herremand!
 Min lille vakre Kone
 vil mine Dage krone
 med Psier, Fias og Spas og andet meer.
 Ja, Gud ske Lov! jeg har en Kone,
 hos hvem jeg vist velkommen er!

Du raaber de Smaa:

"Min lille Papa!

"Hvor kommer Du fra?

"Vi Legetøi faae! —

En klapper mig her,

En kysser mig der!

En hist! en her!

En her! en der!

Lad reise, lad reise, hvo hjemme kieder sig!

Jeg siger Tak for mig!

Du spørger Folk, hvad jeg paa Kloden
 har seet for Ting til Lands og Bands;
 Jeg lyve vil; thi det er Moden
 blandt Folk, som har reist udenlands!
 O, kunde jeg en Krone
 hjembringe til min Kone!
 thi hvis hun havde en, hun gav mig den.
 Ja, Gud skee Lov! jeg har en Kone,
 som vist med Fryd mig seer igien!

Hør hiffet de Smaa:

"Min lille Papa!

"hvor kommer Du fra?

"Vi Legetøi faae. —

En klapper mig her!

En kysser mig der!

En hiff! en her!

En her! en der!

Lad reise, lad reise, hvo hjemme kieder sig!
 jeg siger Tak for mig!

N. T. Bruun.

No. 83.

Bekendt Melodie.

Os den vise Syr af lærer:
 Vinen glæder Menneſket;

Kjændt jeg Mandens Blisdom ærer,
 har han dog ei altid Ret!
 Der skal meer end Vinen til,
 naar tilgavns man glædes vil.

Sorgfuld Stakkel tit vil mene
 han bortdrikke kan sin Sorg,
 sidder i en Krog allene,
 tømmer mangen Pøgl paa Borg;
 om han tømte saa et Fad,
 drak han sig dog aldrig glad.

Drikke Viin imellem Fiender
 heller aldrig glæde kan;
 man paa Stores Taster finder
 derfor ogsaa lutter Vand;
 derfor er jeg ogsaa glad,
 at jeg der kun sielden sad.

Vinde, Viin og Venfæb fryde
 Vinen her ved dette Bord,
 raske Sange muntert lyde,
 Glæden her hos Bacchus boer;
 Her har vise Syrak Ret:
 Vinen glæder Mennesket.

Du, som adler alle Glæder,
 alle Sorger's Medicin,

Edele Venſkab! Dig til Hæder
 offre vi den ædle Vin!
 Venner! ſkienſer bredfulde Maal,
 Bertens, og hans Gæſters Skaal!

Rahbet.

No. 84.

Uel. af D' Alarac.

Kundelig byder Engens Pragt
 os Valg af Blomſter, favre, ſnukke;
 men fordi Torne holde Bagt,
 allerhelſt man vil Roſen plukke.
 Fra Evas Tiid vi Spiren bar:
 forbuden Frugt os herligt smager.
 Man attraaer hvad man ikke har,
 og hvad man har os ei behager.

Uigerne i den hele Stad
 ſeer jeg ſaa venlig til mig ſmile;
 hver af de Glutter mild og glad
 vil kjerlig i mit Favntag ile;
 men juſt fordi jeg er en Nar,
 jeg deres Omhed ei modtager:
 jeg attraaer hvad jeg ikke har,
 og hvad jeg har mig ei behager.

Det er mig sagt af givte Mænd,
 at naar en Maanedstiid var omme,
 som under Spøg og Fryd gif hend,
 saae man en Asmodæus komme
 vor Huustro smuk som Venus var
 og var Naboes grim som en Drage:
 man attraaer dog hvad man ei har,
 og hvad man har vil ei behage.

Falsen.

No. 85.

Bekjendt Melodie.

En Sømand med et modigt Bryst
 kan aldrig fattes Penge;
 Tab skærper kun hans Bindelyst,
 og Armod er ham som en Dyst,
 der ei kan vare længe.

Naar Søen plyndrer fra sin Ven
 og sætter ham paa Prøve,
 da leer han kun, og tvinger den
 at bringe' tifold det igjen,
 som den har tordeet røve.

Han sadler dristig Havet op,
 saa snart hans Hjerte lystet,

og rider høit paa Bølgens Top
i Trav og susende Galop
til guldbestræte Kyster.

Flux er han der saa riig han vil,
og lystig som den Rige;
og sætter Boven-Dram-Seil til,
og flyver glad med Sang og Spil
tilbage til sin Pige!

Evald.

No. 86.

Afskeden.

Mot. af Du Pun.

Sømanden.

Flaget mig falder!
nu maa jeg gaae!
men om jeg falder,
mit Navn skal staae!

O, grad ikke længer, min elskede Mø!
det Land, som mig førte, for det vil jeg døe!

Pigen.

Skue min Saarer!
forbarme Dig!
Det Skud Dig saarer,
det rammer mig!

Omfavn mig, og bliv hos Din elskede Mø!
og kommer da Døden, vi sammen skal døe!

Sømanden.

Skam Dig, o Pige!

ophold mig ei!

Riddingen svige,

og være feig!

O, Fædreland! dør jeg paa vilbene Hav,
da kun i Dit Skød Du mig unde en Grav!

Pigen.

Froløse Bølger

rundt om Dig slaer!

Døden Dig følger,

hvorhen Du gaaer!

Jeg skuer med Rædsel det fraadende Hav!
og dør Du paa Havet, er Havet min Grav!

Sømanden.

Kielen er Møen,

hun esser os!

herlig er Søen!

vor Vej til Møes!

At leve med Dig er mit sødeste Held!

At døe for mit Land er min Hæder! — Lev vel!

M. T. Bruun.

No. 87.

Bekendt Melodie.

Skaberen fued den nysskabte Klode,
 usødte Menneskers Skiebne han saae,
 og, for paa disses Umildhed at bøde,
 mild bød han Druer opvoxe derpaa;
 Men end han et Mærke blandt Tingene fandt;
 "bliv, Piger!" saa bød han, og Mærket forsvandt.

Hines Velgierning vi glade velsigne;
 derfor en Sang vi dem offrede nys;
 men hvad er Druernes Nectar at ligne,
 Brødre! mod disses fortryllende Kys?
 Hvad Lampernes Skin er mod Solens Gld
 er Perler i Glasset mod Pigerens Smil.

Hver af os derfor, til Gæsternes Vre,
 fylde det vinkende Glas til sin Rand!
 Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
 den, som er ugiot, kan vel blive Mand;
 den Sandhed bestandig uroffelig staaer:
 Enhver har sin Donna, har høvt eller faaet.

Du, som i Hymens lykkelige Kiæder,
 ved en Venindes forreolige Varm,
 nyder en Forsmag paa Himmelenes Glæder,

glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm:
 fion glad paa Din Lykke! tag Glasset og pris
 den Engel, som skabde Dig Dit Paradis!

Du, som med Haabet ved Siden, fremiler
 glad mod Din Elskovs Dig vinkende Maal,
 trodser hver Hindring, imedens hun smiler,
 blander med Rys, ver Besvartigheds Skaal;
 lykkelige Broder! den Sang være Din:
 Hver Broder en Donna sig vælge som min!

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
 nægtes hvert Glimt af sødtsmilende Haab,
 spottet af Skiebuen, ulykkelig græder,
 spottet af Echo, aientager Dit Haab;
 vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
 Din Broders og Alles forenede Fryd.

Høit lyde Glassenes klingende Toner!
 Høit lyde Brødres forenede Røst!
 Yndige Piger og kjerlige Koner!
 Leve os Alle til Held og til Trøst!
 Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal,
 I Koner! I Piger! I Skionne! Jer Skaal!
 Baggesen.

No. 88.

Mignons Sang.

(Af Gøtches Wilhelm Meister).

Mel. af Reichard.

Der er et Land, Citronen blomstrer vildt,
 bag dunkle Løv Orangen gløder mildt,
 en sagte Kisling giennem Egnen gaaer,
 hvor Myrthen bliid hos Læurbærtræet staaer:
 o, elskte Land! Didhen, didhen,
 hvor sødt at tye med Dig, min elskte Ven!

Der er et Huus, dets Tag paa Sviler lagt,
 høi Salen er og straalende dens Pragt;
 hvort Marmorbilled smiler huldt til mig:
 "Du arme, arme Barn! hvad gjør man Dig?..
 O, elskte Huus! Didhen, didhen
 hvor sødt at tye med Dig, min elskte Ven!

Der er et Bierg, hvis Fodstii øines ei;
 i Laagen Mølen søger der sin Ve; i
 i Klippens Rifter ruger Dragen grum,
 og Fielde styrte ned i Fossens Skum:
 o, elskte Bierg! Didhen, didhen
 kom lad os tye, min faderlige Ven!

N a h b e k.

No. 89.

Mel. af D' Alanrac.

Kom ud Dit Glas! gjør mig Bækked!
 ved Flasken svigter Venſkab ikke;
 Broder! klink! Kom og lad os drikke!
 Hil være Fryd og Munterhed!

Leve de Gode!

O, de forſkionne Jordens Klode!
 de gjøre den til Paradiis!
 Vi klinker for dem: denne Viis
 er den fortreffeligſte Mode!

Bacchus er Glædens milde Gud;
 ved Druens Saft han Fryd fremtryller;
 Sorgens Sky han i Haabglands hyller;
 Tillid fremſpirer paa hans Bud;

Leve de Glade!

Kraukernes Løv blandt Roſenblade
 ſnoer om vor Tinding Glædens Krands;
 elſk Druer og Viger og Dands!
 og ene Laſten vil vi hade!

Skaal for min Ven! Skaal for min Mø!
 Skaal for min Konge og hans Rige!
 ſign dem, Gud! gjør dem lykkelige!
 glad vil jeg for dem Alle døe!

Troſkab og Ære!

Maalet de for vor Idræt være!
 saa er vi froe, hvordan det gaaer;
 frimodigt vorr Hjerte da staaer;
 stedse vi lykkelige ere!

M. L. Bruun.

No. 90.

Bekjendt Melodie.

Hvi rose I saa vore Fædre,
 og vil, vi skal være som de?
 i mange Ting har vi det bedre;
 I strax et Exempel skal see:
 I troe, at de søgde sig Uere
 paa deres mandhaftige Tog;
 men Eder min Vise skal lære,
 hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
 det ewige Ol og den Miss;
 tilsidst smagte Olet dem ikke,
 og Missen den faldt dem for sød;
 Wiin var ei at vente herhjemme,
 selv ikke i Balsaders Sal;
 thi Od i lod Wiinflasken giemme
 saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de drog
til Egnen hvor Druerne groe ;
de naaede den, drukke og sloges
der vilde de bygge og boe.

Men Romerne taalte det ikke ;
de Danske drak Vinen, fra dem ;
de strax en Bormester udfikke,
at jage de Fremmede hjem.

Han traf da de ubudne Gæster,
men traf dem, sig selv til Fortreb ;
de lærte min gode Bormester
at lade dem drikke i Fred.

Men de fik og Skrub for det siden ;
der laae de og sølte i Vin ;
saa løb de beskienkte i Striden,
og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at gæste
Vindlandene temmelig tidt ;
de Franske saae, det var det Bedste
at blive dem skikkelig qvit !
de udbad sig ydmygst den Ære,
at bringe dem Vinene her ;
saa lod vore Fædre det være ;
een Godhed den anden er værd !

I vore pelrede Dage
 begriber man, det er en Skam
 sig Franskmændene hid skal umage;
 vi lade dem hente hos ham.
 Hvi skulde vi udvandre mere?
 vi kan jo faae Bliin i vort Hiem;
 gid Handel og Søfart florere!
 vi faae vore Vine ved dem.

Ma hbet.

No. 91.

Bekjendt Melodie.

Idag for nu næsten to tusinde Aar,
 Da laae i den lune den sydlige Vaar
 De venlige Hyrder paa Marken, og saae
 Til funklende Stierne paa Himmelens Blaa.

Hver Hyrde, saa kraftig og munter som varm,
 Sad med sin Hyrdinde i kjerlige Arm,
 Ved Maaneskin sad de ved rislende Bæk,
 Og plukkede Jordbær af bugnende Hæk.

Men Jordbærret svulmende, afplukket nys,
 Var intet dog mod de livsalige Kys,
 De venlige Haandtryk, de kjerlige Blik,
 Som alt de imellem af Pigerne fik.

Saa laae de og spøgte uskyldigt og frit,
 Og leged og snakked og kysset saa tit,
 Og dansed i Maanskin og tumlede om,
 Til Englens til dem fra Himmelen kom.

Af! meget forandres i to Tusind Aar!
 Her Vinter det er, naar i Syd det er Vaar!
 Vi er ingen Hyrder. — Den bidende Vind
 Har drevet fra Marken til Stuen os ind.

Forsvundet er længst det uskyldige Liv;
 Nu staaer Cavaleren for Damen saa stiv;
 Og Damen er knipst paa Anstændigheds Bud;
 Og saaledes gaaer det Dag ind og Dag ud.

Men reent dog Naturen fornægter sig ei,
 Den vender sig nu paa vildfarende Bei,
 Og eengang om Naret den gatter sig ret,
 Og løsriver Stivhedens dumme Corset.

Og det er om Julen; da byder den Lyst;
 Ved Mindet om Hyrden ved Kierligheds Bryst;
 Da giemme vi Beltet, som fængslede nys
 Den frygtsomme Pige, og faaer os et Kys.

Af Kierlighed bragt til Fortvivlelsens Top
 Vi flygte bedrøvet, og hænge os op;

og Slutten fortryder sin Grunshed paa Stund,
Og afbider Strikken med blussende Mund.

Da sætte vi os paa Forundringens Stool,
Som Nadier rundt om den sunklende Soel,
Og undrer os over fordærvede Skif,
Og al den Forkærlighed istor vi begif.

I Mangel af Naane vi nøies med Lys,
Med Brænde bortstjerne vi Vinterens Gys,
En Harpe maa gielde for rislende Bæk,
Og Viinflasken bøder paa bugnende Hæk.

Og saa er vi Hyrder, saa trykker vor Arm
De søde Hyrdinder til kjerlige Varm.
Ufkyldighed kommer fra Himmelen ned,
Og seer paa vor Glæde, og glædes derved.

Dh lenschläger.

No. 92.

Bekjendt Melodie.

Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
Steg første Gang fra spæde Tryst,
Hvor Himlen gav mig at fornemme
Det første Glimt af Livets Lyst,
Der hvor jeg lærte Moder stamme,

ind,
 Og første Fied ved hendes Haand,
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for mit Fædreland.

Og naar, i Barndoms blide Dage,
 Til fremmed Egn vi løbe hen,
 Med Længsel ile vi tilbage
 Til moderlige Hiem igien.
 Hver Hvi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Minde dyrebar,
 Og henrykt Manden seer de Stæder,
 Hvor han som Barn lykfsalig var.

Fra Ost, fra Vest, mod Polers Ende,
 Hvor en fornuftig Stemme lød,
 De samme Lue varigt brænde,
 Som Himlen, som Fornuften bød;
 Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit golde Fjeld med fornuftigt Land,
 Et Marmorstot er ham hans Hytte,
 Og Fjeldet er hans Canaan.

Af denne ædle Lue brændte
 De fordums Helte af vort Land;
 Skjøndt de kun tvende Pligter kiendte:
 At elske og at døe som Mand.
 Saa glemte Hjalt e Elskerinde,

Og Fødelandet ene saae,
 Og faldt for det; hans Trostabsminde,
 Som Bantastenen, varig staae!

Den bød Dig, Absalon! at lægge
 Din Stav og gribe Sværd til Strid;
 At bytte Klosters lune Bægge
 Med Telt i Landets Trængsels Tiid;
 Ei Storm ham skrækker, Mulm ham blinder;
 Arcona følte Danmarks Ven,
 Med Skielven saae sin Overvinder,
 Med Glæde Mennesket igien.

De danske Sletter, Norges Fielde
 Har Minde paa den Kierlighed,
 Hvorpaa Monarkers sande Bælde
 Staaer fast i Feide og i Fred.
 Kier har vi Fader, Ven og Pige,
 Og Frugten af arbeidsom Haand,
 Men over Alt skal Flammen stige,
 Som brænder for vort Fødeland.

Du Trostabsminde ubi Norden,
 Uroffelige Fredrikshald!
 Du trodsed Carls gientagne Torden,
 Og tændte Lynet til hans Fald.
 Paa Klippens Fod som Alter brændte

Et Offer for vort Fødeland,
 Der Borgerkierligheden tændte
 For Landets Vel sin By i Brand.

O Kongestad! Din Seiers Minde
 Til Danstes sidste Slægt skal staae!
 Det Land, som Gustav vilde vinde,
 Bag Dine svage Volde laae.
 Men Borgerkierligheden vinder,
 Og Gustav skielver for sit Navn,
 Hans Haab og Helte Gravsted finder
 Omkring det frelste Kiøbenhavn.

Hver Dannemarks og Norges Pige
 Skal henrykt synge deres Navn;
 Hver Moder ofte Sønnen sige
 Om Fredrikshald og Kiøbenhavn;
 Og naar han lærer stamme Moder,
 Han lære stamme Fødeland,
 At elske Mennesket som Broder,
 Men Fødelandet som en Mand.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
 Du Fødelandets Kierlighed!
 Giv Manden Kiæk i Slagets Torden
 Og nyttig i den gyldne Fred!
 Vor Attraa Viisdoms Børn skal ere,

Alfader give Bifalds Smil!
 Den gode Borgers Navn at bære,
 Et Maalet, som vi sigte til.

Thaarup.

No. 93.

Efter Novatis.

Paa grønne, varme Bierge fødes
 Den Gud, som bringer Himlen, mild;
 Hans Blik af Solen venlig mødes,
 at den kan skænke ham sin Ild.

Ham Baaren glædefuld undfanger,
 Sødt svulmer op det spæde Skød,
 Og naar i Høsten Frugten pranger,
 Da springer frem den Glut saa rød.

I samme Bugge man ham plejer
 Dybt under Jord at giemme vel;
 Der drømmer han om Fest og Seier,
 Og bygger mangt et Luftkastel.

Ind i hans Kammer ingen trænger,
 Naar Uro bruser i hans Blod,
 Naar han hvert Vaand, hver Lægte sprænger
 Med fyrig Ungdoms Kraft og Mod.

Ehi en usynlig Vagt beskiermer
 Den hulde Drømmer; fast den staaer,
 Og hvo sig Helligdommen nærmer,
 Det luftomvundne Glavind staaer.

Naar nu hans Vinger bredes baade,
 Da hæver han sit Blik saa høi,
 Laer rolig sine Præster raade,
 Og kommer frem paa deres Bøn.

Han stiger af sin dunkle Rose
 Klædt i krystalne Klædebon.
 Gendrægtig Tausheds fulde Rose
 Betydningsfuld han har i Haand.

Og overalt om ham med Glæde
 Sig sætte hans Dicipule ned,
 Og tusind glade Tunger quæde
 Ham deres Tak og Kierlighed.

Han sprudler i utalte Straaler
 Sit indre Liv i Verden ud,
 Og Elskov nipper af hans Skaaler
 Og er hans evig hulde Brud.

Som gyldne Tiders Aand han viser
 Sig allenskund den Digter god,
 Com sødt i luedrukne Viser
 Besynger Druens Rosenblod.

Net til hver deilig Mund han skænker
 Ham for sit Venskab faderlig,
 Og at hans Net nu ingen frænker,
 Forkynder Guden her ved mig.

Dh lenschlæger.

No. 94.

N. e. l. De fem Skaaler.

Hvor Livet blomstrer i dets Fylde,
 Der hersker Glædens hulde Gud;
 Hans Almagt Jorden rundt vi hylde,
 Og lyde froe hans milde Bud.

En venlig Jld hans Afsyn straalere,
 og Roser spire i hans Fied;
 af fulde, blomsterkrandste Skaaler
 Hans Gaver strømme til os ned.

Hver Sky fra Himlen da maa svinde,
 Hver Bei er skion, hver Byrde let;
 I muntre Jil de Timer vinde,
 Og Vanen gjør os aldrig træt.

Ei er han fiendst paa nogen Alder,
 Dog meest han ynder Ungdoms Aar,
 Og kommer helst, naar man ham kalder
 I Livets lyse Rosenvaar.

Da har han gierne i sit Følge
 Den glade Spøg, den muntre Sang;
 Han jævner let hver Mismodts Vølge,
 Hans Blik er Smil og Dands hans Gang.

To hulde Søstre venligt træde
 Med enig Villie i hans Spor;
 Hvad var vort Liv, hvad var vor Glæde
 Om disse flygted fra vor Jord?

Dem skænked han sin hele Ynde,
 Og smykked dem med Rosenbaand;
 Og begge herligt de forkynde
 Gudnu paa Jorden Himlens Naad.

Vi kiende dem, og dybt vi fatte
 Det høie Værd, de Livet gav;
 Thi meer end alle Jordens Skatte
 De fryde os indtil vor Grav.

Og derfor lever i vort Minde
 Hver Dag i yndig Morgenglands,
 Da vi af Glædens Blomster vinde
 I Venstabs Ly en duftig Krands.

Molbech.

No. 95.

Mel. 3. Dsten selvbtaa o. k. v.

Landflygtig Glæden var paa Jorden,
 Forfulgt med Ild og Sværd;
 Omfider tyede hun til Norden,
 At finde Fristed der.
 Did flygted Frihed, Lys, og Fred;
 Hun gaaer i deres Fied.

Hun længe vildsom her omvanker
 Med sorgbetynget Sind;
 Paa Mangens Dør hun ængstlig banker,
 Men lades aldrig ind;
 Tidt Tvedragt, Tvang og Rædsomhed
 Gav hende kort Besked.

Hun nu til vores Dør sig lister
 Med tunge Vandrestav;
 At banke, hun ei meer sig drifter,
 Hun er for tidt viist af;
 en lønlig Drift den Stakkel dog
 Tidt hen til Døren drog.

Vor Skytsaands, Venkabs, Die falder
 Paa denne Sørgende;
 Strax hun sin Søster Uskyld kalder

At komme hid at see;
 Froe fandt de tvende Gratier:
 Den tabte Søster der.

Hun hører, kiender deres Stemme,
 Og er i deres Favn;
 Froe i hinandens Arm at glemme
 Det overstandne Savn;
 Dog lover hver den anden glad,
 Et meer at skilles ad.

O! maatte Uskyld, Venskab, Glæde
 Bestandig trone her!
 Og daglig dette deres Sæde
 Saae meer og mere kiar!
 Thi leve, leve, leve hver,
 Hvis Jdræt dette er!

Tab bek.

No. 96.

Bekjendt Melodie.
 (Efter det Svenske).

Snart er Din Ungdomstid forsvunden,
 Lyd, muntre Broder! Glædens Bud;
 Nyd Timen, før den er udrunden,
 For Livets Lampe slukkes ud.
 Forgives Du tilbagefalder

Den soundne Ungdoms glade Haar,
 Naar Tidens Snee paa Tissen falder,
 Og Aldren bleger Dine Haar.

Snart skal Du tæt mod Pigen's Hierte
 Ei føle det, som fordum, staae;
 Blot klage over Sigt og Smerte,
 Og hver en giæfket, sød Attraa.
 Snart vandre blinkende Pokaler
 Din blege Løbe heelt forbi,
 Thi de forbittre Dine Qualer,
 Din Taare falde vil deri.

Saa nyd den Dag, Dig Skiebneen giver;
 Sæt aldrig Glædens Time op;
 Bid, gruelig den Ånger bliver,
 Som følger paa et skuffet Haab.
 Nu vinker Elskovs blide Glæder
 Og Druens milde Fader Dig,
 Men see, i Sporet, som Du træder,
 tæt lumske Qualer snige sig.

Saa drik og nyd og lev for Dagen,
 Og tryk Din Pige til Dit Bryst;
 See hende taus af Fryd betagen,
 Hør Harmonie i hendes Røst.
 See Glædens tause Taare falde

Fra Diet ned i hendes Skib;
 See Døllens Damp, hør Verten falde:
 Endnu et Glas for Fald og Stød.

Frankenau.

No. 97.

Mel. af Schall.

Sorge, hvo som vil, for Norges gamle Land,
 Jeg klender ikke Sorgen!
 Frygte, hvo som vil, for Bierg og Dal og
 Strand,

Mig Frygten er forborgen.

Dovrefield skal Svensken, tænker jeg, lade staae,
 Elven skal han frit i Dalen lade gaae;
 Skyen svinder bort;
 Er end Matten sort,
 Solen skinner klart i Morgen.

Blodet rinder let i hver en Nordmands Bryst,
 Som i Klippen Rildevældet;
 Hjertet svæver høit og rede til en Dyst,
 Som Ornen over Fjeldet.
 Bjørn og Ulv maae flygte bort for Klippens Børn,
 Svensken er ei Ulv, og endnu mindre Bjørn;
 Sidst ved Frederikshald,

Fik han jo sit Fald:
Troer han Kraften er forældet?

Britten er en Høker: Høkeren forstaaer
Helten ikkun slet at møde.
Hvor ei Listen meer og Guldet meer forstaaer,
Der maa stakkels Britte bløde.
Huse kan han brænde, Qvinder kan han slaae,
Men mod Landets Sønner kan han slet bestaae;
Zinklar fandt sin Død
Hift i Dalens Skid;
Der er Rum til flere Døde.

Snart skal Havet meer ei med sin søvblaa Favn
Skille vore Brødreriger;
Snart staaer mellem Tronhiems By og Riø-
benhavn
Ingen fiendtlig væbnet Kriger.
Skaal for hver en Broder i den danske Dal,
For hver Broder i den norske Klippesal!
Fryd og muntert Liv
For hver Dannevid,
Skaal for alle norske Viger!

Ohlenschläger.

No. 98.

Mel. af Da Pun.

Herlig er Krigerens Færd,
 Misundelse værd!
 Det lynende Sværd
 over Boldsmænd han svinger!
 Til elskede Mø
 han Hæder hjembringer!
 De hellige Pligter
 ei Krigeren svigter;
 nei, før vil han døe!

Trofast mod Konge og Land
 er nordiske Mand!
 Ei bryde han kan
 nogen Eed, som han sværger!
 Om Fædrenekyst
 han sønligen værger!
 Til Kampen han iler,
 ad Døden han smiler,
 og bløder med Lyst!

Pryde ham Skrammer og Ar,
 sin Løn han da har!
 Thi hvert af dem var
 haar en hæderlig Binding!

Hvert Ar er en Krands
om Krigerens Tinding!
hans Mø det henrykker,
og mere ham smykker
end Ordeneres Glands!

Rækker hans Konge ham Haand,
da høves hans Aand!
Hengivenheds Baand
slynges fast om hans Hierte!
Sit Fødelands Held
var hvad han begjerte;
hans Daad det erkiender!
taknemmelig brænder
hans mandige Siel!

Tapperheds hellige Ild,
straal herlig og mild!
Du lyse os vil
paa vor Bane til Hæder!
Bed Daad kun og Mod
vi vinde Fredsglæder
for dem vil vi lide,
for dem vil vi stride,
og offre vort Blod!

M. T. Bruun.

No. 99.

Bekjendt Melodie.

Hvi klager man, at Jorden stæfer
 jo meer og meer fra Orden ud?
 Hver i sit eget Hierte eier
 hiin første Skat vi fik af Gud:
 elsk kun, og Du skal see, min Ven,
 den gyldne Alders Tiid igien!

Endnu saa yndig Solen daler
 som selv paa Verdens første Dag;
 det samme Purpur Rosen maler;
 sødt toner Philomeles Slag:
 elsk kun! o. s. v.

Mon ikke Engens Blomster prange
 saa herlig som i Tidens Vaar?
 forstumme Larkens Morgenfange?
 svandt Perlen af Aurora's Haar?
 elsk kun o. s. v.

Hist tindrer mellem Mattens Skyer
 jo Hesperus i vante Glands:
 endnu Dryaden glad fornyer
 i Fauners Chor hver Maj sin Krands:
 elsk kun o. s. v.

Har Euan knuset Glædens Døger?
 er Ceres's Horn for evig tømt?
 Majadens Urne da ei gvæger?
 ei Iris meer os smiler vint?
 elsk kun o. s. v.

Naar saae man Bækken atter søge
 den Bred, den sidste Gang har kyst?
 har Zephir vel ladet af at spøge
 som forhen paa sin Floras Bryst?
 elsk kun o. s. v.

Naturen er endnu den Moder,
 hvis mildtømmelige Barm
 udgyder evig hvide Goder,
 der blande Fryd i Livets Harm:
 elsk kun, og Du skal see, min Ven,
 den gyldne Alders Tid igien.

T. C. Bruun.

No. 100.

Del. Er mit Kammer reent og næt.

Hver paa Jorden har sin Skif!
 Broder Besset siger;
 jeg et Par af Skibnen fik:

elke Wiin og Viger.

Hver, som kiender Gladens Værd,
nægter sikkert ikke,
mine to de bedste er
mellem alle Skikke.

Slut! Du faaer en anden Sang
Viser Dig til Værd;
Fader Evan denne Sang
helliget skal være.

Uldrig synger jeg med Held,
naar han mig ei lærer;
naar i Hiernens Citadel
han ei commanderer.

Derfor som jeg drikker til,
jeg bestandig synger;
naar jeg ædru digte vil,
mat hver Strophe klinger;
men til Geistens Medicin
man strax seer mig gribe,
og saasnart jeg faaer lidt Wiin
bliver jeg en Wi be.

Seer jeg Manden med sin Lee
ned til mig at komme,
seer jeg først til Flaskerne,

og er de da tomme
 tommer jeg det sidste Glas,
 det mod Døren slænger;
 Død, Din Skaal! Du kom tilpas!
 hvad skal jeg her længer?

Rahbek.

No. 101.

Bekjendt Melodie.

Fylde hver sit Glas til Randen!
 Bacchus elsker bredfuldt Maal!
 Klinker glade med hinanden!
 drikker hver sin Piges Skaal!
 Fordom, Evang og Griller vige!
 Ingen af os være Nar!
 Ingen skamme sig at sige
 Hvit, hvad Navn hans Pige har!

Ingen uden Tossen tænker
 Ondt om Vin og Kierlighed,
 Bacchi Krands og Amors Lænker
 Skammer ingen Klog sig ved,
 Ingen er saa stor en Tiger,
 At han vil, Alt skal forgaae,
 Mon en Verden uden Piger
 Noget Time kunde staae?

Gaaer Du herfra rundt om Kloden
 Til Du kommer her igien,
 Elskov overalt er Moden,
 Tyrk og Gyde lyde den!
 Elskov har os alting givet!
 Hvad blev uden Elskov født!
 Elskov gav os alle Livet;
 Uden den var alting død.

Lad endog et Marmor-Hierte
 Hos en Pige her og der
 En og anden volde Smerte;
 Smerten selv er stundum kier.
 Pirres Du for stærkt i Vanden
 Af en troløs Delia,
 Nu saa søg Dig op en anden;
 Der er fleer hvor hun kom fra!

Ingen af os her sig skamme
 Hvis hans Siel er Dydens Ven,
 Ved en reen og adel Flamme,
 Og den Nøe, som tændte den.
 Ud med Navnet! Ingen svige
 Lev — — — lykkelig
 Himlen give Dig, min Pige,
 Den til Mand, jeg vuster Dig!

Baggesen.

No. 102.

Mel. Dolf Skattefenge.

Kong Carl laae med en mægtig Hær
 For Fredrikshald,
 Men tappre Fredrikshald ham er
 Til megen Meen.
 Hver Borger lagde Bærktvi hen
 Og greb til Sværd;
 Og kiefte Peder Colbjørnsen
 I Spidsen er.
 De Nordmand de stride for Norge.

 Thi vendte Carl sin Magt saa gram
 Mod Fredrikshald;
 De Borgere da mødte ham
 I ringe Tal;
 Men disse slog som norske Mænd
 For elskte Hiem;
 Og det var Peder Colbjørnsen,
 Som førte dem.
 De Nordmand de stride for Norge.

 Da hug de Nordmand tunge Hug
 Blandt Fienderne,
 Og Evensten sank som moden Rug
 For Meiers Lee;

Men stærkest Meter trættes dog,
 Saa gik det her:
 Saa mangen end de Norske slog,
 der alt kom fleer.
 De Nordmand de stride for Norge.

Thi veeg de for hans Overmagt,
 Som Nordmand flye;
 De drog kun bort, for uforsagt
 At slaae paa nye;
 Kong Karl da over Sines Liig
 Sig baned Vei,
 Og Byens Herre troede sig,
 Men var det ei.
 De Nordmand de stride for Norge.

Hans Folk fandt Døden i hver Braa,
 Hvor de drog frem;
 Thi alleregne Nordmand laae
 Og hilste dem;
 Da sendte Karl til Fredrikssteen
 En Svefus ned,
 Om Lov at jorde sine Been
 I No og Fred.
 De Nordmand de stride for Norge.

Men norske Helte ingen Tid
 At spille har.

"Selvbuden er han kommen hid...
 Fik han til Svar

"Nu maae vi see at vi igien
 "Ham ud kan faae...;

Og det var Peder Colbjørnsen,
 Der svarte saa.

De Nordmænd de stride for Norge.

Nu saaes et Syn, som den kun troer,
 Der føle kan,

Hvad Ild i Nordmands Hierte boer
 For Fødeland.

Hver Borger stak sit Huus i Brand,
 Og Colbjørnsen

Var atter her den første Mand
 Ved Tændingen.

De Nordmænd de stride for Norge.

At slukke Ilden, Fienderne
 Nu stimle hen,

Men Kugler fløi saa tykt som Sne
 Fra Fæstningen;

De Svenske skialv blandt Ild og Sværd
 Og Norges Mænd:

De Norske slog, som om enhver

Var Colbjørnsen.
 De Nordmænd de stride for Norge.
 Høit blussed da mod Skyerne
 Den Lue rød,
 At svenske Kongen ret kan see
 Hans Hertes Død.
 Da sanded Carl, Colbjørnsens Ord,
 Hans Folk vil hjem;
 Men Helten Steen, stod udenfor
 Og modtog dem.
 De Nordmænd de stride for Norge.
 Og syvfold blussed Fredrikshald
 Blandt Liig og Blod,
 Oplyste stolt de Svenskes Fald
 Og Sines Mod.
 Og aldrig brændte nogen Gaun
 Saa skøn som den.
 Og aldrig uddøe skal Dit Navn,
 O Colbjørnsen!
 Saa stride de Nordmænd for Norge.
 Rahbek.

No. 103.

Mel. af Dupuy.

I Barndomstidens Rosenalder
 var Alarie Adels Ven;

Som Yngling han tilbagekalder
 de glade Timer, som svandt hen;
 den Ild, som i hans Hjerte brændte,
 opflammedes ved Vigens Blik;
 Adele rødmende bekiendte:
 "jeg elsker Dig, min Marie!..

O, søde Ord, hvis fiere Minde
 udslættes aldrig af vort Bryst!
 i Eders Harmonie vi finde
 mod Skiebne's Tordner Kraft og Trøst! —
 Med længselsfulde Hjertes Skue
 de Elskende mod Nattens Dag:
 den Dag, da Hymens rene Lue
 skal tændes under Templets Tag.

Den kommen er! den glade Pige,
 indsluttet i sin Elskers Favn,
 ned i den lette Baad vil stige,
 som bringer dem til Haabets Favn;
 men troløst Broddens Stene glide!
 i Flodens Dyb hun styrter ud!
 og Marie seer Døden stride
 med Vælde mod hans elskte Brud!

Et Spring — og Pigen han omslynger —
 for sidste Gang! — det er forbi! —

Den fiere Byrde ham nedtynger;
 hans hulde Die lukkes i
 Da Aftenrødens Straaler smilte,
 laae Ligene paa Flodens Bred;
 de i hinandens Arme hvilde,
 og Dødens Træk var Kierlighed!

N. T. Bruun.

No. 104.

Mel. af Gaveaur.

Elskende Hyrder! Blomsterne
 plukke J for enhver sin Skønne;
 og sikkert Elskov skal J see
 Eder derfor saa sødt at lønne!
 Et andet Haab omstraaler mig,
 og ikke mindre sødt det lader:
 Blomster plukker jeg, Eder liig,
 for dermed at frandse min Fader.

Eders Haand ved vislende Bæk
 Blomsterleiet blødt hende reder,
 fletter omkring det en løvrig Bæg,
 for at skule hende med Eder.
 Eder liig, jeg ei disse Trær,
 disse unge Qviste forlader,

for jeg dem indflettede seer
for at overskygge min Fader.

Naar hun sit Die da opslaaer,
kielve J, for hvad hun vil sige;
naar nu ret snart min Fader opstaaer,
han smiler mig liig Eders Dige;
J og hende røve mange et Kys,
som hun Moder ei vide lader,
men ved hver en Dags første Lys
faaer jeg første Kys af min Fader.

Frankenau.

No. 105.

Met. af Lorentzen.

Tiden med Lynets Fart forsvinder;
ei i sin Flugt den standses kan;
Sandet i Timeglasset rinder;
vældig henstrømmer Flodens Vand:
thi nyt det nærværende Dieblif;
for evig tabt er den Stund? som gif!

Aldrig Du Pligtens Bud forglemme!
for Glædens Vink det vige ei!
kun naar vi lyde Hjertets Stemme,

Strøe vi med Roser Livets Vei:
 thi nyt det nærværende Dieblif;
 for evig tabt er den Stund, som gif!

Nu seer Du Glædens Stierne smile;
 Druernes Nectar vinker Dig;
 snart see vi Baar og Sommer ile,
 Skyd Dig, o Ven! vær lykkelig!
 ja, nyt det nærværende Dieblif;
 for evig tabt er den Stund, som gif!

M. E. Bruun.

No. 106.

Bekjendt Melodie.

Vi Sømand gjør ei mange Ord,
 Ei hylle eller prale,
 Om hvad der i vort Hjerter boer,
 Vør Daad, ei Munden skal;
 For fædskes Rys og Favnetag
 Vi altid taer os vare;
 Thi under dette falske Slag
 De største Skielmer fare.

I Stilhed gaaer Enhver sin' Gang
 Og gjør hvad Chefen byder;

Og under lystig Sømands Sang
 Foragte vi en Skryder;
 Thi mandig Taushed følger med
 De Kiække og de Gieve.
 Hurra! er vor Betsalenhed;
 Hurra! vor Konge leve!

En Ven vi søge, tro og huld,
 Og som har staaet sin Prøve,
 I Omgang viist sig reen som Guld,
 I Striden som en Løve;
 Og hvad Een gjør for saadan Ven,
 Derom maa Ingen snakke;
 At gjøre samme Skiel igien,
 Er vor Maneer at takke.

Vor Kierlighed er tro og varm,
 Med Fias den ingen blinder,
 En Pige i en Sømands Arm
 Oprigtig Elskov finder.
 Dog kalder Orlog os affsted,
 Og stolten Vimpel vaier,
 Saa haste vi fra Kierlighed
 Om Bord til Kamp og Seier.

Vi søge Fienden uden Skraal;
 Thi Skraal forstyrrer Orden;

Vi svare paa hans bange Traal
 Med vore Stykkers Tordens;
 Og naar En gaaer til dyben Bund,
 Hvor flere af os bleve,
 Vi raabe alle med een Mund:
 Hurra! vor Konge leve!

Tode.

No. 107.

Mel. Den Skaberen skienkte o.s. v.

Al Verden til Feide nu udruster sig,
 blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
 en strider med Pen og en anden med Sværd;
 Held, os, som kan sidde saa fredeligt her!

Hvis Kongerne slittig forsamlede sig
 og drak ved hver Tvist et Glas Vin paa Forlig,
 fik Jorden en evig og ønskelig Fred,
 og Viintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommes i Blæk,
 maa gjøre den Lærde saa stridbar og kiæk:
 men hvis han først Smagen paa Vin kunde faae,
 han holdt sig til den og lod Blækhorner staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord;
 min eneste Fiende staaer for mig paa Vord;
 med Flasken jeg fører evindelig Krig,
 thi var jeg ei stærkest, saa fældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
 der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
 Den falder med Xre, som falder i Krig;
 nu, Brødre! nu speiler Jer alle i mig.

A h b e k.

No. 108.

Bekendt Melodie.

Brødre! lader Sangen stige!
 som et Favntag af min Pige
 mig opvarmer Druens Blod.
 Bort, Apollo! Hippocrene!

Jeg vil mene
 Bacchus han er nok saa god.

Phoebus gierne maa uddele
 Kildens Vand til sine Trælle!
 stolt jeg den foragte kan;
 thi den Sang, som Vand indgiver,
 stedse bliver
 uden Smag og Kraft som Vand.

Men den Sang, som Viin indgiver,
 sød som Bacchi Drue bliver,
 raske som Glassets muntre Klang.
 Bacchus! Du gav mig at synge!
 høit skal klinge
 Dig til Ære, Glas og Sang!

Kahlef.

No. 109.

Gal = Vise.

W e l. Nys faldte Stian Sireb.

Man skriver om Ting, der ei veie en Hon;
 men ingen os melder den Saliges Navn,
 der første Gang frydede Jorden med Dands,
 skjøndt Mennesket bør en uvisnelig Krands.

At Kunsten er gammel, det vide vi dog:
 thi troer man mangan høit travende Bog,
 har Stierne stundum selv valtsæt omkap,
 og fromme Serafer tilvistet dem Klap.

End lære vi og af det jødiske Værk,
 at David var i Galoppaden heel stærk;
 kun sprang han for høit i Linkiortelen ny,
 thi meldte hans Frue: nei, kiere Mand! fy!

I vor Tid man Tingen langt bedre forstaaer:
 ve r Dame i Touren som Gratie gaaer,
 og Unglingens Hierte saa taftesast gaaer med,
 at Engle sig gierne tilbytted hans Eted.

Fortryllende Kion! af Naturen Du fik
 for Dandsen især det livsalige Blik,
 der smelter vor Siel, der henrykker vor Sands,
 ja, mangen har gjort til et Lem af Sanct-Hans.

Thi, Brødre! høit leve de lokkende Noer,
 hvis Ynde forskjønner den dandsende Jord!
 Naar her endog lægges Fiolerne hen,
 man hisset ved Harpen begynder igien!

E. C. Bruun.

No. 110.

Mel. af Kuntzen.

Mit Qvad fra Hiertets Indre gaaer,
 thi Dyd og Tapperhed jeg priser!
 Som Egens Stamme Helten staaer,
 og Rosens Billed Qvinden viser.
 Da Herren havde endt sit Bærk,
 han skienked Qvinden Dyd og Ynde;
 men Mandens Blik han bød forkynde
 en freidig Siel, i Modgang stærk,

O Qvinde! Du er Mandens Trøst,
 og Venfæbs Fryd og Livets Smykke!
 en Himmel toner i Din Røst!
 Dit Hierte skaber Elskovs Lykke!
 Men Mandens Mod med Qvindens Dyd
 bør Haand i Haand gaae giennem Livet: |
 i dette Samfund Gud har givet
 sin skønne Jord dens bedste Pryd!

N. E. Bruun.

No. III.

Mel. af Gaveaur.

Om at Verden er kun Jammers Sæde
 høres saamegen daarlig Snak;
 gierne jeg vil dens Torne træde,
 kun ved en Pibe god Tobak.
 Men fra i Dag maa Fanden ligge
 efter Compas og Almanak;
 jeg foretrækker nu min Pibe
 selv for en Pibe god Tobak.

Maa Soldat i Leir sig ofte fede,
 eller Matros paa Skands og Bak,
 begge de sig af Hiertet glæde
 kun ved en Pibe god Tobak.

Men naar de paa en Tøs faae Die,
 strax deres Hjerte slaaer Tic Tac!
 Begge de glemme Sorg og Nøie,
 ia, selv en Pibe god Tobak!

Jeg den samme Mening underskriver
 som den berømte Hr. von Crac:
 intet en jordisk Barm opliver
 bedre end Elskov og Tobak.
 Naar denne Mand drog ud at frige,
 stedse han i sin Lomme stak
 Billedet af sin kiere Pige
 samt en Karduns med god Tobak.

Frankenau.

No. 112.

Med føre Lemmer og heel i Skind
 Til Huusbehov her i Verden sove,
 Behørig lægge paa Mammon Bind,
 Og ikke age for tidt til Hove;
 Kort pusle hundred Nar hen i Mag,
 Er, Venner! ikke saa gal en Sag.

Hved kommer vel ud af at den Riv?
 Tidt slipper man et engang med Næsen!
 Men bliver ganske kaput i Liv,

Som rigtig er et forbandet Væsen;
 Thi naar man først er deroppe giemt,
 Man bliev hervede saakhastig glemt.

Dog Skam den Træring, der faaer et Nap,
 Og ikke gier det saa drøit tilbage;
 Ham ingen Nige gier Kys og Klap,
 Ham ingen Mand vil i Haanden tage;
 Han i vor Kreds aldrig stedens skal,
 Trods Millioners og Ahners Tal.

Nei, Britte! mød os i aaben Mark;
 I ærlig Kamp lad os færre være;
 Og gier vi Dig ikke dygtig Spark,
 Saa siig vi Store Knuds Et ei ere,
 Ja, skilte Havet os ikke ad,
 Du os som ham snart om Naade bad.

O, maatte inden i Dag et Nar
 Bort ædle Samfund den Fryd opleve,
 At fælleds Vaaben ham Fredens Kaar
 I selve Engeland foreskrive!!!
 Og at man gjorde for Spas paa ny
 Hver Mand til Hanrey i Londons By.

Det af sin Naade bønføre Gud!
 Og lægge Nar til vor Konges Alder!!!

Saa gjerne følge vi hvert hans Bud,
 Hvorhen os Eren og Fredrik kalder;
 En Skaal for Fader, en Skaal for Søn!
 Vor Huldskab er deres Omheds Løn.

T. C. Bruun.

No. 113.

Bekjendt Melodie.

I Nrels Stad der stander en Gaard,
 Saa strunk udi Østere Stræde;
 Jeg siger for Sanden den baade spaaer
 Og yder mangen Mand Glæde.

Did tye om Dagen til gavnlig Dont
 De veyre Vilte, og lære:
 At Daarskab er Moder til Alffens Ondt;
 Men i Wiisdom allene boer Ere!

Om Quelben søge did Kongens Mænd,
 Samt Herremand, Prest og Borger,
 Og lægge i al Slags Gammen hen
 Baade Landets og egne Sorger.

Der faste de Terning ad Tavelbord,
 Og Elfenbeens Bolt udi Ramme;
 Der verle de mangt et skientsomt Ord;
 Men anden Mand ei til Skamme.

Der nyde de Landets gode Ting,
 Men glemme ei Brødres Harme:
 Thi ganger end Bøgeret tidt omkring,
 Gaaer Bøssen dog med for de Arme.

Der høre de blæse paa Horn og Luur,
 Og frydes ved Karle: Stemme;
 Men Qvinderne lade de i deres Buur
 Og handle kun med dem hiemme.

Der samle de sig paa Kongens Dag,
 Og hilse ham først med Hæders Tale;
 Saa sætte de sig i nordiskt Lag
 Om Egebord, deres Tørst at svale.

Saa quæde de ham et Hiertens: Qvad
 Og ønske ham Jordens Gode;
 Og sværge ham og hinanden glad:
 At staae som Fædrene stode.

Alt saadan leve de Næret hen —
 Dog stundum en Fæst de holde,
 Naar Kongen og hans ærlige Mænd
 Saae Overhaand til det Bolde.

Naar Skioldemærker og laante Naad
 Er ikke de Ting, som hædres;
 Men Manden lønnes for egen Daad
 Og Riddingen ei for Fædres.

Naar Bonden, hvis rette Danſke Væ
 Med fremmede Slægter ublandet,
 Mod Fienderne førte Pandſeret,
 Kaldes frem til Odel i Landet.

Naar Sandhed tør tales rundt om Land,
 Men Mid-Vifer straffes paa Stænde;
 Naar Folket er frit, og hver ædel Mand
 Er adlet i Skioldungens Lande.

Naar Kornet, som fuled i Vugerens Lo,
 At Morriges Kæmper mon ſvelte,
 Strømmer frit herind fra Sydſtingens Bo
 Som fordum til dem vore Helte.

Kort — hvergang Skioldungen og hans Mænd
 Over Hedenolds Uvæner vinde:
 Da ſende de Bud til Hr. Thomas her,
 En Skald heel ſtiv udi Sinde;

Hans Tale er hvas ſom Viens Braad,
 Hans Viſer er ſom dens Honning,
 Faſt ofte de høre diere Raad
 Til ſelve Dannemarks Konning.

Saa ſende de hannem venlig Bøn;
 Han digter dem fuſ en Viſe,
 Hvort de Skioldungen med hans Søn
 Og ærlige Mænd kunne priſe.

Saa sætte de sig om bredden Vord,
 Vel hundrede Mand paa Tofte;
 Hr. Thomass han stemmer da i et Chor,
 Det runger i høie Lofte.

Saa tage de gyldne Bøger fat,
 Og holde, med Sang og Drikke,
 Alt lige til svarte Midse-Nat
 En Fest efter Fædrenes Skikke.

Gud give dem mangen slig en Fest,
 Og kiellig Marsag tillige;
 Da staaer det sig godt — om ikke bedst
 Med Dannemarks gamle Rige.

Og Held være med den Hæders-Gaard!
 Med Narene faure og snare
 Kommer vist den Glæde, som den spaaer;
 Sid den, som den yder, maa være!

Sneedorff.

No. 114.

Mel. For Noah Lid var Adams Born kun Loffer.

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner,
 Og vittig Skient, og Munterhed,
 Jeg sælger ei for alle Tyrsters Kroner,

Og Salomoners Herlighed;
 Thi Høihed ei lykkelig gjør,
 Og alting jævnes naar man døer.

Et evigt Navn er dølligt, kan jeg tænke,
 Og det paa Qviste ikke groer;
 Men det mit Støv i Graven ei skal krænke,
 Om man mig aldrig kalder stor;
 Thi naar man først dernede er,
 Man Verdens Noes og Spot beleer.

En Tonde Guld var artig nok at have,
 Dermed at pleie Kielderen;
 Men efter den i Jordens Skjød at grave,
 Det overlader jeg til den,
 Som ikke troer og ikke seer,
 at Armod tidt af Hjertet leer.

Mit Duffes Maal er kun en kiølig Kielder,
 Hvor Vinen ingen Skade taer,
 Et Fad, som fyldes atter, naar det hælder,
 Et Huus, som tætte Vægge har,
 Et roligt Sind, — en Munterhed,
 Som følger mig til Gravens Bred.

Og ønsker 'eg en roff og kiølen Tige,
 Som elsker mig — med andre Ord:

Jeg ønsker mig et lidet Himmerige
 Paa denne syndefulde Jord;
 Og Børn, som eie Kraft og Marv,
 Og faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grant, vor Jord er et forbandet,
 Nei, overalt jeg seer Velsignelsen!
 Den stiger op af Havet, groer paa Landet,
 Og regner ned fra Himmelen!
 Jeg veed det grant — vor Lod er stor,
 Velsignet er den faldne Jord!

Viinranken groer, og Venskabs Luer brænde
 Paa Jorden — Piger pryde den,
 Og fra dens ene til dens anden Ende
 Jeg blomstre seer Velsignelsen.
 Lyksalighed er Jordens Maal —
 Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!
 Seeligz.

No. 115.

Bekjendt Melodie.

Lystig, min Broder! og lystig igien!
 En Krands Du for Viinguden binde;
 Bort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen,

Og Glæden er fielden at finde;
 Nyd derfor Timen, som venlig til Dig leer!
 Hvo er Dig Bergen at samme smiler meer?
 Broder! paa mit Vink
 Dit Bæger fyld, og klink!
 Hvordan det end gaaer,
 Den Sandhed evig staaer:
 Saalænge som Druernes Nectar er til,
 I Herrer, vor Jord er den bedste!

Tænk ved hver Time, som lyder, Du gaaer
 En fluelvende Alder imøde;
 Og fielden, kun fielden - de sneehvide Haar
 Forliges med Druen den røde.
 Ungdommens Syffel er Viin og Kierlighed;
 Aldren sig graver blandt gyldne Dynger ned:
 Broder! paa mit Vink
 Dit Bæger fyld, og klink!
 Hvordan det end gaaer,
 Den Sandhed evig staaer:
 Saalænge som Druernes Nectar er til,
 I Herrer, vor Jord er den bedste!

Venner! i Dag vare Glæden vor Gæst!
 At klage ei Umagen lønner.
 I Dag er det Venfjabs og Kierligheds Fæst:
 Skaal Venfjabs og Kierligheds Sønner!

Skaal hver, som synger, som leer og fryder sig!
 Skaal hver, som klinker, og stemmer i med mig:
 Broder! paa mit Vinf
 Dit Bøger fyld, og klink!
 Hvordan det end gaaer,
 Den Sandhed evig staaer:
 Saalønge som Druernes Nectar er til,
 I Herrer, vor Jord er den bedste!

Frankenau.

No. 116.

Mel. Et mit Kammer reent og næt.

For at være, som man bør,
 Venner, maa man drikke;
 Dollen reent maa tømnes! før
 Bliver man det ikke! —
 Jeg, som Broderparten fik,
 Eder bedst kan raade:
 Bers og Rierlighed og Drif
 Taaler ingen Naade.

Man maa sige, hvad man vil,
 Vedru bør man være:
 Men hvad der nu hører til,
 Vil jeg Eder lære: —
 Hver af os vor Dulle fuld,

Alle Boller fulde;
 Jeg er fuld og Du er fuld,
 Vi er alle fulde.

Har Du, som det lader til,
 Broder, tabt Forstanden,
 Og i Nften have vil
 Den igien i Panden —
 Før Du søger den igien,
 Maa Du vide, Kiære!
 Paa hvad Sted Du tabte den,
 Og hvor den mon være!

Hver af Eder mærke kan
 Midt i Periafen,
 At jeg kom til min Forstand
 Her et Sted i Salen,
 Mærker nu Moralen min!
 Hvor jeg den har funden,
 kan enhver og finde sin:
 Dybt paa Bollebunden!

Drikker! øser! Skænker i!
 Drikker alle! Drikker!
 Hisset er den Krog, hvori
 Deserteuren stikker —
 See! der er Han! Bollen tom!

Kalle, ralle ralle!
 Dunsen gif — Forstanden, kom,
 Vedrue ere vi Alle!

Baggesen.

No. 117.

Met. Jeg singer gierne om Kongers Magt.

Dg nu en Skaal for det elskte Rion!
 Naturens Glæde, og Pryd, og Værd,
 Med hvem vor Vandring os bliver skion
 Og Livets Byrde heel let at bære.

Nu, Brødre, skianker!

Enhver, som tænker

At ældes freidig i Minors Lænker,

Han blinker med!

Hver Piges Skaal, som er huld og tro,
 Og Hierte vil give bort for Hierte;
 Ei lege vil med sin Elskers No,
 Og ei hovere vil ved hans Smerte;

Enhver, som kierlig

Vil love ærlig,

Og finder Holden ei for besværlig;

Den Piges Skaal!

Hver Kones Skaal, der er sm og mild,
 Og Livets Kalk vil med Manden drikke;
 Og ikke Kalken bortsatte vil,
 Hvorvel den mangen Gang smager ikke;
 Der ufortroden,
 Ja, indtil Døden
 Vil dele Glæden, men ogsaa Røden;
 Den Kones Skaal!

Hver Moders Skaal, der er Navnet værd,
 Og deri sætter sin Fryd og Ære;
 Hvis Skønne Vandring det Fodspor er,
 Der Dydens Vej hendes Børn kan lære,
 Der fro kan smile
 Til Gravens Hvile,
 Naar i sit Fied hun dem seer at ile;
 Den Moders Skaal!

En Skaal for disse, det gaar dem vel!
 De Jordens Engle, de sande Skionne!
 De nyde Skabningens bedste Held,
 Og finde Hjertes, som dem paaskionne!
 De Skionne være
 Den Skaal til Ære,
 Som er det værd, at vi har dem kiære.
 De Skionnes Skaal!

No. 118.

Mel. Det kummende Væget o. s. v.

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!
 Den er langt fra ikke Nlem, som man troer;
 Thi spire end hist og her Tornene frem,
 Da smile de prægtigste Roser blandt dem:
 Og Sagen er kun, som vor Wessel har sagt:
 Bryd Rosen, men tag Dig for Tornen i Agt!

At Hofmænd os svige med gyldene Ord,
 Det volder man selv, som de Rørkeppe troer.
 En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
 Som aldrig hengivne Clienter undfalder:
 Hr. Bacchus han er min Patron og Mæcen,
 Han loved mig Glæde, og skænker mig den.

Basil maa bagtale, det vide vi jo,
 Og det er naturligt, at Toffer ham troer;
 De Stakler maa gierne miskiende mit Værd,
 Naar kun mine Bønner beholde mig kær;
 At elskes af dem, er min Stoltthed og Lyst:
 Svødt svinder al Kummer ved vennefuldt Bryst.

Naar Lyffens Gudinde er grusom og vred,
 For Kierligheds Alteret knæler jeg ned:
 Og lønner min Donna mig da med et Smil,

Maa kun Frue Fortuna see suurt om hun vil.
 Et Kys giv mig mægtig, lykkelig og riig,
 Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det være en Toffe, som laster vor Jord,
 Saalange den vægende Drue der groer,
 Saalange ei Venskab iblandt os døer ud,
 Og Pigerne lyde den vingede Gud!
 Saa fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens og Venskabs og Kierligheds Staal!
 Rahbek.

No. 119.

Bekjendt Melodie.

Kom, Brødre! kom, nu vil vi til at drikke!
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
 Den største Helt er den, som tørster meest.

Mops siger: man kan drikke bort Forstanden;
 Den Misanthrop med sine Prækenor!
 Byd ham et Glas! han drikker som en anden;
 Fæ blier han ei —: man blier, ei hvad man er.

Naar Star sig ind i Syllogismer pakker,
 Og viser i Figurer, han er til,

Saa loe vi kun ad den Monaden-Macher,
Og drikke, for at vise, vi er til.

Men tys! der er Tartuf, som os hantsætter,
Og maner os heelt ned i Helvede,
Er Volle Bisp til denne Seelenretter!
Saa gaar han hjem igien med Bægterne.

Hvad rager os, hvad disse Narre sige?
Nei, Fader Gleim, det var en anden Mand;
Han siger: drik, I Hunde, til I ligge!
Det kalder jeg for tro og ret Forstand.

Hans Wurst har sagt, og dette lar sig høre:
Ihr Herren, trinkt! darum gab Gott uns Durst,
Wer sich im Dienst, im Trincken lasset stören,
Der irrt, der irrt! — O store Mand, Hans
Wurst!

Hr. Helfengleich vil friske Folk curere,
Saasnart man ham tre Glas Madera gier;
Ser Glas: — han strax vil til at trepanere;
For ni han skær os op mit al Plaisir.

Franz Lämmerlein, ein Zinzendorfsaner,
Som sukker, for der er ei nok af Baal,
Han drak engang, og strax han Fanden maner,
Han drak igien, og drak Spinozas Skaal

Kort sagt: endog de største Orthodoxyer,
 Som blier betalt, for de skal troe til Trods:
 Og alt hvad som kan rime sig paa Dyer,
 Den gior et Glas saa godt som een af os.

Selv Israael, som vælger mig til Døden
 Med sit: Guld! Guld! nun lauf ich länger nicht!
 Saasnart jeg kun kan faae et Glas i Jøden,
 Saa stiler han alt Verler uden Sigt.

Saa brave Mænd kan Bacchus alle giøre;
 Maar vi kun vil, han sætter det til os;
 Hvortil kan ei hans Troldoms Magt forsøre?
 Og hvo vil ei forevige hans Noes?

Har I Proces: et Glas strax afgior Trættens;
 I kan ei troe, hvad Styrke Sagen faaer:
 Følg kun mit Raad! tag Flasken med i Netten,
 Saa svær de paa, I ei i Loven staaer.

Kom, Brødre, kom! nu vil vi til at drikke!
 Lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
 Den største Helt er den, som tørster meest.

Fasting.

No. 120.

Hymne til Glæden.

(Efter Schiller.)

Glæde! Lynglimt af den Høie,
 Nø, som blid fra Himlen kom,
 Gld opfunkler Støvet's Die
 I Din lyse Helligdom.
 Huld Din Troldom sammenbinder
 Alt hvad Fordom senderled;
 Hyrden Ven i Fyrsten finder,
 Hvor fra Gud du søvver ned.

Chor!

Favn mod Favn, I Millioner!
 Broderligt hvert Hierte staae!
 Over Himlens Stjerneblaa
 Bist en kjerlig Fader tronet.

Hvo det store Held ei savner
 Varmt at kaldes, Vennens Ven;
 Hvo, som ømt en Hustru savner,
 Juble Tak mod Himmelen!
 Ja, selv den, som kun kan sige:
 "Der var een, som elskte mig."
 Hvo, som ei det kan, han snige
 Af vor Kreds med Taarer sig!

Chor.

Jordens vidtudsstrakte Zoner
 Hylde Glædens Sympathie!
 Ved dens Guddom hæves vi
 Høit hvor den Ukiendte troner. —

Glæde drikker Jordens Klode
 Ved, Natur! Dit Moderbryst,
 Alle Onde, alle Gode
 Gaae Din Rosenvej med Lyst.
 Ven, i Dødens Arm den samme,
 Kys, og Viin os gav Dit Bud;
 Ormen fryder Sandfers Flamme,
 Og Cheruben staaer for Gud.

Chor.

I nedstyrte, Millioner!
 Ahner Du en Skaber, Jord?
 Søg ham over Stjerners Chor;
 Vist han over Stjerner troner.

Glæde er den Fier, som spænder
 Høit den evige Natur.
 Glæde, Glæde Hiulet vender
 I det store Verdens-Uhr;
 Blomstret den af Knoppen hyller,
 Sole paa det hvalte Blaa;

Sphærer den i Rummet tryller,
Som vort Die aldrig saae.

Chor.

Froe, som Almagts Sole glide
Evig giennem Himmelen,
Som en Helt til Seieren,
Freidigt I ad Banen stride!

Sandheds Ildspeil giennembaaver
Tænkeren med Glædens Blink.
Pligtens Ben hun kjerligt hæver
Op paa Dydens steile Brink.
Hæt paa Troens Soelbiery luer
Hendes Banner flagrende;
Giennem sprængte Grav Du fuer
Hende hvid blandt Englene.

Chor.

Taaler modigt, Støvets Sønnen!
For et Liv af mere Værd;
Hisset over Stjerners Hær
En retfærdig Gud belønner.

Støv kan Guder ei giengielde;
Stort at ligne dem i Dyd.
Armod, Kummer, Smertens Vælde
Svækkes mellem Glædens Fryd.
Evig Nag og Havn forsvinde

Af vor Broderkreds med Skam!
 Fred med vores værste Fiende,
 Ingen Unger ængste ham!

Chor.

Ja, vort Regnebræt! Du blive
 Evig, evig slettet ud!
 Hisset vist tilgiver Gud,
 Brødre! som vi her tilgive.

Glæde sprudler i Pokalen;
 Og i Druens Purpurblod
 Drikker Blidhed Kannibalen,
 Og Forsagthed Heltetmod.
 Glæde vi fra Bænken ile,
 Glasset høit i høire Haand!
 Vinen blid mod Himlen smile!
 Første Skaal: den gode Land!

Chor.

Ham, som hist Serapher ære,
 Ham, som høit op høiet er
 Over blanke Stjerners Hær,
 Denne Skaal ham offret være!

Mod, naar Kummer overvælder!
 Evighed for hvad Du svor!
 Hielp, hvor Uskyld Taarer fælder!
 Sandhed mod den hele Jord;

Mandig Stoltthed, selv for Troner,
 Om den ogsaa fælder Dig!
 Dyd, Forædning sine Kroner!
 Undergang for Last og Svig!

Chor.

Bryst mod Bryst! ved Glædens Druer
 Troskab sværge vi vor Eed,
 Og ved ham, som smiler ned
 Hift fra Himlens hvalte Bue:

Boldsmands Blod kun Sværdet drikke!
 Hæimod selv for Svig og List!
 Haab i Dødens Dieblikke!
 Naade for Guds Trone hift!
 Leve, leve selv de Døde!
 Synger, Brødre! drikker, leer!
 Hver tilgive! ingen bøde!
 Intet Helved være meer!

Chor.

Mod naar Afstedstimen vinker
 Os i Gravens Mørke ned,
 Brødre! og Barmhiertighed,
 Hift naar Dommersværdet blinker.

Dh lenschläger.

No. 121.

M. l. af Du Puly.

Bacchus kalder! kom, deler hans Throne
 den er opreist i Rankernes Ly;
 Glædens Roser omslynge hans Krone;
 paa hans Vink alle Sorger maae flye.
 Rask til Maalet! ei Høihedens Lænker
 standse os paa vor smilende Bei;
 thi den Krone, som Biinguden skienker,
 pirrer Panden, men stynger den ei.

Favre Drue! fortryllende Gave!
 Milde Trøst mod hvert smertende Saar!
 i Din Saft finder usleste Slave
 kierlig Glemsel af trallende Raar:
 Vær velsignet! i frydfulde Drømme
 vugger Du os ved Spøg og ved Sang;
 ved hvert Glas til Din Ære vi tømme,
 lader Evn os stige i Rang.

Haab og Ungdom i Bøgeret flyde;
 drik til Bunds, og da tvivler Du ei;
 Haabets Røst for Dit Øre skal lyde;
 til Fortuna den viser Dig Bei.
 Nar og Rynker! I strax maae forsvinde,
 naar vi tømme den fyldte Pokal;

Sebe, Ungdommens hulde Gudinde,
var jo Mundskienk i Gudernes Sal.

Priser Evan! lovsynger hans Vælde!

/ Han opliver og hæver vor Siel!

og den Fiende, hans Vaaben vil fælde,
det er Mismods og Riedsomsheds Træl.

Hylde alle Naturen, den Moder,
som gav Ranken' hiin herlige Kraft!

Ven af Glæden og Ven af hver Broder
bliver Manden ved Druernes Saft!

N. S. Bruun.

No. 122.

Mest. af Kunnsen.

Langt meer end Guld er Druen værd;

den lindrer alle Smerter;

selv Tossen gjør den ofte lærd;

den bedrer onbe Hierter:

forsagte Yngling gier den' Mod

og varmer matte Oldings Blod.

For Kummeres Træl, o Druer, Du

en salig Trøst bereder!

det kolde Marmorhiertes Hu

til Elskovs Fryd Du leder;
 Du røber Ondskabs skjulte Raad,
 og standser Faderløses Graad.

I Ly af Ranker Liighed boer;
 der Rang og Æhner vige;
 enhver sig drømmer lige stor,
 den Arme med den Rige;
 o Wiin! saalænge Kloden staaer
 Din Undervirkning ei forgaaer!

Frankenau

No. 123.

Mel. af Kunzgen.

En Riddermand drog til det hellige Land;
 han eiede hiemme syv Borge og Fæste;
 sin yndige Huustro omfavnede han;
 de tyrkiske Hedninger vilde han gjæste!
 Han frygted ei Argelist, frygted ei Vold,
 thi reent var hans Hierte og stærkt var hans
 Skjold;

men midt i den hedeste Dyst
 en Stemme gientog i hans Bryst:

”hvor lider nu Blanca, min Huustro saa bold?”

Tre Vintre henvandt mellem Vaaben' og Striid;
 ei Budskab der kom fra hans elskede Mage!
 seendragtig hensneg sig den langsomme Tiid,
 og Længselen folde han daglig tiltage!
 da meldte den Smaadrenge en Pilegrims Bøn:
 "med Ridderen vilde han tale i Løn:"
 Men giøt hvem den Pilegrim var! —
 hver Bængsel forjaget han har:
 thi Ridderen favner sin Huustro saa skion!
 N. T. Bruun.

No. 124.

Bekendt Melodie.

Mildt, som Aftenstiernen, smile
 sande Glæder til os ned!
 de forskjønne Mandens Hvile,
 og belønne Dagens Sved!
 Ham hver ædel Broder møde
 med uskræmtet Favnetag,
 og en rolig Aftenrøde
 slutte den anvendte Dag!

Sjælens blide Fred forsamle
 i fortrolig Vennekreds
 Dagling, Manden og den Gamle,

med den sundne Dag tilfreds!
 Ved dens Harmonie forsvinde
 Forskiel mellem Stand og Nar!
 Her graaiffet Olding minde
 glad sin Sommer og sin Vaar!

Her, ved Venkabs Bøger, lyder
 Sang om ædle Brødres Daad,
 og Gøddædighed udgyder
 Hielp og Trøst til Armods Graad.
 Her uskyldigt Skæmt forbinde
 vi med Venkabs Favnetag;
 og Blufærdigheds Gudinde
 smiler til vort Vennelag.

Ædle Venkab! Du, vor Hæder!
 stadig Du iblandt os boe!
 ædle Du vort Selskabs Glæder,
 og beføst vort Hjertes No!
 Du, som over Hjertes byder,
 Dig til Hæder synge vi:
 Ædle Venkab! intet bryder
 Dine Søners Harmonie!

Thaarup.

No. 125.

Oldtiden havde een god Skik:
 Arbeide maatte krydre Maden;
 Fyrsterne selv bag Ploven gif,
 Pakkede Kornet selv i Laden.
 Smaaaherrer! kiende I Lee eller Lo?
 Kunne I tærste for Føden? Jo! jo!
 Sulte I maatte, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik.

Oldtiden havde nok en god Skik:
 Huuslighed klædte en Fyrstinde;
 Til al den Stads, hvori hun gif,
 Selv Hendes Høihed maatte spinde!
 Smaaapiger bruge nu Fødderne nok;
 Mon de kan dreie den snurrende Rok?
 Særkeløs bleve de, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik.

Måge dertil var denne Skik:
 Frøkener gjorde Huset Nytte,
 Malkede selv en Lædskedrik,
 Satte den frem i reenlig Satte.
 Bøtter og Melk er for Bønder og Fæ,
 Frøken og Junker er skiaarne af Træ,
 Kiæmper vi havde, om det gif
 Efter hiin gode gamle Skik.

Ei at forglemme den skønne Skik:
 Love og Folk var lige gode,
 Nedelighed var Politik,
 Dannemænd da hverandre troede;
 Nu har vi Jura og Statskunst og Eed:
 Ingen for smukke Folk sikker sig veed.
 O hvilken Lykke, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Hører, Børnlille! nok en Skik:
 Stadighed var i Smag og Sæder!
 Datteren glad til Høitid gif
 I sin Moerlilles Brudeklæder;
 Nu dreier Noden som Hjul os omkring,
 Aargammel Stads er en gyselig Ting.
 O hvilken Binding, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Dette var og en kostelig Skik:
 Gæstfrie Velkomst løste Tungen,
 Hjerter blev varmt ved Fædres Drif,
 Latter og Omqvæd rensede Tungen;
 Nu har man glimrende foldt Assemblies
 Ligesom Maanestien spiller paa Sne.
 O hvor langt bedre, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Endydermere var det og Skif:
 Fias hedde Fias og ei Fadaise,
 Ingen da Navn af Tutor fik,
 Førend han havde lært at læse.
 Nu skriver hver, som kan tygge sin Pen,
 Viner sin Muls og trætter sin Ben;
 Vel vore Dren, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Item var det og Oldtidens Skif:
 Koner til Takke tog med Manden;
 Han ikke efter Frilier gif:
 Hun lod ham have No i Vanden;
 Konen nu kielent som Vagtelen slaaer,
 Manden nu lønlig paa Dumpejagt gaaer;
 Vel vore Slutter, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Priselig var og denne Skif:
 Vigerne kom lidt seent til Dandsen;
 Sielden de sig en Skovtour fik;
 De bar med Nette Hæderskrandsen.
 Bruden nu hopper saa kyndig i Seng,
 Skienker sin Mand en fem Maaneders Dreng;
 Vel mangan Brudgom, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skif!

Hører endnu en herlig Skik:
 Brudgom og Brud var lige funde,
 Konen hvert Aar en Arving fik,
 Otte Punds Karle, røde, runde;
 Hun ingen Helbred og han ingen Mary,
 Hvad kan de gjøre til Fædrelands Tary!
 Vel Efterlægten, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Endelig var det og Oldtidens Skik:
 Døttrene maatte lave Maden,
 Blev fra Parnas og Vikenik,
 Søndagen saaes de kun paa Gaden;
 Nu har de Følelser, Læsning og Vid,
 Kan ikke sætte en Gaas paa et Spid:
 Bee vore Piger, om det gif
 Efter hiin gamle gode Skik!

Tode.

 No. 126.

 Me l. Nyd Livets korte Morgenrøde.

Vor Herre saae paa Hviledagen,
 Da Skabningen var kant og klar,
 At han ei havde spildt Umagen,
 Men hver en Ting var skion og rar;

Og hele Tranten rullede i
Den kosteligste Harmonie.

Thi levede man ret i Sammen;
Og Verden gik som den var smuurt;
En Ræv og Gæsling vandred sammen,
Og saae ei til hverandre suurt;
Hvert Bæsen stod det andet bi:
Kort, Alting aanded Harmonie.

Sligt, veed man, ærgrede den Fule;
Han saae sit Snit, og i en Snup
Forhutled Bærket først en Smule,
Og siden gav det sligt et Skup,
At alt blev Snavs og Kluderie;
Der mangled ganske Harmonie!

Da var det Hædermænd opstode,
Og sagde: „Stop! det gaaer for vidt!
Der dog vel findes paa vor Klode
Af Skik og Orden endnu lidt;“
Hvorpaa af dette Maskapi
De stiftede vor Harmonie.

Der samlede til Skyldfri Glæde
Saa mangen ædel Statens Mand;
Der Guld og Byrd gav ingen Cæde;

Men Bærd og Mand i hver sin Stand;
 Og disse stræde Livets Sti
 Med mangen Blomst af Harmonie.

Hil være Hines kiere Minde!
 I Fryd og Fred vort Selskab staae!!!
 Forøget Ngt det stedse vinde;
 Og Børnebørn gid froe de maae
 Tidt synge paa dets Fæst som vi:
 Held, evigt Held vor Harmonie!!!

L. C. Bruun.

No. 127.

Paa Frihed høres Alle skrige,
 Skiondt faa kun veed, hvad det vil sige;
 Mit Hierte og for Frihed slaaer;
 Men uden Lov og Dom at hænges,
 Derefter jeg just ikke længes;
 Min Hu til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaa Caraster,
 Der herske paa de Stores Taster,
 Jeg frem for alt vil være fri;
 Og endnu mindre vil jeg tigge

Hver ussel Draabe, jeg skal drikke,
 Af en Hansquast i Liberie.

Mit Maaltid ingen maa afbryde
 Med Twist om Herremand og Tyde,
 Den ny Paskil og Politik;
 Er det ei nok, at vore Dage
 Er skabt til Arbeid og til Plage!
 Vor Aften er til Ro og Drif!

At Damerne i vore Dage
 I alle Samqvem Plads vil tage,
 Det grændser lidt til Anarkie;
 Thi naar nu vore Møer og Koner
 Blev frække franske Amazoner,
 Hvad, Brødre! bleve da vel vi?

At vore Vægge, vore Dørre
 Har hverken Tunge eller Dre,
 Det bliver og en Hovedsag,
 At Ven kan frit blandt Venner skiemte,
 Da hvert uveiet Ord man glemte,
 Saasnart man gif fra Venneag.

Hver, som vil denne Frihed hylde,
 Med mig sit Glas tilstanden fylde,
 Og med sin Nabo klinke fro!

I dette deres gamle Sæde,
 Gid Venſkab, Ærlighed og Glæde,
 Og ſaadan Frihed evig hve!

Rahbek.

No. 128.

Del. Vi Esmænd o. s. v.

Vort Fødeland er endnu rigt
 Paa Mænd, ſom gjør det Ære;
 Man ved at øve Borgerpligt
 I Fred og ſtor kan være;
 Og hver, ſom fremmer Danmarks Held,
 Kan kræve Hæder ſom en Gield.
 Vort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, ſom gjør det Ære.

Men høit blandt dem ſkal Gerner ſtaaе,
 Han længe det fortiente;
 I Dokken han os trælle ſaaе
 Og ofte Døden hente;
 Han ſaaе, at trods vort haarde Slid,
 Det altid tog ſaa megen Tid.
 Vort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, ſom gjør det Ære.

"Her maa jeg hielpe om jeg kan!
 Udbrød han fuld af Gver;
 Og hvad kan ei en Mand som han,
 Naar Danmarks Vel ham driver?
 Nu trølle Heste, vi er frie,
 Og Gerner brød vort Slaveri.
 Thi Dannemark er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

En kunstig Mølle bygte han
 I Dokken os til Bedste,
 Langt meer end før fem hundred Mand
 Det gjør nu otte Heste;
 Og den befriede Matros
 Nu synger høit til Gerner's Noes:
 Bort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre!

Og blandt de Store og de Smaae,
 Gik om vor Gerner's Nygte,
 Og mangen een kom ud og saae
 Den Mølle, han os bygte;
 Og hver har sagt, som det forstod,
 Han var saa klog, som han er god!
 Bort Fødeland er rigt endnu
 Paa Mænd, som gjør det Vre.

A h b e l.

Ederne

No. 129.

Mel. af Du Puu.

Jeg svoer engang: "for Sulma evig brænder
min hele Siel med trofast Kierlighed!..

Af Tidens Strøm bortskylledes min Eed —
hvi hylde Een, hvor Tusind Elskov tænder?

Jeg svoer endnu: ei Druens Blod at smage,
men hellige hver Stund til Kierlighed!

Jeg var en Giat: selv Mindet om hiin Eed
jeg, Gud skee Lov, nu neppe har tilbage!

Jeg ynder Spøg; mit Blod lidt flygtigt rinder,
jeg svoer engang: "God Nat, Petsindighed!..
men, ak, forglemte var snart igien min Eed;
hver nyfødt Dag mig som Meeneder finder!

Jeg sværge vil, for Meened at undvige:
herester intet at forsværge meer!

til varigt Held eet Middel kun jeg seer:
at gaae den Bei Naturens Vink tilfige.

M. T. Bruun.

No. 130.

Mel. af Lorenzen.

Ild var min Barm; men Elskovs Morgenrøde
endnu ei smitilde til min unge Siel;

men nu, naar mine Dine Skjønheds møde,
mit Hjerter svulmer høit af Omheds Held!

Den uerfarne Lindor ei kan kiende
den søde Fryd at trone i et Bryst;
kan samme Jld end ei min Elskte tænde,
o! hende at tilbede dog er Lyst!

Kun Døden løser mig af Dine Lænker!
til Hiertet brister skal det slaae for Dig!
Hvis i Dit Hjerter Du ei Rum mig skienker,
dog ved Din Fod en Plads Du unde mig!

N. T. Bruun.

No. 131.

Mel. Hvi rose I saa vore Fædre.

I Keiser Carl Magnus's Dage,
Var N o l a n d en Kæmper saag bold,
De Tyrkers og Hedningers Plage
Vor Christenheds Formuur og Bold;
Man ingen lykkelig skal prise,
Før Manden er lagt i sin Grav:
Det N o l a n d s Exempel kan vise;
O! tager dog Lærdom deraf.

Han elskede skøn Angelique,
 Og hende til Ære og Pries,
 Alt efter hans Tidsalders Skikke
 Slog Tyrker i Hundredevis.
 Men som det ei hændte sigielden,
 Thi Ulykken aldrig er rar,
 At den fik den Vise i Fælden,
 Som selv har bidt paa hos en Nar.

Herr Medot, pertentlig og liden
 Og spinkel var Frøkenens Val;
 Han altid løb først ud af Striden,
 Og altid tog sidst bort fra Val.
 Det kom af, han stred ikkun ilde,
 Men derimod dansed han næt:
 Saa det var en Skam, om man vilde
 Fortænke Hr. Medot for det.

Da Roland faaer dette at høre,
 Hvad gior den ynkværdige Mand?
 Hvad I og hvad jeg vil giorre:
 Hr. Roland gaaer fra sin Forstand!
 I Skovene monne han vandre;
 Der øved han Hærværk og Bold,
 Sled Træerne midt fra hverandre,
 Med Skovfogder spilte han Bold.

Thi kom der fra Forstværket Klage;
 Carl Magnus blev gram i sit Sind,
 En Kærling, nedbøiet af Dage,
 Treen for ham i Høieløst ind.
 "Til Manden i Maanen med Raalen
 I sende en Ridder med Jil!
 I veed at han engang var stiaalen,
 Han har vel her og havt sit Spil..

Strax sadler Hr. Astolph, den Ridder,
 Carls vingede Ganger med Jil,
 (Luftbolde var ei paa de Tider:)
 Saa fløi han afsted som en Piiil;
 Saa vel han sin Tale belagde;
 "Kom med! svarte hiin, om du tør!..
 Han dybt under Maanen han bragte,
 Omfider der aabnes en Dør.

Hr. Astolph et Syn overrasker,
 O, hvor han blev inderlig glad!
 De tusindmaal tusinde Flasker,
 De stod her opstilte paa Rad;
 Og medens han studsende gaber,
 "Jeg glemmer," tog Manden til Ord,
 "Her al den Forstand, som I taber,
 "Derfor er min Forraad saa stor."

Hr. Astolph de Glasse bestuer,
 Og Eieren stod paa enhver;
 Blandt Middere, Herrer og Fruer,
 Han studsende finder sig der.
 "Det vidste jeg ei paa min Ere!
 "Min Hierne saa slet var forvart! —
 "Ja, det just de galeste ere,
 "Som ei veed deraf! — blev ham svart.

Han drak, og det selv maatte 'sande,
 Og nu Rolands Flaske han faaer,
 Betaler den og lader stande
 Tilbage til Keiserens Gaard;
 Men hvor er den Helt som tør vove
 At bringe Hr. Roland den Drk?
 Gengang sov han, træt af at skove,
 Saa bandt man ham fast — og det gif.

Vi ei af Historien lære,
 Hvad der var i Flasken for Drk,
 Men Viin maa det ganske vist være:
 Thi han sin Forstand derved fik;
 Thi hver, som har sig Angeli que,
 Hvis Falskhed berøver ham den,
 Med Roland sin Flaske udstikke,
 Saa faaer han Forstanden igien!

Rahbek.

No. 132.

Mel. Naar jeg drikker, Amphion.

Hvad er Livet uden Spas?
 det er dase, ikke leve;
 Hælvten Alvor, Hælvten Fias
 vi af Himlen skabte bleve.

Chor.

Siden da vi alle bleve
 sammenmaffede af Fias,
 ei! saa lad os, mens vi leve,
 nyde Jordens suelle Spas!

Han, som i hver Skabnings Bryst,
 plantede en Drixt til Glæde,
 seer endnu med Faderlyst
 Alt dens Tryllekreds betræde.

Chor.

Himlen smiler til hver Glæde,
 der opliver Dydens Bryst;
 derfor vil vi Vanen træde
 hen i bliid, uskyldig Lyst!

Mellem Nectar, Sang og Dands
 let dens korte Møie svinder;
 sær hvis Amors Rosenkrands
 os en huld Charite binder.

Chor.

Naar Chariters Chor os binder,
 Amors blide Rosenfrands,
 hver en Dag forskønnet svinder
 sødt som mellem Sang og Dands.

Væne Slutter! uden Jer
 hvad er hele Jorderige?
 O! Seraphers Selskab er
 Fias mod Favnen af sin Pige!

Chor.

Ja, paa ganske Jorderige
 intet liggt den Lykke er,
 os kan skienkes af en Pige —
 Slutter! vi tilbede Jer!

Yngling, klink! det hele Rion
 Skaalen høit til Vre lyder!
 Held Dig! om et Smil til Løn
 Du af Kredsens Skionne nyder.

Chor.

Kun af Eders Gunst vi nyde,
 Slutter! Himlens bedste Løn,
 Hiertet skal i Tønen lyde:
 Skaal det hele smukke Rion!!

E. C. Bruun.

No. 133.

Bekjendt Melodie.

Det hændte sig engang,
at jeg var stygt i Trang
for Penge;

Den Stemme mig indskød,
at ende al min Nød,
og mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
gav Nigen til et Reeb
to Styver.

Kir st i n e hedder hun,
og spørger hende kun,
troer I jeg lyver.

Jeg om et Søm mig saae,
jeg kunde hænge paa;
Hvad skede?

Vist nok kom mt un ver hofft,
som Tydskken siger, oft;
tænk hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer
en Skat jeg endnu har
tilbage:

en Flaske Rhinskviin stod
 bag mit Chatol, saa god
 som En vil smage.

Jeg saae den, og jeg svoer:

"Dig ingen Creditor

"skal drikke!

"Alt andet, smaat og stort,

"de kan kun tage bort,

"min Rhinskviin ikke!..

Jeg drak et Glas deraf,

og dette Lyff mig gav

til mere.

Jeg drak min Chloris Skaal

og alle Benners Skaal!

end ydermere:

Jeg drak (hvor god jeg var!)

hvers Skaal, som hos mig har

tilgode.

Kort sagt: da Nigen kom

var Rhinskviinsflasken tom,

jeg veltilmode.

Hver speile sig i mig,

og ingen henge sig!

Jeg lover,

saasnart Du taer en Taar,
de Hængegrisser gaaer
paa Timen over.

Kahbet.

No. 134.

Punsch-Bise.

Me l. Saasnart jeg blot Dig langtsen seer, af Naemi a.

Om Punschens Smag, om Punschens Kraft
jeg synge vil en Bise!

Hvi skal vi stedse Druens Saft
i vore Sange prise?

Jeg altid Punsch en yndet har;
tit Kilden til min Fryd den var;
dens Draaber kalde mig tilbage
saamange glade Ungdoms Dage! —
dog bort med det! — ei Hjertets Klang
maa dæve Glassets ved vor Sang!

Al fire Ting vor Punsch bestaaer:
Rum, Sukker, Vand, Citroner;
af Sukkeret den Sødme faaer;
men Rummen Barket kroner!
I Punsch, o ja, der gaaer det an,
at drikke Kildens klare Vand:

naar med Citroner det er blandet,
 saa kan man ikke smage Vandet;
 men hierteglad man drikker sig
 og troer sig riig og lykkelig!

Jeg finder Punschen ligner lidt
 det, som vi kalde Livet;
 thi Rummen er den Fryd, Gud tit
 os i vor Kalk har givet;
 jo Sukkeret kan ligned ved
 den søde, milde Kierlighed!
 Citronerne er Sorg og Klager,
 og Vandet Riedsomhedens Plager: —
 hvis Lignelsen maaskee er halt,
 saa sig: Poeten digted galt!

N. T. Bruun.

No. 135.

Afskedsfang til den danske Flode.

Stem, Christians Neger, i vort Chor!
 vort Qvad gientag!
 det lyde rundt om viden Jord!
 bestæmme Bretland! hæve Nord!
 Vor Flode! Nordens Afskedschor,
 vor Fed modtag!

til Noverkyst! Du flæddes hen;
 Din Land er her! Dig hævner den
 i Slag!

Ei ene Dine Sønners Hær

Dig hævne vil!

hver Nordbo har som Ven Dig kjer!

hver Dannemand Din Hævner er!

vor F r e d r i k, hans kiække Hær,

Dig hævne vil!

hver Mand vil staae som Helt i Dyst!

ved Tanken om Dit Nav, hans Bryst

er Jld!

Troløse Albion! Foragt

Din Binding er!

Swig var Dit Bærg! Vold Din Magt!

Din Skiandsfæls Grundvold har Du lagt!

Alverdens dybeste Foragt.

Din Binding er!

Endnu har Norden kiække Mand!

Vee Bretland! F r e d r i k, Folkets Ven,

er her!

Han Helte har i hver en Stand

paa Land og Hav!

Paa sine Børn han lide kan:

de elſke ham og Chriſtian!
 de freidigt døe for Fædreland
 paa Land og Hav!
 Vor Flode! vi ſkal høvne Dig!
 hvis ikke, Danmark, nægt vort Liig
 en Grav!

N. T. Bruun.

No. 136.

Bekendt Melodie.

Poeter roesde mangan Gang
 det ſtille Liv paa Landet,
 den Eensomhed og Fugleſang,
 ja, indtil Rildevandet;
 de brune Piger, hvide Lam,
 Græsleiet, Hyrdens Hytter!
 men for alt dette magre Kram
 jeg Byens Fryd ei bytter.

Mon vel i Hytterne en Dal
 ſom B i n t h e r s Sal kan være,
 hvor Hyrden give kan et Val
 ſin Dulcinee til Vere?
 Vil han Melpomene derned
 med hendes Søſter hente,

den ene soe, den anden græd,
men begge sikkert vendte.

Blødt som min Vigers Ottoman
Græsleiet ei kan være;
ei længe der den Stakkel kan
sin Glut paa Skjodet bære.
Jeg holder nok af Lam til Stæg,
men — hvad Poeter lære —
til Ven og Selskab synes jeg,
det lidt for flaut maa være.

Hvo elsker Nattergalens Sang
kan gaae i Kongens Have;
man der tillige for sin Gang
kan lidt at see paa have;
og derfor gaaer jeg ogsaa der;
jeg blev vist ellers hjemme:
thi Fuglesang dog intet er
mod Carolines Stemme.

Lad Hyrden ikkun gotte sig
med trinde, brune Viger;
den Kost er lidt vel drøi for mig:
min Ret jeg villig viger!
Nei, rank som Røret, smækker, fin,
og hvid, som Lilier ere,

er Byens Skønhed; saa er min!
og saa skal Piger være.

Vi kiende muntert Selskabs Værd;
den stakkels Gæst vi ynke!
som Eensomhed kan have kier,
og drikke Vand og klynke;
Selv Vandets Værd erkiende vi,
skøndt vi det smage ikke:
vi føle Vinen af deri,
som vi i Heden drikke!

Rahbek.

No. 137.

Bekjendte Melodie.

Min Doctor er en ærlig Mand,
han siger: Du maa drikke
Alt hvad Du vil, undtagen Vand,
det ene duer ikke,
med mindre det bliver lavet til
med Rom, Citron og Sukker;
thi da Du intet finde vil,
som Tørsten bedre slukker.

Og mange Ting forvolde Tørst,
som man knap skulde tænke,

men dog Erfaring lærer. Forst
 ifald Du faaer en Enke,
 der piner Dig til Døde med
 sin salig Huusbonds Dyder,
 da bliver Gansen tør og heed:
 Punsch qvæger da og fryder.

Dernæst om Du har en Adaal,
 som Din Clarise sælger
 sin Haand for Guld, da er Du gal:
 saafremt Du Strikken vælger.
 Nei, dersom Du, paa saadan Spot
 (som gierne fæer) fornemmer
 en heftig Lyst til noget Vaadt:
 Punsch gjør Du alting glemmer.

Fremdeles: om Du i en Til
 den Daarskab har begaaet,
 at lide paa en Hofmands Smil,
 og dog ei Embed faaet;
 saa troe Din Doctor paa hans Ord,
 han vil Dig ikke ilde:
 Punsch er paa denne falske Jord
 den bedste Trøstefilde.

Til sidst: hvis Pluto Dig har glemt
 med sine gyldne Gaver,

Da er det sandelig heelt stemt;
 dog, om endda Du haver
 Credit hos nogen ærlig Bert,
 kun paa en tre Marks Bolle,
 skal Du, før den er halv fortært,
 Dig for en Croesus holde.

Storm.

No. 138.

Mæ l. Til Glæde, Nordens raffe Søner!

Den ældste mellem alle Skikke
 Er sikkert den at spise, drikke,
 Og pleie Sielens Futteral;
 Thi uden saadant, veed man, Helten
 Er ikke synderlig i Besten,
 Og Jorden blev end mere gal. :!:

Men naar man gjør sig k. ont tilgode,
 Saa bliver Menneſket tilmode,
 Som halvt han var i Himmerig;
 Man puster, syfter, Dønten passer,
 Og nu ved Kaal, nu Ananasser,
 Sig troer mangan Keis. r lig. :!:

Er Sindet da Couleur de Rose,
 Saa følger det som Fod i Hose,

Man tænker paa en anden Skik:
 At elske, og sig elske labe,
 Indtil man bliver saa ærkeglade,
 Som om man Plads i Himlen fik. !:

Ja, vilde Folk kun rigtig enes,
 Og maatte ud af Jorden stenes
 For evig Tvedragt, Had og Riv,
 Men Krig især; saa kunde næsten
 Man uden Loven, uden Præsten,
 Her føre ret et moersomt Liv. !:

At denne Harmonie frembringe,
 Og derved Satans Fund forringe,
 Det var vor Stifters Hiemed. —
 Det stedse skal vort Selskabs være:
 Skaal for dets Hæder og dets Ære!
 Det blomstre Tusind Aar i Fred!!! !:

E. C. Bruun.

No. 139.

Bekendt Melodie.

Naar jeg drikker, Amphion
 jeg i Sangen Trods tør hyde;
 Glæde giver Liv og Mand,
 Glæde Glasferne udgyde.

Vi af vore Flasker gyde
 munter Glæde, Vid og Aand,
 og i Evans Navn vi byde
 Trods til selve Amphion.

Naar jeg drikker, fra min Siel
 Sorgens mørke Diensted viger;
 for i Aften jeg Farvel
 til enhver Befymring siger.
 Lad os hver Befymring sige
 for i Aften vort Farvel,
 alle Sorgeskyer vige
 fra vort Die og vor Siel!

Naar jeg drikker, er det Vaar;
 Alderdommens Vinter rømmer;
 og jeg drukner Snefe Aar
 i hver Flaske jeg udrømmer.
 Lad os vore Flasker tømme,
 drukne der de kolde Aar:
 Alderdommens Vinter rømme!
 her ved Flasken er det Vaar!

Naar jeg drikker, seer jeg fro
 Chloe tierlig til mig smile,
 drømmer hende huld og trø,
 signer Amor og hans Pile.

Lad os signe Amors Vile,
 drømme Skjønhed huld og tro,
 og vil end ei Chloë smile,
 smiler Bacchus evig fro.

Naar jeg drikker, skuer jeg
 til hvad Ben jeg Liid kan sætte:
 hvo sin Ben ved Flasken sveeg
 bliver aldrig af de rette!

Vi er Alle af de rette,
 aldrig vi ved Flasken sveeg;
 til hinanden trygt vi sætte
 Liid i Alvor som i Leeg.

Naar jeg drikker, klogt ieg gjør;
 snart jeg Alt Farvel skal byde;
 Døden lurar ved min Dør,
 thi jeg skynder mig at nyde.
 Snart vi Alt Farvel skal byde;
 Døden lurar ved vor Dør;
 Den, som skynder sig at nyde,
 saare, saare klogt han gjør!

Kahbek.

No. 140.
 Mel. af Schall.

Ud til Kampen os Flaskerne byde!
 ikke skrækkes, I stridvante Mænd!

Frem for Druernes Fængsel at bryde,
 og at kienke dem Frihed igien!
 Frem til Striden ad Høltenes Bane,
 for at vinde den Seirendes Krands!
 Under Viingudens vaiende Fane
 iler glade som Piger til Dands!
 Uden Rugler og Sværd
 vore Fiender vi mandigen møde!
 og den ordnede Hær
 for de seirende Helte skal bløde!

Lad os fælde den fiendtlige Skare
 og enhver, som tør hævne dens Fald!
 giennem Matten, de Riampendes Fare,
 Fader Bacchus ledsage os skal;
 med den kommende Morgen vi seire;
 derfor, Brødre! mod Fienderne frem!
 de skal drage med plyndrede Leire,
 vi med Hæder og Palmerne hjem!
 Uden Rugler og Sværd
 vore Fiender vi mandigen møde!
 og den ordnede Hær
 for de ravende Helte skal bløde.

Guldberg.

No. 141.

Mel. af Tarehy.

Alt efter Modens Lov sig retter,
 i Skik og Brug, i Dragt og Smag,
 og Philosopher, samt Coquetter,
 alting forandres nu hver Dag!
 Ja, selv for varig at behage,
 man sig endog forandre maa!
 og vore Glæder vi opdage
 kun i Forandringer bestaae.

Afverling er en skønne Mode,
 dette jeg nok bevise tør;
 thi hver en Mand paa denne Klode
 kun ved Forandring Lykke gjør.
 Daglig vi see, at Solens Straale
 oplyser Jorden ved sit Spil;
 vi evigt Mørke maatte taale,
 hvis der ei var Forandring til.

Tiden hver Ting Forandring bringer:
 den dunkle Nat, den klare Dag,
 Rosen, som dør — den, som udspringer,
 Kierligheds Fryd og Modgangs Nag.
 Ak, selv det Smil, hvor Alt er Under
 for Tidens Balde svinde maa!

Løvet som falder, os forkynder:
 "Alting er Raab, for at forgaae!"

N. T. Bruun.

No. 142.

Efter det Svenske).

Jeg aldrig blandt den Trængsel var,
 som løber Storm til Vrens Trappe;
 og om jeg Nyggen krummet har,
 det var — for i mit Kruus at tappe.
 Dit har jeg ønsket, ved mit Kruus
 jeg kunde alle Folk ophøie;
 at, hvis jeg snubler af min Kruus,
 jeg ingen skulde Ondt tilføie.

Den samme Skif og Lov antag,
 O Du, som over Skiebnen klager!
 da fortos Dig den lange Dag,
 selv om Du vandrer mellem Plager.
 Gjør hver Mand Ret, gjør Armod Vel,
 Din Ven og Vige sviig Du ikke:
 Dit Lod da bliver No og Held;
 med Glæde Du Dit Glas kan drikke.

Men skulde Du engang afsted
 fra Læg og Lyst og os bortvandre,

til Verthes Strand tag Glasfen med,
 gaae rask ombord med alle andre;
 drik Charon til, saa Stymperen
 ei mere Syd fra Nord kan skille;
 styr Coursen hjem; vi Dig igien
 med fulde Glas modtage ville.

Frankenau.

No. 143.

Bekjendte Melodie.

Ved Venfjabs Vink vi først forsamlet bleve,
 Ved det vort Selskab skal bestaae;
 Lyksalig hver dets ædle Medlem leve!
 Men Niddingen til Spidsberg gaae!
 Kom, Brødre! rækker trofast Haand;
 Vi knytte evigt Huldskabs Baand!

I Ungdoms Vaar, i Livets Morgenrøde
 Vi lee ad Verdens smaa Fortred,
 Og Mindet om hver Harmes os tør møde
 I Glædens Bøger synke ned;
 Skienk, Brødre! i til Evans Priis,
 Thi han gjør stor og riig og viis.

Hvor høit endog de sure Siele skriger,
 Er Jorden dog et Himmerig;

Med Druens Saft og nysselige Viger
 Man lever her ret lykkelig.
 Lyd, Brødre! da Naturens Bud,
 Og hylder Elskovs milde Gud!

Vil Fienden da vor søde Droe afbryde,
 Og bort fra Viin og Glue vi maae,
 Saa skal vi slig Confect Personen byde,
 At Lysten vil ham snart forgaae,
 Thi, Brødre! huffer fordums Dyst:
 Blot Tanken varmer Nordboes Bryst.

Tag, Munterhed! da mellem os Dit Sæde;
 At nyde er vort Symbolum;
 Naar vi har smagt hver korte jordiff Glæde,
 Vi samles i Elysium.
 Kom, Brødre! da, følg Fædres Skif,
 Og Glasset ud paa Venskab drik!

T. C. Bruun.

No. 144.

Mel. af Kunst:en.

Isald par honne fortune
 en vakker blonde ou brune
 man treffer paa sin Bei,

med Læber sukkerføde,
 med Kinder rosenrøde,
 man da geneer sig ei.
 C'est à Paris la mode
 eh, suivez la, Monsieur!
 car elle est très commode,
 et Vous en serez mieux.

À sa charmante maitresse
 vingt mille gentillesses
 man strax fortæl tout bas;
 on dit de belles choses;
 on parle, on rit, on cause
 d'amour et cetera.
 C'est à Paris o. s. v.

Men om den Vimpernelle
 'ahr foet en anden Grille,
 man hæng sig dog ei op;
 man gier sin Engel Fanden
 og seer sig om en anden,
 le tout au grand galop!
 C'est à Paris la Mode
 eh, suivez-la, Monsieur!
 car elle est très commode,
 et Vous en serez mieux.

Falsen.

No. 145.

Mel. af Dupuy.

Det hedder en Acquisition;
 jeg viser jeg min Profession
 fra Grunden har studeret;
 det Land, hvor man et fligt Talent
 med haanligt Blik har Nyggen vendt,
 maa være upoleret.

At den, hvis Liv var Svig og List,
 til Slutning bliver Moralist,
 den Dosis er for bitter!
 strax falder Fabelen mig ind
 om Efelet i Lovens Skind:
 thi Dreene fremtitter!

Man Bankerot i hvert et Land
 jo hyppigt spiller: Verden man
 dog ikke kan omstøbe!
 Hvad nytter det at raabe: "stop!" —
 Smaaskielmerne man hænger op;
 de Score laer man løbe.

M. E. Bruun.

No. 146.

N. e. l. Til dette Land.

Hver Glædens Ven,
 og hver dens tro Veninde,
 en Krands igien
 sig af dens Roser binde!
 Menneskets Vaar er skøn, men kort;
 faa ere Sandsernes Dage;
 ei naar de først er sundne bort,
 Klager dem kalde tilbage.

Ja, hver en Fryd,
 som os af Gud blev givet,
 raaber os: Nyd!
 thi kort jeg er som Livet.
 Glæden er liig en flygtig Ven,
 som paa en Reise man finder,
 og som i det han farer hen,
 kysker os smil og forsvinder.

Stolt er Din Rang,
 o Viin, blandt Jordens Goder!
 til Spøg og Sang
 og Sandhed er Du Moder!
 Sels den, hvis Lod var varig Graad
 sees jo hos Druen at smile,

finder mod hver Ulempe Raad,
troer sig paa Roser at hvile,

Paa Fædres Bliis
nu Bøger Bøger møde!
Sung Druens Priis,
den hvide med den røde!
Sung hver en ædel Barm i Nord,
hver, som vil dese vor Glæde:
Held hver en Gæst ved dette Vord,
Venstabs og Enigheds Kiæde!

Frankenau.

No. 147.

Bekjendt Melodie.

Der var engang en tapper Mand,
som Teucer mo'ne hedde,
der joges af sit Fødeland
alt ved sin Faders Brede;
hendreyer til en fremmed Strand
sit Folk han sammenkaldte;
der, siger os Horats, at han
saaledes til dem talte:

"I Brødre! som saameget Ondt
hidtil med mig har døiet,

"og det troløse Høllespont
 "ved Vinterstider pløiet;
 "nu teer Jer ogsaa her som Mænd!
 "en Polak, lides ikke.
 "I Morgen seile vi igien,
 "i Aften vil vi drikke..

Paa denne Verdens falske Hav
 vi samtlig jo omdrive;
 det Raad, han sine Brødre gav,
 vil jeg os Alle give.
 Her have vi en Ankerplads,
 hvor Kionne Vine vanker;
 her hvile vi af vor Seillads
 og kaste villig Anker.

Dog uden meer Allegorie:
 til Trøst i Livets Nøte
 den Kloge skundum maa, som vi,
 ved Vinen sig fornøie.
 Gid hver, som sørger paa vor Jord,
 og ei sin Sorg fortienet,
 sad fro, som vi, ved sligt et Bord
 ved Vin og muntre Venner!

R a h b e k.

No. 148.

Mel. Nys fyldte Skion Sireb.

De Menneſker vide ſaa lidt hvad de vil:
 den blinde Gudinde den beſte de til;
 Een onſker ſig riig, og Een onſker ſig ſtor;
 men Ritigdom og Høihed har ſaadant et Vord?

Den Rige forſkriver ſig dyrere Wiin,
 men drikker den aldrig ſaa glad ſom jeg min;
 paa Bordet hans Kof Seneſe Retter har ſtebt,
 og hos ſtaaer hans Doctor og ſkriver Recept.

De Hyllere myſre ſom Myrer om ham,
 og mangan en Naade ſaa ſtout og ſaa ſtram;
 de ſøge om Glæde og finde den ei,
 thi Riedſomhed ſtaaer bag hver Stoel ſom Lakay.

Til blinde Gudinder maa beſte hvem vil!
 den, jeg ſkal tilbede, maa ſee, og ſee mild.
 Min Wiin er min Ritigdom, vort Venſkab min
 Rang;
 mit Naaltiid maa fryddres med Spøg og med
 Sang!

Til Glæde! til Glæde! - ſaa hedder det her;
 og Glæde og Blisdom det ſelyſamme er;

saa fylder da Glasset til skummende Maal:
 I Glæde! I Vise! I Venner! Jer Staal!
 Rahbek!

No. 149.

Bekjendt Melodie.

Lad os drikke
 Vinen, vi som kan!
 Mangen Stakkel har den ikke,
 men maa drikke Vand.

Væver glæde!
 Venner, samles her!
 Unker den, som maa forlade
 Hver, som var ham kjer.

Nyd hver Glæde,
 før den svinder hen!
 Du for seent da maa begræde
 Du misstjendte den.

Venstrib sanker
 os til Glæde her!
 Bort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maalet er!

Ingen svige
 dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 tømmes denne Skaal!

Kahbel.

No. 150.

Mel. af Sines Senior.

Vil Du den sande Lykke finde,
 Din Siel da være Dyden huld!
 Du aldrig lade Dig forblinde
 af borget Hæder, Bøllyst, Guld!
 Søg ei at blænde Mængdens Die;
 men frem i Løndom Brødres Vel:
 da signer Dig den Evighøie
 med stille Bisfald i Din Siel!

Dig Dydens milde No skal følge
 hvert Skridt Du gaaer paa Banen hen;
 som Ven paa Land, som Ven paa Bølge,
 i Dødens sidste Blund som Ven.
 Dyd styre Dine Fied til Hæder,
 og Du skal naae dens sande Maal;
 i Vel den luttrer Dine Glæder,
 i Vee den giver Mod og Taal.

Knyt, milde Dyd! vort Samfunds Kiæde!
 Led, Wiisdoms Haand! vor Tid til Gavn!
 lær os det sande Brug af Glæde,
 det stille Taalmod ved dens Gavn!
 Ved Eder skal vor Bane være,
 endog imellem Torne, skion,
 og hver en Frydefest skal lære:
 Lyksalighed er Danens Løn!

Thaarup.

No. 151.

Mel. af Runtæn.

Elskovs Rosenkiæde
 omslynge skal vort Bryst!
 Kierlighed og Glæde
 forhøje skal vor Lyst!
 Vaarens Røst os kalder!
 Hør Somrens Jubellyd!
 Høstens Løv, som falder,
 fremvinker Vintrens Fryd!

Vind tør ei nærme
 sig til vort lave Tag;
 Gliid og Mod det skærme
 mod Skiebne's Tordenbrag.

Guld vi ei begjære ;
 riig er vor lille Kreds ;
 Dyder er dens Ære :
 dermed den er tilfreds.

Glad min elskte Pige
 skal hvile ved min Varm ;
 aldrig kan den svige !
 den banker tro og varm !
 Qvinden vel det egner
 at jævne Mandens Vei ;
 Skindheds Rose blegner ,
 men Trostabs Lilje ei.

N. T. Bruun.

No. 152.

Mel. af Du Puy.

D, Ekko ! Du , som ventlig throner her ,
 Du Bidne til de fordums glade Dage ,
 af Medynk døv ved mine Klager vær !
 mit Suf og hendes Navn Du ei gientage !

Uk ! vitts Dig ei saa rolig , stille Bæk !
 om hendes Billede . Dit Speil mig minder ;
 i Dig jeg atter seer de elskte Træk ,
 men hende selv jeg paa Din Bred ei finder !

Bort Navn i Træk jeg seer i Barken her!
 her staaer hun end; her er hun trofast bleven!
 o, skionne Træ! forgaæ! Du grusomt er:
 Din Bark staaer fast; men hun sig løs har revent.

Men, I Cypresser, i hvis Ly hun soer
 at slumre engang ved min Side rolig,
 "Bolg Eders Lov' henover denne Jord!
 snart I beskygge skal min sidste Volig!

N. T. Bruun

No. 153.

Melodie af Du Pun.

Nys jeg bag' et Træ i Skoven
 saae en Dreng at skule sig;
 kielsk han syntes og forvoven,
 og hans Die trued mig.
 "Tru Du kun! jeg er ei bange,
 thi af Frygt ei Ukyld veed. —
 Chloë! toned Fuglens Sange:
 vogt Dig! det er Kierlighed!

"Elfskovs Gud? den lille Staffel!
 han forskrækker ingen Mand! —
 I mit Die er en Sakkel,
 som Dit Hjerte tande kan! —

"Trods mig ei! Myrtil jeg henter,
 dersom Du mig gjør Fortred,.. —
 Ah, naar Hielp af ham Du ventor
 holder han med Kierlighed!

"Vie Du kun! jeg skal Dig straffe!
 kom, Myrtil, og Seglen slæng!
 thi Du Chloe Havn maa kasse
 over denne fæle Dreng!.. —
 Vel, Hyrdinde! naar Du giver
 mig et Kys; jeg er bereed. —

"Der, Myrtil — — Til Steen jeg bliver!
 Hyrden holdt med Kierlighed!..

N. F. Bruun.

No. 154.

Mek af Schultz.

I Dalens Skiod en Hytte saac
 ved Bredden af en Kilde;
 dens Væg var Leer, dens Tag var Straa,
 dens Hegn var Moser vilde;
 dens Giers Lod var Fattigdom;
 dog var han glad, thi han var from.

Kun ringe var hans Hiord og Land;
 hans Brud ei aatte Frende,

hun var saa arm, saa god som han,
og derfor tog han hende.

Kun Tak til Gud, ei Klage lod
ved Kildevand og sparsomt Brød.

En Foraarsaften Hyrden sad
ved Hytten med sin Kvinde;

”Nu, Kone!.. sagde han saa glad:

”nu veed jeg Naad at finde;

”og vi kan lindre Brødres Nød,

”endstiondt Gud gav os sparsomt Brød..

”See hist den Vei i øde Sand,

”og trindtom nogen Hede;

”der maa den trætte Vandringmand

”om Ly forgieves lede;

”om vi kun plante der hvert Aar

”et gavnligt Træ hver Høst, hver Vaar?..

Knap gryer den næste Morgenstund,
de froe til Arbeid ile.

Nu staer en sval og søvrig Lund
til trætte Vandrers Hvile;

der lagde man og deres Been,
men der er ingen Mindesteen.

Thaarup.

No. 155.

Mel. af Du Puy.

Der hænder paa Jorden heel sælsomme Ting;
 Gud veed hvad i Himlen de taer for et Sving;
 men stundum hervede er Tranten saa slem,
 man ei sig kan bare at sige: God damn!

Her leved vi nu i den skønneste No,
 saae Roserne blomstre, saae Aene groe,
 saae Glutternes Nusser smaat pippende frem,
 og tænkte ved Synet: how pretty! God
 damn!

Paa eengang den tryllende Scene forsvandt;
 vi pludselig midt i vor Tryghed befandt,
 at lurende Farer omspendte vort Hiem,
 og fnyssende Harne udraabde: God damn!

Snart Kuglerne hvinede, Bomberne brast,
 Jldstrømmene fremad sig væltebde fast;
 en mistede Livet, en anden et Lem
 saa Dispen endogsaa undslap et: God damn!

Dog vare Vor Herre evindeligt Tak!
 der skilte os ved det carnallie Pak;
 han engang os lade dem tugte med Klem!!
 En Staal for de Danske! men Britten: God
 damn!

No. 156.

Mel. af D' Alabastrac.

Fra Livets allersørste Vaar
 mit Hjerte han vidsde at røre!
 fra hans Emil jeg bedre gaer,
 naar dens adle Raad jeg vil høre.
 Den, som fra Buggen elsked tro
 som Brødre de smilende Spøde,
 den, som Naturen seer med Glæde,
 maa være en Ven af Rousseau.

Den alt for strenge Dommer tidt
 den Edle for Feiltrin befylder;
 men, ah! hans Hjerte var saa blidt,
 og jeg veed ham Hjertet undskylder.
 Ja, Godhed ledede hans Ven;
 han elskede stedse med Varme;
 hvo villig deler med den Arme,
 af Rousseau maa være en Ven.

O, hulde Rion! Naturens Haand
 Dig pryded med Skønhed og Dyder!
 rindt om Dig er min Lærers Aand;
 istem da den Priis jeg ham yder!
 Tide hårde han i Gravens Na
 af Viger og fierlige Qvinder:

"den, som vort Hjerte snarest vinder,
"maa være, en Ven af Rousseau!..

N. T. Bruun.

No. 157.

Bekjendt Melodie.

Trindt om os lyder englemild
Naturens Rost: bortsjørg ei Livets Dage!;:
Paa Taarer ei dets Dieblikke spild,
Viid: selv enhver er Skaber af sin Plage;
Hvert Dit Fied med Glædens Roser strøe,
Hør Du fra Venskab, Kys og Spøg maa døe!;:

Hvo fandt engang en trofast Ven,
Og jubled ei: hvad er som Venstabs Kiæde k;:
Hvo synker i sin Diges Arme hen,
Og drømmer ei om Evighedens Glæde?
Hvert Dit Fied med Glædens Roser strøe,
Hør Du fra Venskab, Kys og Spøg maa døe!;:

Paa hvert et Skridt ad Livets Bei.
En Blomst saa skøn, saa nys udsprungen smiler!;:
Pluk den i Dag; i Morgen er den ei,
Dens Blomster-Tid som den umærket iler.
Hvert Dit Fied med Glædens Roser strøe,
Hør Du fra Venskab, Kys, og Spøg maa døe!;:

Snart Ven Du skal ved Maalet staae,
 Snart Graven skal Din Fryd og Veemod giemme:;
 Kun den skal kjaek dens mørke Bane gaae,
 Som qualte ei hos sig Naturens Stemme.
 Hvert Dit Fied med Glædens Roser strøe,
 Før Du fra Venskab, Kys, og Spøg maa døe!::
Frankenau.

No. 158.

Mel. af Zinck Senior.

Vi Alle Dig elske, livsalige Fred!
 Du viser os Himmelen aaben;
 men kommer en Fiende og gjør Fortred,
 da kjaekke vi tage til Vaaben;
 og spare ei Krud,
 men Skud paa Skud
 vi sende vor Fiende Dødens Bud.

Til Bolden, ved Stranden, hvad heller ombord
 vi gaae, naar vor Konge os kalder;
 om Fiendernes Mængde var end saa stor,
 dog ikke vort Mod os undfalder:
 vi spare ei Krud,
 men Skud paa Skud,
 vi sende vor Fiende Dødens Bud.

Han komme, den Stolte, med Brass og med Bratn
 og kneise som Nordhavets Volge!
 thi see, om vi ræddes! vi hilse ham
 og suare vi paa Veien ham følge;
 vi spare ei Krud,
 men Skud paa Skud
 vi sende vor Fiende Dødens Bud.

Og det var Kong Fredrik den Fjerde af
 Navn.

mod ham kom tre Flaader tillige;
 men intet de finge af Risbenhavn,
 og intet af Dannemarks Rige;
 da spartes ei Krud,
 men Skud paa Skud
 udsendtes mod Fienden Dødens Bud.

Saa gjorde de Fædre, saa giare vi end,
 naar Fiender mod Danmark sig høve;
 den Fjerde saae Fædrene staae som Mænd,
 den Siette skal ei see os bøve;
 vi spare ei Krud,
 men Skud paa Skud
 vi sende vor Fiende Dødens Bud.

Vor Avindsmand drives da bort fra vor Kyff,
 og skamfuld han iler tilbage;

men glade vi ende den Hædersdyft,
og atter see rolige Dage;

da spares ei Krud,

men Skud paa Skud

opsendes mod Himlen Seiers Bud!

Abrahamson,

No. 159.

Det. Og D du han sendte Hermoder affted.

Det glimter i Rimingen; varslende Gny
bekude et Uveir i Norden;
alt hæver sig langtsomt den ildsvangre Sky,
snart ruller den fiernere Torden.

I see det, Medborgere! høre det grant;
end kan vel det Uveir bortdrage;
men ofte til Skade den Sorgløse fandt,
at Veiret kan komme tilbage.

Den Kloge bør tænke paa Feide i Fred;
kun Daarverne Varsler kan haane;
thi bør det hver Hædersmand stande bereed
for Uveiret times at graane.

Til Idræt, til Børge, med Klogskab og Mod!
 og lader Europa det kiende,
 at Ingen sig holder til Kampen for god,
 men hver til at flye for sin Fiende.

Og hver, som i Freden vandt Velstand og Guld,
 og Hiorde, og mangefold Ager:
 han sikke den Broder for Hunger og Kuld,
 som modig mod Fienden uddrager.

Der vorde da Feide, der vorde da Fred,
 saa skal det til Hæder os være,
 at hver Mand var freidig til begge bereed
 for Fædrelands Belfærd og Ære!

Thaarup.

No. 160.

Mel. af Kuntzen.

Til Vaaben! see, Fienderne komme!
 til Vaaben, I nordiske Mænd!
 alt røres den larmende Tromme;
 til Kampen hver søie sig hen!
 hist fraader codaniske Vølge
 af Harm mod Tyrannernes Følge;
 op, Dannemænd! klæmper i Fædrenes Spøer
 for Konge, for Ærne, for Frihed i Nord!

Selv Oldingen seer jeg fremtræde;
 han glatter det snehvide Haar;
 med Tak for hver fredelig Bløde
 han modig mod Fienderne gaaer.
 Hist blussende Ynglinger ile,
 de Britterne flue, og smile,
 og diervelig kæmpe i Mændenes Spøer
 for Konge, for Mødre, for Frihed i Nord!

I Nag af Brittaniens Love
 skal Cimbrernes Sønner ei gaae;
 dem Tordenskiold lærte at vove;
 af Juulere de lærte at flaae.
 Væi Bølgen med ildsvangre Taarne!
 vi ere, som Havet, fribaarne,
 og bøe eller seire i Juulernes Spøer
 for Dannebrog's Ære, for Frihed i Nord!

De seieromstraalede Navne
 opflamme hver Dannemands Bryst:
 Dans Helte fra Gerner'ske Stavne
 mod Nelson skal vove en Dyst!
 alt raver paa flibrige Bane
 hans hidindtil seirende Fane,
 thi Dannebrog værner fra Daniens Strand
 om arvede Hæder og Fædreland!

Svæv hædret fra kneisende Mæster,
 Du Danmarks uplettede Flag!
 mens Landværn til Baunerne hæfter
 at møde i standende Slag!
 Almægtige Hærens Herre!
 giv Danien Seier og Ære!
 For Freden at vinde, i Kampen vi gaae;
 for Konge og Arne vi stride og slaae!

Falsen.

No. 16r.

Wes. Og Odin. han sendte Hermoder afsted. ¶

Saa kæmped de Helte af anden April
 for Fædreland, Frihed og Ære,
 udkaarne ved Kuglernes rædsomme Spil
 Harhundredets Mønster at være.

De svore: vort Fædreland ville vi frie
 fra Havets blodstænkte Tyranner,
 og Jordklodens Slægter skal lære, som vi,
 at heise Selvstændigheds Banner!

End svore de: Bølgernes Frihed vi skal
 med Fostbrødres Kiæthed gienkræve!
 Gud raader for Seier, Gud raader for Fald;
 dog skulle de Voldsmænd vel bæve!

Saa skøn er den Kamp for sit Fædreland;
 det Haab er saa frydsuldt vi nære.

De svore — det giengiald fra Nor og til Dan! —
 vi værge, vi døe for vor Ere!

Allt vædede Kampens det' festsige Slag,
 alt tordned de trofaste Blokke;
 de Helte, de sloge med Indfødtes Slag,
 og trodsed de fiendtlige Flokke.

Saa hvinede Død og unævnelig Gru
 af tusind udsprudende Munde;
 hver Døende styrked Stridsbroderens Hu;
 hver Blødende signed sin Bunde.

Vel tusinde døde nu Heltenes Død
 for Fædreland, Frihed og Ere;
 dog end fra vor Prøvesteens blodige Skjold
 forhaused de Fiendernes Hære.

O, hellige Skygger! modtager Jert' Krav:
 en Borgerdaads Krands, som ei falmer;
 thi Frihed skal groe som en Eeg paa Jer Grav,
 og Freden skal flette Jer Palmer!

Og dem, som end juble ved hadrende Saar,
 læsrevne fra Skyggernes Nige,
 dem vilde vi følge i Smerternes Braa'r,
 og quæge og elske tillige.

Og ei skal den Spæde, som faller sit Savn,
 ei Qvinden, der stræber at ligne
 den Mand, hun kun mægter at hulke ved Navn,
 forbande den Dag vi velsigne.

O, Fredrik! som Krieger saa stor og saa god,
 som Formand saa kier for Dit Rige,
 Dit Nafn, liigt Colen, tilfrosalte og Mod;
 hvo saae Dig og kunde vel følge?

Hvil trygt i Medborgeres prøvede Savn,
 og Christian den Fjerde Du ligne!
 Læg Død i vort Banner, og Glands til vort
 Navn,
 og Gud skal Din Jdræt velsigne!

Olsen.

No. 162.

Bekjendt Melodie.

Velkommen, Et af danske Helte!
 I stod som Mand, og stred for os:
 I stred for Danmark, da det giældte,
 og vandt selv Nelsons stolte Roes.
 Den Laurbærkrands, en Fiende gav,
 den visner ei paa Heltens Grav.

"Nu fader Dødens Tordner skalde!"
 bad Fredrik, Folkets første Ven;
 med Taarer saae han Helte falde;
 med Glæde saae han Jer igien.
 Den Laurbærfrands, vor Fredrik gav,
 den visner ei paa Heltens Grav.

Vi saae — vi skalv, og bad for Eder,
 paa Kongestadens trygge Vold;
 dog Eders Frelse Fryd udbreder,
 som Eders Mod var Landets Skjold.
 Den Laurbærfrands, som Folket gav,
 den visner ei paa Heltens Grav.

En evig Laurbærfrands I vinde
 ved Fædresdagens Evighed;
 thi Kongedybet er et Minde
 til Efterslægtens sidste Led.
 Til Efterslægtens sidste Mand
 velsigner Eder Nor og Dan!

Chor.

Til Efterslægtens sidste Mand
 vær evig hædret, Fædreland!

Sander.

No. 163.

Mel. Du Puns Jægermarsch.

Brødre! til Kamp mod Fiendens Vold!
 Hærfærd's Sag er vort trygge Skjold!
 fælder hans Skarer!
 trodser de Farer,
 som os møde kan!
 mod hans Magt vi sætte Mod!
 fro udøse vi vort Blod!
 naar det kan værne
 Danmark, da gierne
 døer hver nordisk Mand!

Trædffe Fiende! hovmod Dig ei!
 giennem vor Barm gaaer kun Din Vej;
 frygt Dig at nærme
 hvad vi beskærme,
 vi kan slaae og døe!
 Hvor vi vende! Diet hen
 see vi Barm og Biv og Ben;
 trække vi stride,
 taalig vi lide
 vil for Biv og Mø!

Danmark! stoel paa Din Affoms Arm,
 paa Dine Sønners Borgerbarm;

liig' vore Fædre
ville vi hædre

Danskens gode Navn!

Nordbo aldrig Lænker bar, i
freidig, fri og kæk han var!

Brittiske Skare!

Du skal erfare

Mod boer i vor Favn!

Hid liig en Nøversværm Du kom;
vi værge om vor Eiendom;

Gud med os strider!

paa ham vi lider!

Han vil staae os bi!

Skield! den Jord, Din falske Hær
overfaldt, Dit Gravsted er!

død skal nedsegne

i Danmarks Egne

Britten eller vi!

N. T. Braun.

No. 164.

M. L. Rolf Skattefogde.

I sunkne Hoi hiin Kiæmpeslegt,
hvis Slag var Død,

M

med Harmen føler Brittens Vægt
i Siellands Skjød.

See, Dyssen rævner frygtelig!
og Jatters Been,
de søde Blod! — Skrift viser sig
paa bredden Steen:

”Forsvar Eders Forsædres Grave!..

”Ei hvile vore Been i Fred,

”naar Brittens Fod

”tør træde paa vort Hvilested

”med Overmod!

”Him Dødsens Pii! vi ei fornam,

”som blev vort Fald,

”dog bløde vi ved denne Skam!

”den hævnnes skal!

”forsvarer vor Hæder i Jorden!..

”Op, Odins Søner! Børn af Thor!

”op, griber Sværd!

”Ei Britten hørge Danmarks Jord!

”nedhug hans Hær!

”Ved Eders Fædres Mandemod

”i fordums Tid

”Jer Fod paa Bretlands Nakke stod:

”thi op til Strid!

”forsvar Eders arvede Hæder!..

"Saa fri som Luften stedse var

"den Danske Mand!

"og Trældoms Lænker aldrig bar

"hans Fødeland!

"Tom Kampens Søn han vide om

"drog ud til Dyst,

"og seierkronet hjem han kom

"til Fædrekyst!

"forsvar Eders ældgamle Frihed!..

"J har et Børn paa Vølgers Ryg:

"det trofast er!

"paa egen Kraft — paa Herren byg!

"han er med Jer!

"Vi smile til Jer, naar I slaae;

"Jer Sag er god!

"Det gamle Danmark skal bestaae

"ved nordiskt Mod;

"forsvar hvad I ære og elske!.. —

Hin Slægt fra Inub og Waldemar
er til i os!

vi nordiskt Mod i Hjertet har:

det er vor Noes!

Den Danske Løve lever end,

og den er stærk!

til Hare aldrig vorder den:

det, Britte, mærk!

Du strider for Nov! vi for Frihed!

N. T. Bruun.

No. 165.

Mel. af Sinec Senior.

Blide Sang! miskundelig,
 Mægtig klinge dine Toner!
 Alle Hjerter hylde dig
 Over alle Jordens Zoner.
 Lyd! og idel Tryslerier
 Lokkes frem af Dal og Field!
 :!: Lyd! og Kummer vorder Held;
 Lyd! og al vor Vaande tier. :!:

Trindt om lave Hyttes Tag
 Du ved Plov og Lee henrykker;
 Sæde i Philomelers Slag
 Du Naturens Fryd udtrykker.
 Mellem Skovens Løv du hæver,
 Ratten er ei skummel meer,
 :! Frygten blegner, Haabet leer,
 Op til Gud vor Aand du hæver! :!:

Lon da, Sang, mod Bemøds Harm!
 Du vor Glædes Udbrud være!
 Ånd din Himmel i vor Varm,
 Mens vi Livets Klæder bære!
 Og naar Gud os Held bereder
 Efter Møiens korte Stund,
 !: Væk os blidt af Dødens Blund,
 Væk os op til Saligheder! !:

Haste.

No. 166.

Mel. af Sinec Senior.

Bedre at leve blant iisklædte Bierge,
 Hærdet ved Arbeid og Kuld,
 End at hensinægte med Bøllysters Dværge
 Midt iblandt Roser og Guld!
 Styrke og Klækthed, hiin Fædrenes Lykke,
 Boer i den hærdeede Varm.
 Styrke og Klækthed, hiint Fædrenes Smykke,
 Flyer fra den matteede Varm.

Siger, I Bise! som grandfke og bømme
 Tidens og Menneffers Tarv,
 Var det ved Mod eller var det ved Drømme
 Slægter fik Niger til Arv?
 Var det Strener, der kaldte til Hæder?

Silpher, der værgede den?
 Nei! det var rene og mandige Sæder,
 Stærke og hærdede Mænd.

Liberens Dronning*) blev Dronning paa Jorden,
 Mens hun oplakkede Mod.
 Selv de tykstiagede Helte fra Norden
 Standfede da ved hendes Fod —
 Belyst indsneget sig, og Kiæthed og Orden
 Tabtes i Lædshed og Pragt. —
 Nu kunde mindre end Helte fra Norden
 Spotte med Dronningens Magt.

Saa skal og daane hvert Folk, som indbyder
 Blødhedens Fryd til sin Varm!
 Saa skal og spottes hvert Land, som adlyder
 Belystens smykkede Arm!
 Smigrende lokker hun Sværmen, der stræber
 Hen til de glimrende Baand;
 Sik hun den fangen, hun marttrer, hun dræber
 Alle med stuffende Haand.

Biger da bort, I forklelendes Skikke!
 Langt fra vort Tempel, vort Land!
 Flagre som Silpher, det ville vi ikke:
 Hædres vil hver i sin Stand.
 Bedre at boe iblandt iisklædte Bierge,

*) Rom, ved Liber-Strømmen.

Hærdet ved Arbeid og Kuld,
 End at hensmægte med Velslysters Dværge
 Midt iblandt Roser og Guld.

Malling

No. 167.

Mel. af Schultz.

I Ungdoms Vaar
 groe Roser allevegne;
 snart den forgaaer,
 og disse hastig blegne.

Lad os da nyde Vaarens Lyst
 førend dens Dage forsvinde,
 pryde med Roserne vort Bryst
 før vi dem salmede finde.

En er, der kun,
 som visner ingensinde;
 til sidste Stund
 vi lige skion den finde.

Billigt den groer i Ungdoms Vaar,
 hvo da forstaaer den at dyrke;
 den ham i alle Livets Aar
 herlig vil qvæge og styrke.

Hver trofast Ven
 maa denne Rose hylde;
 o! det er den
 vi vore Glæder skylde:
 Ven skab den skønne Rose er!
 den er vor Fryd og vor Lykke;
 evig den blomstre blandt os her!
 eengang vor Gravhøi den smykke!

Naahbet.

No. 168.

Mes. D'Alayrac.

Vor Møller hjemad skyndte sig
 med Lommen fuld af Penge;
 hvad skeer? han hører pludselig
 et Skrig fra Skoven trænge?
 Manden var ellers flink og kæk,
 men denne Lyd indjog ham Skræk.
 Venner! følg smukt det Raad jeg gier paa Tro
 og Love:
 kommer ei, kommer ei i de sorte Skove!

Han ved en Huulvei fasted sig
 til No paa Dagens Byrde,
 strax hører han et Jammerkrig

som naar man nogen myrder.
 Lidt efter han et Gienfærd saae;
 med rødsom Røst det talde saa:
 Vogt Dig, og følg det Raad jeg gier paa Tro
 og Love:
 kom ei meer, kom ei meer i de sorte Skove!

Betænk, hvordan en Aftenstund
 det gik den smaa Annette:
 sin Ring i Skoven misted hun,
 ja, meget meer end dette!
 Hvad hialp vel det hun dristig var,
 naar Døverkægten Magten har?
 Smaaglutter! følg det Raad jeg gier paa Tro
 og Love:
 kommer ei, kommer ei i de sorte Skove!
 N. T. Bruun.

No. 169.

Mel. Vi Somand o. s. v.

Vort Fødeland var altid rigt
 paa raffe Orlogs-Helte,
 som ansaae Tapperhed for Pligt
 og skialv ei, naar det gjeldte.
 Saa var vor Juel og Adeler

og Tordenskiold og mange fleer;
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogs-Helte!

Men fremfor Alle Hvitfelt kan
 den Uforsagte hedde;
 hvo saae sin Død saa vis som han,
 og gik i den med Glæde?
 Og aldrig han forglemmes skal!
 thi Danmark frelides ved hans Fald:
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogs-Helte.

Han under Gyldenløve stred
 imod en talrig Fiende;
 i Striden havde han et Sted,
 hvor der var Noes at vinde.
 Det Heltens Noes og Glæde er
 i Kamp at være Fienden nær.
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogs-Helte.

Nu luktes mangt et Die til;
 han Læg paa Læg dem sendte;
 da pludselig hans stærke Jld
 hans eget Skib antændte.

"Kap Anker, Hvitfeld! flye til Land!

"ved Flugt Du Livet frelse kan;
 men Danmark var altid rigt
 paa raske Orlogs-Helte.

"Nei!.. svarte han, "flye vi derhen,
 "Kaaer Danmarks Flaade Fare;
 "og skulde Danske vove den,
 "forleget Liv at spare?
 "Døe skal vi, men vi høvnes maae!
 "til sidste Handedræt vi slaae!.. —
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogs-Helte.

"Til sidste Handedræt vi slaae!..
 hans Svemænd rass gientog;
 de Ild og Død rundt om sig saae,
 men uforsagt de sloge,
 til Ilden ind i Krudtet brød,
 og Alle døde Heltedød.
 Bort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogs-Helte.

Og aldrig uddøer Hvit felts Moes,
 hans kække Svemænds Minde!
 bør de ei i hver dansk Matros
 en værdig Landsmand finde?
 Naar Danmarks Ære kalder os.

som de, vi byde Døden Trods.
 Vort Fødeland var altid rigt
 paa raske Orlogs = Helte.

Maahbet.

No. 170.

Mel. af Kunsth'en.

Graahørdet Helt med Hæderskrammer
 kun attraaer Kamp og Baabendyst!
 ved Tanken om den Diet flammer!
 den er hans Lyst!

Han trodser mandig alle Farer!
 for ham er blodig Kamp kun Leeg!
 han staaer mod Fiendernes Hærskarer
 som knudret Teg!

Med Vintersnee paa sølvgraa Tinding
 han mindes fro sin Manddomsfærd;
 en Laurbærkrone er hans Binding!
 hans Løn den er!

Og naar hans Helteblik da skuer
 hos tappre Brødre Mod og Tid,
 bestraae Sølelsernes Luer
 hans Ungdomstiid!

M. T. Bruun.

No. 171.

Del. En gammel skinsg Bødker, han.

Diger og Viin og Kortenspil,
 o, hvilken listig Fryd og Gammen!
 Hvo ret lyksalig være vil,
 han maa dem nyde allesammen:
 fiase med Slutten Dagen bort,
 faae sig hver Aften et Slag Kort:
 Digeboern, Terninger, Kortenspil, Viin
 er Livets bedste Medicin!

Alt fra jeg var en lille Purk
 fandt jeg min Glæde i at drikke,
 tømde min Flaske i en Slurk,
 kunde mit Kruus til Bunds udstikke!
 Hvergang jeg saae en Kløverknægt,
 syntes mig strax vi var i Slægt:
 Digeboern, Terninger, Kortenspil, Viin
 er Livets bedste Medicin!

Da jeg var femten Aar, en Slut
 jeg paa min Mosters Trappe mødte;
 fielent jeg sukked :.. af, min Snut!..
 og hende kielmst paa Armen stødte.
 Jeg, da hun kaldte mig en Nar,

mærked hun i mig staaet var.

Pigeboern, Terninger, Kortenspil, Viin
er Livets bedste Medicin.

Naar jeg til Jorden stædes skal,
som jeg vil haabe seent skal hænde,
gid med en lystig Perial

Liggfølget hjem fra Stadsen vende!

og gid man spille paa min Grav

Puf, Mariage, Ganrei, Gnav!

Pigeboern, Terninger, Kortenspil, Viin
er Livets bedste Medicin!

M. T. Bruun.

No. 172.

Mr. J. Haugen gik Signe o. s. v.

Man tumles blant Cyster og Glimmer og
Larm,

og søger, men finder ei Glæden;

o, thi kun ved Ulykds og Kierlighed's Arm
den Himlaelste vandrer herveden.

De Tre kom fra Himlen i søsterlig Dands;

dem jublende Sange modtog:

thi Jorden stod pyntet i brudelig Glæds,

hvorhen de forenede drog.

Du, Kierlighed! lindrer den Sørgendes
Graad,

og dømmes om Alle det bedste;
et Præg af Gudsdomlighed er i hans Daad,
der troligen elsker sin Næste.

O, Uskyld! med Morgens Purpur paa Kind,
med Stjernernes Klarhed i Die,
Du hæver det glade, forædlede Sind
til Himlens bestierne Høie.

Og Glæden, med spøgende Lilliehaand
af Roser en Kiæde sig binder;
med Sang hun det dustrige blomstrende Baand
om Sig og om Søstrene vinder.

Tidt gjæsted de Hulde vort næsomme Bord;
end slynges om os deres Kiæde;

Held derfor, vi synge i jublende Chor:

Held Kierlighed, Uskyld og Glæde!

M. C. Bruun.

No. 173.

Met. Langt meer end Guld er Druen værd.

Lad Næret komme, Næret gaae,
vor Glæde vil vi nyde;

og vorder da vor Gffe graa,
 os Mindet dog skal fryde.
 Evandt end en Dag med Kummer hen,
 med Taalmod vil vi lette den!

Vær glad, imens Din Vaar er bliid,
 dens Dage faa kun ere!
 og i Din Efterhøstes Tiid
 dens Minde kiert Dig være!
 men vil Du møde glad Din Dag,
 fuldend Din Aften uden Nag.

Du, Venfkab! bandt vort Samsunds Vaand,
 uløst ved Dig det være!
 Dig hilse Alle Haand i Haand!
 Dit Præg hvert Hierte bære!
 Vær Du vor Fryd, trods Tiid og Aar,
 vor Trøst, naar Afskedstimen staer!

Thaarup.

No. 174.

Bekjendt Melodie.

Naturen stod i yndig Orden,
 og Himlen smilde til den ned;
 og hvad, som følte Liv paa Jorden,

det følte ogsaa Kierlighed:
 Kun han, som Herrens Billed bar,
 saae, at han stor, men ene var.

Han saae det og — den Ewighe
 han vinkde! see, da glider ned
 en rolig Søvn paa Mandens Døie;
 ham Kiules Jordens Herlighed;
 men naar han stuer den igien,
 da seer han endnu meer end den.

Den unge Morgenrødes Binger
 i Østen breder herligt ud,
 og al Naturens Hymne klinger
 med hellig Lov til Alles Gud,
 da Manden vaagnede og saae
 Mandinden ved sin Side staae.

Han strax sit Væsens Mage flendte
 og favnede med Kyldfri Arm;
 et takfuldt Suk til Himlen sendte,
 og trykked hende til sin Varm;
 han nu ei flere Duffer har;
 nu Eden først hans Eden var.

Thaarup.

No. 175.

Wel. Es haben viel fröhliche Menschen.

Her, hvor vi forsamles til Glæde,
 saamangen en Broder og sød,
 der savnes saa tidt paa sit Sæde;
 Held hver, der iblandt os var glad!

Engang skal vi ogsaa bortvandre
 og andre skal tage vort Sted:
 en Skaal da for Eder, I Andre,
 saafremt I gaae smukt i vort Fied!

Ved Sang og ved Spøg og ved Gammen
 end lystelig Timerne gaae;
 end sidde vi, Venner, tilsammen:
 o, gid det dog stedse blev saa!

Men siden det saa ei kan blive!
 hver ile at nyde sin Fryd;
 Al, snart kan os Skiebnen omdrive,
 og een maa til Nord, een i Syd!

Men om vi end adskilte ere,
 dog adskilles Hjerterne ei!
 og Fryd det for Alle skal være,
 naar Een møder Held paa sin Bei!

Og komme vi atter tilsammen
 begynde vi forfra igien;
 hvor der da skal blive en Gammen!
 Held hver uforanderlig Ven!

Na h b e f.

No. 176.

Bekendt Melodie.

I et Biinhuus vil jeg sige
 Mit Farvel, og lægges ned;
 Tæt ved Tønden vil jeg ligge,
 Under Tappen Hovedet:
 Munden skal staae spærret aaben,
 Det maa observeres, thi
 Ellers kunde Tappe-Draaben
 Gaae min tørre Hals forbi.

Der skal ringes med Boutellier,
 Naar jeg bæres til min Grav;
 Fire og tyve drukne Sæller
 Skal gaae for med Krands paa Stav;
 Tre Dusiner Halvpots Kommer
 Skal der bæres for min Vaar,
 Og den Psalme, som mig somner,
 Er: en glædelig god Taar!

Mine gode Drikkebrødre,
 Som mig giort har Compagnie,
 Skal ved Hvilestedet møde
 Og med Sangen stemme i;
 Med paa Knæ de skalle svinge:
 "Han er død! men gid han der
 "Bederqvæge maa sin Tunge,
 "Som han fordem gjorde her!..

Mine gode Kammerater,
 Som mig hialp at distilleer
 Mine arvede Dufater,
 Til jeg ikke havde fleer;
 De skal drikke, Sangen svinge,
 Og ophænge rundten om
 Alle mine Penge-Punge,
 Som de hialp at gjøre tom.

Alt mit Gods, ved Testamente,
 Skienker jeg den Kielderfvend,
 Hvor jeg al min Vin lod hente
 Paa Kredit af Kielderren;
 Mine Midler er en Skjorte,
 Som er gammel og forslidt,
 Og ifald den ei er borte,
 Skal han have den for Sit.

Saa tilkommer mig med Nette
 Et fortreffligt Monument,
 Som man over mig bør sætte,
 Thi jeg haver det fortient;
 Der skal skrives oven over:
 Denne Gravskrift, paa Latin:
 "Under denne Lunde sover,
 "Et forfyldt, fordruffent Svitt!..
 Neenberg.

No. 177.

Mel. af Du Pun.

Naar engang jeg skal i Brudeseng,
 Faldera Falderala røde Rose!
 vil jeg ikke vælge Biv i Flæng,
 Faldera, falderala røde Rose!
 nei, den Nø jeg beiler til i Løn,
 hun maa være dydig, from og skøn,
 Elske ene mig
 trofast, inderlig,
 o, saa er jeg lykkelig!

Fryd og Sammen over al den Gaard,
 Faldera, falderala, røde Rose!
 naar en Ungersvend sin Pige faaer,

Faldera, falderala røde Rose!
 Hurra! det de først maae tænke paa,
 er en Flok af Røllinger at faae!
 Børn og Venneviv!
 saadant Herreliv
 er min største Tiidsfordriv!

Men uagtet Rys og Elskovs Muus,
 Faldera, falderala røde Rose!
 maa man ikke glemme Glas og Kruus,
 Faldera, falderala røde Rose!
 Naar jeg har min Pige paa mit Skib,
 drikker hendes Skaal i flaren Mid,
 Ingen da jeg veed
 jeg vil bytte med!
 Hurra! Vin og Kierlighed!

N. L. Bruun.

No. 178.

M. L. af Schultze.

Fædreland!
 for Dig den danske Mand
 Havet pløier,
 Stormen døier,
 glad ved sin Stand!

Havet gier Velstand og Brød,
 Fædreland! hvor Brødet smager,
 naar Du Dine Børn modtager
 i Dit moderlige Skød!
 Riikhed er Sømands Lov!
 Hviner end Stormen i Takkel og Tov,
 svingrer end Skuden, gaær Søen end høi,
 Hurra, my Boys!
 God Sømand, raß Kammerat,
 i Havblik som i Dravat!
 Fædreland o. s. v.

Thaarup.

No. 179.

Met. D Gienlyd! her min Klage.

Min Edward! vil Du blive
 Din Pige evig huld?
 Du veed hun ei kan give
 Dig, alles Dnske, Guld;
 Men vil Du kun et Hierte,
 Der aander ene Dig:
 Saa tag hvad Du begierte,
 Og hun er lykkelig!

Anine! væne Pige!
 vs i Din Elfers Bryst:

Om alle Glæder svige,
 Er ene Du ham Trøst;
 Dit iegode Hierte
 Var alt han ønskete sig;
 Du gier hvad han begierte,
 Og han er lykkelig!

Saa lad os glade vandre
 Vor fælleds Bane ned;
 Mens intet Skal forandre
 Vor Ynglings-Kierlighed.
 Og brister da det Hierte,
 Der Himlen var for mig,
 Din Grav jeg kun begierte,
 Saa blev jeg lykkelig!

L. C. Bruun.

No. 180.

Met. af Schultze.

J eensom Lund en Rose fik
 Med favre Hoved hængte;
 Af Sorg henviisned den i Løn;
 Dens Suk til Venus trængte:
 Forgieves er jeg Lundens Pryd,
 Jeg blomstrer her til Jngens Fryd!
 Saa sukked den saa saare.

Gudinden hørte huld dens Bøn;
 De Skønnes Lærø hun kiendte;
 Og strax en Hyrde, ung og skøn,
 Hun hen til Lunden sendte.
 Han Rosen saae og brød den af,
 Og henrykt tusend Kys den gav:
 Da sukked den ei mere.

Saa mangen Nige end i Løn
 Som Rosen daglig sukker;
 Men Du, o Venus og Din Søn,
 Nu Dret grusomt sukker;
 Men er ei Elskov Skønheds Løn,
 Hvad gavner da, at man er skøn?
 O, send dog! hver sin Hyrde!

Kahbet.

No. 181.

Mel. Manden med Glas i Haand.

Gud! Du, som maatte see
 Dannemarks bittre Bee,
 Nordbrand og Graad!
 Himlens Retfærdighed!
 Du, som vor Uskyld veed,
 N.

hæv Du vor dræbte Fred!
 straf Onskabs Raad!

Til Dig vi flaae vor Lids!
 med os i Kampen strid!
 løst Havnens Sværd!
 laan os Din stærke Arm!
 hæv Modet i vor Barm!
 opslam den danske Harm!
 sign Du vor Færd!

Bretland! ved ussel Svig
 blev Du foragtelig!
 Lumskhed er feig!
 Frederik! blandt Dic Folk
 Læben er Hjertets Tolk!
 Stimandens Morderdolk
 kiender det ei!

Fædreland! tag vort Liv!
 for Dig og Barm og Biv
 offre vi Alt!
 Held Manden, ved hvis Grav
 Sandhed det Udsagn gav:
 "Ven, som Du leved bras
 "hædret Du faldt!"

At staae med freidigt Mod,
 at give Liv og Blod,
 hver er bereed!

Op af den danske Jord
 Seierens Rose groer,
 thi blandt dens Sønner boer
 Samdrægtighed!

Borgerens Hædersnavn,
 Dannemarks Held og Gavn:
 det er vort Meed!
 Fred! vi paakalde Dig!
 men vær os hæderlig!
 heller retfærdig Krig
 end skændig Fred!

N. T. Bruun.

No. 182.

Med. At Slynkler hæves til Herens Top.

Som Mænd og Brødre vi samles her,
 og ædel værdig og nordisk Glæde
 bør føles tredobbelt af Enhver,
 hvis Held det blev i vor Kreds at træde!
 Vi følge trolig Naturens Stemme,
 og hvo iblandt os tør vel forglemme
 dens store Bud?

Af Modens Lænker vi fængsles ei;
 vi elske Kundskab og jævne Sæder,
 og rene Dyder, som bane Veie
 til Gielesadel og Borgerhæder;
 ei Lykkens Blødværk vort Syn forblinder;
 vor Agt, vort Venkabs han ene svinder,
 som handler vel!

Og glade hylde vi Venkabs Navn;
 hvo af os føler ei stadig Jver
 at fremme indbyrdes Lyst og Gavn?
 thi Broders Nanden vor Varm opliver;
 Hver Broders Fryd er vor fælleds Glæde,
 og langt fra dette vort Venkabs Sæde
 skal Kummer flye.

Vort Selskabs Hæder skal varig staae;
 paa faste Støtter vi den jo bygge;
 og Kvinds Piil ei vor Varm skal naae;
 bag Venkabs Skjold er vi stedse trygge;
 og hver, hvis Lyst er vort Selskabs Ære,
 det Hædersnavn han til Løn skal bære:
 Han er vor Ven!

Niber.

No. 183.

Naar Børn sig om mig slynge
 ved snurregt Eventyr,
 naar i den hele Klynge
 det mindste selv ei knyer;
 den Fryd, som om mig tindrer
 og Himlen i mit Bryst,
 mig veemodsfuld erindrer
 min Barndoms første Lyft!

Naar i et Lag af Venner
 om Vollen paa mit Bord,
 jeg Sorgen tidt bortgienner
 med Klink i hulde Chor:
 jeg stedse dog fornemmer,
 veemodig veltilfreds,
 at Hjertet aldrig glemmer
 sin Ungdoms første Kreds!

Naar i et Chor af Piger,
 som lytte til min Røst,
 et Glimt af Fryd sig sniger
 med Længsel i mit Bryst;
 jeg stedse dog fornemmer
 af Suk i Harpens Klang,

at Hjertet aldrig glemmer
sin Elskovs første Sang!

Dg overalt paa Jorden,
hvor mig en Soel oprandt,
i Syden og i Norden,
hvor jeg et Eden fandt,
jeg overalt fornemmer
i Suk, som vække mig,
at Hjertet aldrig glemmer,
o, min Sophie, Dig!

Baggesen.

No. 184.

End er Du ei til Himlen vendt tilbage,
Du Paradisets rene Lyst!

Dig kan endnu den Lykkelige smage,
som hviler ved et elsket Bryst.

Til Paradiis forvandler Elskov Jorden,
og skaber Fryd i Sorgens Hiem,
forandrer, med et Bink, Naturens Orden,
og kalder Lyst i Orkner frem.

Hver Fryd er mærk mod Glimtet af dens Glæde;
dens Veemod selv er Salighed;

og kielent ved sin Elsktes Bryst at græde,
 kan ingen Jubel lignes ved!

Den Elskende her Himlens Forsmag nyder,
 hans Hierte helliges dertil;
 thi Kierlighed indvier ham til Dyder;
 dens Flamme tænder Dydens Ild.

En Cafars Magt han ingen Tiid begiærte;
 for ham er ingen Throne stor;
 han herste vil i sin Tilbedtes Hierte,
 hun er for ham den hele Jord.

Ei Perus Guld, ei begge Verdens Skatte
 kan lokke ham af hendes Arm;
 de kan ham ei de Dieblik erstatte,
 som han ei nød ved hendes Varm.

Han for et Blik bortgav al Verdens Throner;
 for hendes Smil hver Kummer veeg;
 et kielent Kys med Verden ham forsoner,
 om end hans bedste Ven ham sveeg.

Naar hendes Arm sig kierlig om ham slynger,
 i Lykkens Favn han føler sig,
 af henrykt Siel vor Verden Lovsang synger,
 er viis og god og lykkelig.

Han hilser glad enhver af Mærets Dage,
 den bringer ham fornyet Lyft;
 glad seer han den fremfarne Tiid tilbage,
 thi han den nød ved hendes Bryft.

Og deres Fryd ei selv med Livet endes,
 den giennem Døden følger dem:
 hun bliver hans; han bliver evig hendes,
 i Kierligheds og Glædens Hiem.

K a h b e k.

No. 185.

M e l. Hvor stont sin Pligt o. s. v.

End smiler Glæden over hele Jorden,
 og fylder bliid hver ædel Barm!
 Kun sielden lyder vrede Torden,
 men ofte straaler Solen varm.
 Hver Fryd, Dig vinker, kom fra Gud:
 glad følge Du dens Vennebud!

Til Ungdoms Vaar han gav det Væld af Skatte,
 som trindt omkring hver Yngling leer;
 i Dag vi ei dens Værd kan fatte,
 i Morgen er den ikke meer;
 han Vaaren bød til os at tye;
 men vredes, naar vi kold den flye.

Vor Sommer er saa rilig paa modne Glæder,
 og Rosen mildner vore Fied:
 at nyde hiin er Blisdoms Hæder,
 at plukke den er Salighed;
 see, begge kom fra Herrens Haand:
 brug begge da med takfyldt Mand!

O! derfor jeg paa Vanen kiøbt vil vandre,
 hver Glædens Ven er mig en Ven:
 jeg favner ham, og med hverandre
 vi danser Rosenbanen hen;
 saa haste vi med Fryd og Taal
 mod det os fælleds satte Maal.

Ei frygte vi vor Vandels milde Dommer;
 hver Dag, hver Nat vi hilse frøe!
 den Fryd, som gik, den Fryd som kommer,
 han skabde, og bød nydes tro;
 kun kræver han som Faderløn,
 at vi vil finde Jorden Fløn.

Befrands, min Ven, med Roserne Din Tinding!
 bestrøe med Glæder Dine Fied!
 hver Skyfri Dag er Dig en Binding;
 den skjuler, hvad Du fordam leed.
 Hver Fryd, Dig vinker, kom fra Gud;
 glad følge Du dens Vennebud!

Guldberg.

No. 186.

(Efter det Svenske).

J, muntre Venner, hører mig!
 den tunge Sætning jeg forklarer:
 hvorledes man saa temmelig
 sit Bryst mod hver en Sorg bevarer;
 at selv den Malurt Livet har
 kan vorde Honning for vor Gane,
 det sikke Middel er og var:
 at følge Druegudens Fane!

Hvis af en fyrig Biv engang,
 forledt af Kierlighedspassjonen,
 Du krones uden Kongerang,
 fast anden Mand bestiger Thronen;
 ja, hvis Du liig Apostelen
 Dig selv for Svaghed maa berømme:
 drif Dig hver Dag en Ruus, min Ven,
 saa skal Din Pande aldrig smime!

Hvis det hos Skiebnen afgjort var,
 at dagligt Brød Dig skulde svige,
 naar kun Du lidt paa Tonden har,
 vil hele Resten intet sige;
 Lad Creditorer gaae fallit,
 Din Kiejbarmester staae fixeret:

jeg
endLad
fra
nyd
drif
misk
i Va
naar
saa nOg r
Dig
tag
lad
drif
at ha
vend
og tBed
r un

Jeg drikker heller paa Credit,
 end lever tørstig arrangeret.

Lad Hjertet stikke af Din Plan,
 fra den Du aldrig siden vige;
 nyd Glæden, lee ad Klaffers Tand,
 drik for Din Konge, Ven og Pige!
 misund ei Daaren sit Talent
 i Bagateller stor at lade:
 naar Helte slaaes om Guders Rang,
 saa nappes Børn om malte Blade!

Og naar Dit Selskabs muntre Fied
 Dig Døden vinker at qvittere,
 tag Flasken med til Lethes Bred,
 lad uden Præk Dig embarquere;
 drik Charon fuld, det usle Skind,
 at han ei skielner Nørd fra Sønder;
 vend Færgen om, styr atter ind,
 og tøm med Brødre fulde Tønder!

Frankenau.

No. 187.

Mel. af Kuntzen.

Bed Smiger at behage
 et unge Karles Skik;

de smile og bedrage
 i samme Dieblif!
 I Falskhed de sig vve
 hver Dag, hver Tiid, hver Stund;
 og naar de os bedrøve
 de lee af Hjertensgrund!
 Men derimod vi Viger
 har ei den mindste Feil!
 Vi mene hvad vi siger:
 See Jer paa os i Speil!

Alverden rundt man søgde,
 men ingen Mand var tro;
 med Pligt og Eed le spøgde,
 og siden ad os loe!
 vi ere store Daarer,
 at vi vil elske dem,
 som presse bittre Taarer
 fra vore Hjertes frem!
 Saa gaaer det med os Viger;
 vor Godhed er vor Feil!
 derfor jeg stedse siger:
 See Jer paa os i Speil!

Sin Nø af ærligt Hjerter
 er Manden tro som Guld;
 han deler Fryd og Smerte

med den, som er ham huld,
 Han elsker sine Pligter,
 sin Konge og sit Land!
 sin Glut han aldrig svigter,
 sit Glas han tomme kan!
 Hvert Ord er sandt jeg siger;
 hvor er nu vore Feil?
 Nei, vennefulde Nigler,
 see Jer paa os i Speil!

M. T. Bruun.

No. 188.

Mel. af Kuntzen.

Er Trine kun min, jeg et Indien eier,
 med ingen paa Jorden jeg bytter mit Raar!
 min Lykke ei Keiserens Krone opveier,
 paa Elskerens Bøgtfaal den Undervøgt faaer!
 Om Mogul en Klynge
 af Guld kan opdynge,
 maaskee han dog klager, at Lykken er blind;
 nei, min er lysøiet;
 den gjør mig fornøiet!
 Jeg eier et Peru, naar Trine er min!

Falsen.

No. 189.

Mel. af Lorentzen.

Unge, skønne Creolerinder,
 Ser Dansen vinker i Palmens Ly;
 nys Elskovs Dagning I saae at gye;
 dens Morgenrode saa hastig svinder:
 o, nyd dens Lynglimt før de bortflye!
 Men viid, at Amor tit Hjertet saarer,
 og skienker Glæder, hvis Frugt er Taarer,
 thi vogter Eder for Skalkens List!
 Han være Træl! som Beherskerinde
 han hylde skal hver Creolerinde!
 Bort Rion kan giengielde List med List!
 N. T. Bruun.

No. 190.

Et opmuntre Folk til at drikke,
 Naar Vollen staaer fuld paa vor Bord,
 Den Skif er som tusende Skikke
 Og mangefold Ting paa vort Jord;
 Kan Vollen ei selv dem indbyde,
 Saa kan de smukt lade den staae,
 Det skal os vist ikke fortryde,
 Desmere vi andre kan faae.

O, føler Du ei i Dit Hjerte,
 At denne velsignede Saft,
 Kan bortjage Kummer og Smerte
 Hen Fanden i Bøld med sin Kraft,
 Saa staaer Du ei til at kurere;
 Men her, som paa hvert Hospital,
 Maa hver Inkurabel spadser
 Til Kisten for den, som er gal.

Hvo glemmer, at Punsen opløder
 Den koldeste Siel med sin Ild?
 Hvo glemmer, at Punsen forløder
 Den Skiebne, som ikke er mild?
 Hvo glemmer, at alting man glemmer,
 Naar rundt om glaskronede Bord
 Høit høve sig mandige Stemmer
 I glade og jublende Chor?

Heraf nu enhver kan fornemme,
 At ikke jeg quæder min Sang,
 For med overtalende Stemme
 At faae vores Bolle i Gang;
 De klare og milde Pokaler,
 Opfyldte til skummende Rand,
 Selv tale, som Cicero taler,
 Skjøndt ei de er tørre som han.

Men det, som udfordres til Tingen,
 Blandt Ingredienterne først,
 Det nægter vist sikkerlig ingen,
 At det fremfor alting er Tørst;
 Og for nu ret tørstig at blive,
 Man Halsen maa synge sig tør,
 Saa kan vi med Vollen det drive
 Det som det sig skikker og bør.

Thi lader os samtlige Kraale
 Om Piger, og Venskab, og Puns,
 Saa meget, som Halsen kan taale,
 Og lad os saa drikke tilbunds!
 Seer Glassene kun, hvor de smile,
 Og vinke med pirrende Damp.
 Op, Brødre! kom lader os ile
 Med Mod i den fælrende Kamp!

Dh lenschläger.

No. 191.

O, Bacchus! rul til Jorden paa Din Tønde,
 Og tril den op paa dette kiere Bord,
 Thi drikke nu vi agte at begynde,
 Som sande Ht af Mænd fra gamle Nord.

Bort, Pallas! bort! Fornuft os rager ikke;
 Bort, Momus! bort! Satire lides ei;
 Men, Evan! kom, thi, Brodre! drikke, drikke,
 Vi veed hvad er; det andet veed vi ei.

Og anden Ting ei vides skal i Aften;
 Som Filosof jeg har mit Haandsystem:
 Al min Sofi gaaer ud fra Druesaften,
 Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og, Broder! bryd Dig ikke om at rave,
 Du raver jo dog saa Din hele Tid;
 Thi skrobelig Du blev i Edens Have
 Ved Adams alt for lystne Eblebid.

Gid Ebler da saa dyre havde været
 Som de nu er i Kongens Kiøbenhavn,
 Da havde han dem vist nok ei fortæret,
 Da følede vi nu ei Glædens Savn.

Da-leved vi saa rart i Ufskyldstanden,
 For intet drak vi da den bedste Viin,
 Da var ei Kiøbmænd seet med Horn i Panden,
 Og Fanden var ei manet ud af Sviiin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden
 Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
 Og da var Havet fyldt med Puns til Bunden,
 Der vox te Ananas, hvor nu er Byg!

Da var vor Jord af pure Chokolade,
 Om Vintren snede Sukker og Bouillon,
 Og Solen var af ægte Blis en Plade,
 Som den, der gloer i Musernes Salon.

Og da var Alle Grever og Baroner,
 Hver Staadder har et Bon foran sit Navn;
 Hvad er vi nu?! — Ulykkelige Zoner!
 Ulykkelige Riøbsted, Riøbenhavn!

Henrevne Mand! sving Dig fra Glædens Enge;
 Hæv ei vor Qual ved Priis om dette Sted;
 Thi skulde Du der endnu dvale længe,
 Saa nødes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde,
 kun Flasken søde Daarer falde skal,
 Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
 Fordi vi drikke os en Perial.

Velan! vi vil ei heller Saften spare!
 kun den, der drikker nu, er klog og viis;
 thi, Brødre! viid: paa Vinens Dunster fare
 vi Alle levende til Paradiis.

Ohlenschläger.

No. 192.

Mel. Skal Besøg hos Piger hftes.

Venner! hele Livets Riæde
 En bestandig Vandring er;
 Alle ile efter Glæde,
 Saa kun komme Maalet nær;
 Sagen er at styre ret;
 Men den Ting er ei saa let.

En mod Høiheds Spidse kravler,
 Vengstes, svimler, dratter ned;
 En i lærde Hierne avler
 Dyb Nonsensicaliffhed:
 Oder, Gnier, Nidding troer
 Ene sig i rette Spoer.

Fred med slige Daarer være!
 Hvo gad følge deres Skik?
 Og i selvgiort Sorg hentære,
 Hvad man for at frydes fik?
 Er kun Ungdoms Dage faa,
 De ubrugt ei spinde maae.

Sødt og uformærkt at flyde.
 Med ad Tidens jævne Strøm,
 Og i Elskovs Arme nyde

Livet som en gylden Drøm:
 Gens for Sorg og Brøde fri,
 Det er vor Philosophie.

Venskabs Genius beskytte
 Midlertid det hulde Vaand,
 Som vi her fornyet knytte
 Med oprigtig Broderhaand!
 Fælleds Glæde, fælleds Lyst
 Muntre, varme Alles Bryst!

Men fra Glasset Druen vinker:
 Rankens Gud tilstede er;
 Brødre! til hans Dre blinker,
 Han Tilbedelse er værd:
 Leve hver vort Selskabs Ven!
 Tidt vi samles her igjen!

E. C. Bruun.

No. 193.

Mel. Den Skaberen Hienkte o. s. v.

D, Flaske! som bragdes forseglet herhid
 fra Nantes i Ludvig den Tiortendes Tid!
 I Fryd og i Sorg gjør Champagneren varm;
 velan! kom at aabne og gløde vor Barm!

Thi enten Du ellers gav Sorg eller Trost,
 ja, vakte til Galskab, til Elskov vort Bryst,
 Du nu kun til Glæden skal bruge Din Kraft,
 da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Socrates liig,
 o, han er dog klog nok at skønne paa Dig;
 selv Cato erkjendte jo Viindruens Fryd,
 og ofte ved Vinen opvarmed sin Dyd.

Det haardeste Hierte blier blødgjort ved Viin;
 den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
 er Glæden, er Haabet end halvt veget hen,
 min Flaske! Din Saft gier dog alting igien.

Den arme Forsagte Du Skiebnen gjør huld;
 hans Arm føler Kræfter, hans Pung blier som
 fuld;
 han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
 ad væbnede Hære han leer med Foragt.

Os Bacchus besøger; o Venus, hvi er
 med Dine Chariter Du ei blandt os her?
 O, kom at oplive vort frydfulde Lag
 til Matten hensvinder for kommende Dag!

P r a m.

No. 194.

M e l. Hver Glædens Ven.

Nyt, Yngling! glad
 Din Alders Morgenrøde!
 ei veed Du hvad
 de modne Aar kan møde.
 Livet er lgt en Sommerdag;
 herlig dens Scene begynder;
 Himlen sortnes, og Tordners Brag
 Rødfler Naturen forkynder.

Kuns Dieblif
 os Glædens Soel tilsmiler;
 brug dem Du fik;
 den snart bag Skyen iler.
 Ungdommen er en flygtig Drøm;
 tryllende Bøger den vækker;
 grib det, og heelt dets Fylde tøm,
 førend Dig Klogskaben vækker!

Troe ei, den Gud,
 der lærte Dig at nyde,
 kan første Bud,
 liig Støvets Søn, fortryde.
 Dybt i vor Stiel den Lyst han grov,
 som først i Graven sig ender;

og denne hulde Fader - Lov
 Skabningens Hele erkjender.

See, Druens Blod
 Dig giennem Glasset blinker;
 send Tanken mod
 den Slut, hvis Smil Dig vinker!
 Savner Du da vel Kroners Glands?
 mindes Du Klodernes Pletter?
 Alt er skiant, naar skønne Krands
 Venus og Euan Dig fletter.

Klink, Brødre! da
 paa Livets bedste Glæder,
 til vi herfra
 Elysium betræder!
 Der under friske Rosers Ly
 Venfkab os snart igien sanker,
 og mellem Scener evig nye
 Nectar og Gratier vanfer.

T. C. Bruun.

No. 195.

Det. Riset er tide ved et Blomsterbed lignet.

Brøder! tag Glasset! vort Løsen er Glæde!
 snart vil vor Kummer sig melde igien;

Alderens Døne er mæisom at træde,
 Aldren — ak! snart skal Du hildes af den!

Snart skal Bekymring, og Lede og Sammer
 varsle dens Ankomst, og trykke Dit Bryst;
 da — ingen Straale af Kierligheds Flamme!
 da — ingen Lyd af Fornøielsers Røst!

Da Du forgieves vil ønske at nyde
 af den fortryllende Skønhed et Blik;
 Venskab forgieves Dig Glasset skal byde,
 raabe: glem Alder, glem Plager og drif!

Troe ei, at Himmelen Druen Dig byder,
 for til Koffin kun at anvende den;
 Niis ei allene til Bølling den yder:
 ogsaa til Arrak i Punsch hos en Ven.

Klinker da, Brødre, og lader os drikke
 Venskabs og Fredens og Frihedens Skaal!
 Hver for sin Skønne sit Bøger udstikke!
 Elskov og Glæde er Skabningens Maal!

Frankenau.

No. 196.

Mel. af Du Pug.

Med jublende harmonisk Chor
 modtager det fribaarne Nord
 sin Fredriks Fødselsdag!
 Hans Held er Dannersfolkets Bøn!
 Algodhed! Kienk ham Dydens Løn!
 i Baretægt ham tag!

Du, Twillingrigets første Ven,
 Din Festsdag hilser fro igien
 i Dine Søners Favn!
 Vi alle barnligt elske Dig!
 hver Underfaat taknemmelig
 Dig giver Fadernavn!

Som Retferds Ven i Fredens Tiid,
 som Mand i Raad, som Helt i Striid.
 vi saae vor Frederik!
 Sam ligne hver i Mand og Mod!
 Sam offre hver sit Liv og Blod
 til sidste Dieblif!

For Kronens Glands og Fædreland
 som Nordens Børn og første Mand
 Han løstet Hævnens Sværd;

mod Overmagt og fiendelig Vold
den gode Sag er Danmarks Skjold;
dets Skytsaand Fredrik er!

For Ham gaaer hver i Døden fro!
Hver Mand er Ham og Vren tro!
dens Fordring er hans Bud!
Han skienker Danmark Hædersfred!
Han straffer brittisk Erovelse!
Vor faste Borg er Gud!

For Fredriks Dreton, vor Sang!
Du, Gienlyd af vort Hjertes Klang,
tolk Ham vor Trostabs Fed!
O, elskte Konge! huld modtag
som Offer paa Din Fødselsdag
to Nigers Kierlighed!

N. T. Bruun.

No. 197.

Mel. Blide Sang! misfundesig.

Mødes nu, for næste Stund
fra hinandens Varm at rives,
er det korte Held os kun
mellem Grav og Bugge gives.

Ikke, Brødre! Taaren rinde;
 Skiebne's Bud den høier ei.
 Salig, hvo paa Livets Bet
 tabte Broder kan gienfinde!

Ik! som Nordstorm Engens Dunst,
 saa vil Dagen os adsprede!
 mod vor Aften tidt omsonst
 efter Morgnens Ben vi lede!
 Ikke lyde dog vor Klage!
 her er ei vort Blivested.
 Salig, hvo paa Gravens Bred
 Broders Haandtryk kan modtage!

Mod vor Grav vi vandre frem,
 Diet ved dens Mulm ei skrækkes!
 i henfarne Brødrer's Hiem
 vi til evig Morgen vækkes.
 Haab om Liv! Du blidt forsøder
 os vor Vandring's korte Lyst.
 Salig, hvo paa Fædres Kyst
 den henfarne Broder møder!

Rækker trofast Haand til Haand!
 Eden fra hvert Hierte lyde!
 Livets Tummel, Gravens Baand,
 Intet skal vort Samfund bryde!

Skilles vi end føie Dage,
 samles her ei meer igien —
 Held os! eengang Ven med Ven
 ubrudt Eed vi hist modtage!

Guldberg.

No. 198.

Den første Sang i Bennelag
 forkynde Venſkabs Værd;
 en Venſkab uindviet Dag
 misbrugt, forloren er;
 og medynkverdigg er den Mand,
 ſom Venſkabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik ſaae Godheds Gud
 til Støvetſ tunge Lod;
 men Venſkab af hans Haand gif ud,
 da ſteeg vor Kraft, vort Mod;
 i Glædens Vægtſkaal lagdes det,
 og ſtrax blev Sorgens ſkaal for let.

At elſkes og at elſke, er
 det. Skabtes ſtore Vaand;
 den tamme Fugl vi have tier,
 den pikker af vor Haand:

en trofast Hund er Hyrdens Lyst,
 en Vedderkop den Fangnes Trøst.

Men syvfold lykkelig er den,
 der føler Venfjabs Værd,
 og der velsignes med en Ven,
 som har ham ærlig kjer,
 som trofast deler Sorg og Fryd,
 undskylder Feil og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk
 da Adam ene var;
 men Himlen boer i hver en Drik,
 hver Venfjabs Tempel har,
 og Vand og Brød er Herre - Ret,
 naar Venfjabs Fryd forsøder det.

Hver Daad og Tanke, Vee og Vel,
 hvert Glimt af Sorg og Lyst,
 hvad der oprinder i vor Siel
 betroes Vennebryst;
 da voxte Fryd, og Sorg svandt hen,
 naar trofast Venfjabs deelde den.

Nu, Venner! det er Venfjabs Skaal!
 det Venfjabs Høitiid er!
 det give Fryd og Trøst og Laal.

til hver, som er det værd?
 og gid vi ved dets Nolenbaand
 maae vandre evig Haand i Haand!

Rahbet.

No. 199.

Melodie af Du Pun.

D, elskede Egn! Du hvis Fred
 de barnlige Minder fremkalder,
 Din Ro i min Siel dale ned,
 og fryde den modnere Alder!

Ja, skøn er den barnlige Vaar!
 mens Taaren ad Rinden nedflyder
 nye Glæder for Sindet opgaaer,
 vi glemme, hvad Taaren betyder.

Him Tiid Du fremtrykker igien,
 huldtstilende Egn, hvor mit Hierte
 gienshilser hvert Træ som en Ven
 vi savnede længe med Smerte.

Hist seer jeg i Barken et Navn;
 dets Spoer kun saa svagt er tilbage;
 den, Skiebnen rev ud af min Favn,
 forsvandt med de salige Dage!

Her Sandsernes magiske Spil
 inddykker os Svage saa trygge;
 vi drømme; at Lykken er til!
 at Glæden er meer end en Skygge!

Men Drømmen er salig og bliid!
 den tabte Henrykkelser giver!
 den vækker den henfarne Tiid —
 med den jeg til Barn atter bliver!

N. F. Bruun.

No. 200.

Bekjendt Melodie.

Kolig, høitidsfuld og stille
 Slumrer al Naturen hen;
 Aftenduggens Perler spille
 Over Egnen fiert og nær.
 Snart søger til qvægende Dvale
 Hiin Lundens bevingede Hær;
 Snart Solen skal rødmende dale
 Og farve det bølgende Kiær. ;:

Saa skal mine Dages Stjerne
 Snart forgieves dale ned;
 Snart jeg iler — af! saa gierne

Ind til Gravens tause Fred.
 Ja, siden Dit Savn jeg begræder,
 Jeg vandrer urolig, forladt;
 Beemodig min Bane jeg træder,
 Omhyllet af Kummer og Nat. ::

Jeg en Rose vilde bryde,
 Jeg bestemte den for Dig,
 Dit det favre Haar at pryde,
 Men dens Torne saared mig.
 O, gierne maa Skiebnen beskikke
 De mørkeste Dage for mig!
 Mig Tornene gierne maae stikke,
 Naar Roserne blomstre for Dig! ::

Frankenau.

No. 201.

Mel. Pyrenæer = Marschen.

End sidde vi ved Bennebord,
 end samles vi til fælleds Glæde;
 Skøndt mangen Edling fra os foer,
 er dog imellem Brødre = Chor
 hans Gævnunge endnu tilstæde;
 thi Held vor Kreds! vor hulde Kreds!

O Venſkab! Du forſøder
 hver en Sorg, hver Fortred, ſom os paa vor
 Døne møder.

I Livets lattermilde Vaar
 vi trøſtig Evans Bøger tømme;
 Ja, ſkiondt den ſidſte Daler gaaer,
 ſkiondt Lykken ſtygt i Stampe ſtaaer,
 vi dog om Herregaarde drømme:
 Thi Held vor Kreds! vor muntre Kreds!

O Munterhed! Du giver
 Armuds Søn ſelv den Skat, der tidt Croesus
 nægtet bliver.

Her i vort Selſkabs Moderſkib
 vi frie og lige ſammen leve;
 blandt os kun Hiertet Hæder nød;
 men ingen ſig om Ahner brød,
 og rige Toffer Toffer bleve:
 Thi Held vor Kreds! vor frie Kreds!

O Frihed! Du forhøier
 hver en Fryd; uden Dig er det Fias med al-
 ſkens Løier.

Kun, Sluttes! Eders Roſenbaand
 til ſidſte Giſp vi villig bære;
 omſvævede af Bibes Mand,

vi sværge med opløftet Haand,
at værne kiæft om Kønnetz Ære:
thi Held vor Kreds! vor blide Kreds!

O, Elskov! Dig vi hylde!

Ene Du kan vort Bryst med Olympens Sødhed
fylde!

Som nu i Enighedens Ly
vort Selskab giennem Sekler grønnes!
Did Danmarks ædle Sønner tye,
og Fødelandet see paa ny
sin gamle Glæds ved dem forskønnes!
thi Held vor Kreds! vor skønne Kreds!

Rom, Brødre! lad os klinker!

O! gid seent Parcens Haand fra hinandell
Favn os vinke!

E. C. Bruun.

No. 202.

Bekjendt Melodie.

Min Søn! om Du vil i Verden frem,
saa buk!

og tie til Tingen, Du finder frem,
og buk!

Bild: Du est fattig; thi maa Du bukke,

og skændt Du vel kan i Løndom sukke,

saa tie! buk atter!

hold Munden! buk atter!

og tie!

Naar Stormand møder Dig paa Din Vej,

saa buk!

og siger han til Dit Ønske Net,

saa buk!

og holdt Du ham for en ussel Taabe,

saa buk Du vandrer i Ringheds Raabe!

og tie! buk atter!

hold Munden! buk atter!

og tie!

Naar Viismand prædiker for Dig tidt,

saa buk!

skændt Du det har med Din Bærsko slidt,

saa buk!

en Viisling lider saa lidt Din Tale,

som Vinter lides af kuldfisker Svale;

saa tie! buk atter

hold Munden! buk atter

og tie!

Om nogen brouter med sit: "Ve y mir!..

da buk!

og harnes Du ved hans dumme: "Hier!
saa buk!

thi viid: han lønnes med Guld og Ære,
at Du skal Kunster og Viisdom lære;

saa tie! buk atter!

hold Munden! buk atter
og tie!

Daar Tungen traver paa Fruen fast,
saa buk!

med Svaret har det slet ingen Hast,
kun buk!

end taer den reent paa at galoppere,
saa lad som ventede Du end mere!
og tie! buk atter!

Hold Munden! buk atter!
og tie!

Og seer Du Daarlighed fiern og nær,
saa buk!

om alting galt og forstyrret er,
saa buk!

Hvad bryder Du Dig om Folk og Riger?
drik Punsch! vær doven! og fias med Piger!
men tie! buk atter

hold Munden! buk atter!
og tie!

Og spottes haanligt med Skrivt og Gud,
 saa buk!

og fjiender nogen Din Konge ud,
 saa buk!

og lyfter Hofmand Dit Gods at tage,
 hvad heller Kys af Din Egremage,
 saa tie! buk atter!

hold Munden! buk atter!
 og tie!

End slæbde, miskiendt, Du Dig ihjel,
 saa buk!

og fristes Godhed alligevel,
 saa buk!

og faaer Du Uslingen, som kun skryder,
 til Formand sat, som med Stolthed byder,
 saa tie! buk atter!

hold Munden! buk atter!
 og tie!

Kun Graven ændser, min kiere Ven,
 ei Buk!

og hisset kiender og Dommeren
 ei Buk!

Men til Du ligger i Graven rolig
 og Frihed finder i Manders Bosig,
 til da buk stedse!

hold Munden! buk stedse
og tie!

Abrahamson.

No. 203.

Bekendt Melodie.

Til Glæde, Nordens raske Sønner!
Seer! Evn vores Tid bejønner!
op! synger, hver, som synge kan!
Lad Daaren sig med Guller plage!
mon han kan Sorgerne forjage
ved Graad, og ved at drikke Vand?

Chor.

Nei, dertil er han ei istand!

Bort Liv skal ikkun os fornøie;
hvo veed, hvad Skiebnen vil tilføie?
hvo veed, naar han skal vandre bort?
Seer Timer, Dage, Aar forsvinde!
og naar vi kalde dem til Minde
selv Snefe Aar løb saare fort!

Chor.

Ja, Venner! ja, vort Liv er kort

Og naar vor Stjerne da nedglider,
 og naar den dybt i Vesten sidder,
 og naar dens sidste Smil vi seer;
 da skal os dog den Tanke fryde:
 "den smilte sødt i det den flyede,
 "endskjøndt den smiler aldrig meer!..

Chor.

O, Tanke! o, hvor sød Du er!

O, Venner! glemmer derfor ikke!
 at nytte Glædens Dieblikke:
 de saare hurtigt svinde hen,
 Flyer Sorg og hver unyttig Klage!
 Den Dag, som først er lagt tilbage,
 den kommer aldrig meer igjen!

Chor.

Skaal for hver Glædens hulde Ven!

Kohde.

No. 204.

Med Det. hedder en Acquisition.

Skient i Dit Glas til bredfuldt Maal!
 drik Alle Livets Glæders Skaal!
 Hil Venskab, Vin og Piger!
 Hil Vennens Haandtryk, Vogens Rys!

saalønge jeg seer Livets Lys
jeg ingen af dem sviger!

Om end vi stundum finde her,
at Torne der paa Rosen er,
derfor vi ei vil græde!

Gud gav det muntre Ungdomsfind
for hver en Taare paa vor Kind
tidobbelt Fryd og Glæde!

Mod Sygdom virker mandig Kraft,
mod Creditorer Druens Saft,
hver Kummer den neddyffer;
slig, Broder! er det muligt, Du
kan komme nogen Sorg ihu,
naar Du Din Pige kysser?

For den, som Glæden nyde vil,
er Livets Fryd i Livet til;
det gaaer som Fod i Høse!
For mig man gierne klage maa,
at Verden den er sort og graa:
jeg er Couleur de Rose!

N. T. Bruun.

No. 205.

Bekjendt Melodie.

(Efter det Svenske.)

Vener Du, at den har Lykken fat,
 som i sin Haand holder Snes Rigers Tømmer?
 hviler han i rolig Søvn hver Nat?
 og mon han aldrig Krig og Oprør drømmer?

Nej, I Potentater
 udi alle Stater!

Al Jer Magt og Ere
 staaer ei mod min Lære:

Held den Mand, som har en fuld Pokal!
 og, Notabene, har Vyne den at tømme;
 Vinens Dunster jage Livets Qual,
 og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spørg, min Ven! hiin seierkronte Helt;
 han svarer Dig med Naturens stærke Stemme:

"Er jeg lykkelig, naar her i Felt

jeg Mennesket maa for Soldaten glemme!?"

Alle Hannibaler
 ere Cannibaler!

Hvilken grusom Ere!

bedre er min Lære:

Held den Mand o. s. v.

Guldet, troer Du, er al Lyffkens Maal;
 men veed Du vel: i de lydiffe Annaler
 staaer der, at Kong Croesus steg paa Baal,
 og brændte sig med sine Capitaler?

Sorg og Plager vige
 fielden fra den Rige;
 lad ham Guldet prise!
 jeg blier ved min Bise:

Held den Mand o. s. v.

See! paa Sandheds Vink staaer Skialden op,
 og med sin Sang fryder — leiede Spioner;
 blier forfulgt og syg paa Stiel og Krop,
 og døer med Armod, Had og Laurbærkroner;
 skal det Summen være.

af alt Held og Ære,
 jeg min Fiende skienker
 villig den, og tænker:

Held den Mand o. s. v.

Ei skal Magtens Soelstin varme mig!
 jeg fri vil gjøre mig Livets Timer glade!
 Om min Jffe Ranken slynge sig,
 saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade!

Run saamange Penge,
 at jeg ei skal trænge
 til lidt Viin at drikke!
 meer jeg ønsker ikke;

thi lykkelig den, der sin Pokal
 kan uden Sorger og uden Frygt udtømme!
 Vinens Dunster jage Livets Qual,
 og i dens Draaber Livets Glæder svømme.
 Heiberg.

No. 206.

Bekjendt Melodie.

Fryd Dig ved Livet
 i Dine Dage. Vaar;
 pluk Glædens Rose,
 før den forgaaer!

Man skaber sig saa gierne Qual,
 og søger Torne uden Tal,
 men vandrer Lillien kold forbi,
 som blomstrer for vor Fod.

Fryd Dig ved Livet o. s. v.
 Naar Uveir mørkner Vaarens Dag,
 og Jordnen ruller Slag i Slag,
 saa smiler Aftenrødens Glæds
 jo dobbelt reen og skøn.

Fryd Dig ved Livet o. s. v.
 Den Varm, som aldrig nærer Had,
 men lever kun med lidet glad,

for den er stedse Livets Veie
med friske Blomster strøet.

Fryd Dig ved Livet o. s. v.
Enhver, som Ærlighed har tier,
som gierne Armods Talsmand er,
om ham Tilfredshed, Fryd og Fred
en evig Kreds skal faae.

Fryd Dig ved Livet o. s. v.
Og vorder stundum Veien trang,
og Modgangs Timen mørk og lang,
saa rækker Venfkab broderlig
hvert ærligt Hierte Haand.

Fryd Dig ved Livet o. s. v.
Huld tørrer den hver Taare af
fra Buggen til den mørke Grav,
i Sorgens Midnat straaler den
med Morgenrødens Glands.

Fryd Dig ved Livet
i Dine Dages Vaar;
pluk Glædens Rose,
før den forgaaer!
Den er blandt Livets Fjæmne Vaand!
Glaaer, Brødre, trofast Haand i Haand!

Saa vandre vi saa let, saa froe
til bedre Skiebners Hiem!

Frankenau.

No. 207.

Bekjendt Melodie.

At intet er saa sundt om Glæde,
man os har sagt paa godt Latin;
og hele Verden, tør jeg vædde,
vil hove denne Medicin.
Det bliver da kun Spørgsmaal her:
fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
hun er i alt for slemt et Ord;
det skal ei sielden Fruen stikke,
at give Godtfolk Gift derfor.
Saamangen fandt sig ilde af
den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
han er jo blind, den stakkels Dreng!
han derfor og til Patienter
uddeler Ondt og Godt i Fleng;

tidt faaer en Stymper eller Nar,
 hvad Gliid og Klogskab tiltænkt var.

Herr Bacchus og Sieur Amor have
 den nu og da at handle med;
 men Amor er saa tidt af Lave,
 og Bacchus drikker, som man veed;
 thi har de begge tidt for Skik,
 at komme Veedst i Glædens Drik.

Nei! kun hos Vennskabs Skytsgudinde
 man Glæden altiid ægte faaer!

Hun, hun bedrager ingenfinde
 hvo tillidsfuld til hende gaaer;
 thi fylder Alle bredfuldt Maal,
 til Glædens og til Vennskabs Skaal!

Ma h be k.

No. 208.

Mel. Hvor stiant sin Pligt o. s. v.

D Glaske! fuld med Saft af ædle Druer,
 paa denne gale Jord min Trøst!
 lykkelig den, som Dine Smile skuer,
 som kryster Dig til fyrigt Bryst!
 men intet er hans Glæde lig,
 som stedse fandt Dig uden Svig.

En Anden maa i Vers og Prosa slæbe,
 Hans Dige stolt og troløs er;
 naar, Flaske, Du berører kun min Læbe,
 vi evig Trofasthed os svær!
 O, Fryd, at Du er skabt for mig!
 min Lod det blev at hylde Dig!

Mon Adam faldt ved Druen sig at plukke?
 derom har Moses ei et Ord;
 nei, Arvesynden skylder man, I Smukke,
 kun Eders kiere Evamoer;
 men Flasken gier sin sande Ven
 det tabte Paradiis igien.

Hvor Skiebuen falder mig, o Flaske, følge
 Du trofast ved Din Elfers Barm!
 paa tørre Land, paa Oceanets Bølge
 forhøi min Fryd, nedtryk min Harm!
 og, naar min Livstraad klippes af,
 Du Taarer fælde paa min Grav!

M. C. Bruun.

No. 209.

Mel. af D'Alayrac.

For ret os ved Jorden at fryde
 vi skabdes til Frihed af Gud;

fornuftige Love, vi lyde,
men Jngens vilkaarlige Bud.

Held os! Held os!

naar Dig, ædle Frihed, vi have!

lyd høit, vor Sang,

Hvert Baand og hver Lænke til Trods!

Himmelske Frihed, Skaberens Gave!

kom, og opreis Din Throne blandt os!

Naturen os dannede Itge,

og Adel er ikkun en Lyd;

thi ene bør Menneſket vige

for høiere Wiisdom og Dyd.

Held os! Held os!

naar Fødsel ei meer os ſkal trykke!

lyd høit, vor Sang

al Stolthed og Dumhed til Trods!

Hellige Liighed, Menneſkets Smykke!

kom, og opreis Din Throne blandt os!

For Sorger og Kummer at lindre,

ſteg Venſkab fra Himmelen ned;

vi følde Bekymringer mindre,

ſaa tidt ſom en Ven med os leed.

Held os! Held os!

her Venſkab var altid tilſtøde!

lyd høit, vor Sang,

Hver avindſyg Nidding til Trods!

Salige Venſkab, Gorderigs Glæde!
 bliv og grundføft Din Throne blandt os!

Heiberg.

No. 210.

Hver, ſom hylde muntre Glæder,
 holde deres Feſt i Dag;
 i vor Vin boer Held og Hæder,
 Wiſdom, Mod og Vid og Smag.
 Helte der maae Manddom hente,
 Skjaldens Nand boer i hans Glas;
 gamle Odin ſelv erkjendte,
 Balhal uden Vin var Fiſ.

Dog ſom Vand mod Bacchi Gave,
 Vinen er mod Kierlighed;
 Skjønheds Læber Nectar have,
 ſom vi meer beruſes ved;
 Elſkov Glædens Moder være,
 Glædens muntre Børn er vi;
 naar vi Bacchi Krandſe bære,
 Myrther flette vi deri!

Snart maaſkee vor Stjerne iler
 ned ad Veſterhimmelen;

Snart sit Afskeds-smil den smiler,
 snart for evig slukkes den!
 Troe derfor ei Haabets Morgen;
 nyd den Dag, der til Dig leer;
 Ingen, Ingen er Dig Borgen,
 sig en Dag Dig bydes meer.

Hisset ingen Druer bløde,
 synses ei i Bennelag:
 Hisset idel Skygger møde
 vore omme Favnetag;
 Brødre! lad os da paaskønne,
 at endnu vi ere her;
 leve alle vore Skønne!
 leve hver, som har dem kier!

Maabek.

No. 211.

Mel. af Du Pund

Hvis et godt Raad I følge kan,
 drikker før I til Kampen drage;
 ædru jeg tugte kan min Mand;
 med en Huus jeg fire kan tage!
 Frisk! skienker i til Glassets Mand,
 thi aldrig nok man drikke kan!

Sy! den Soldat en Kryster er,
 som blot vil tørste, men ei drikke;

Staklen blot Krigens Farer seer;
 Høder staaer for Drankerens Blikke!
 Skienk atter i til Glassets Mand,
 thi aldrig nok man drikke kan!

O Perial! Du tidt et Drog
 lærte at aabne Hiernens Laase;
 den, som er feig, naar han er flog,
 Krømmer, naar man hører ham vaase.
 Lovsynger Druen alle Mand,
 thi aldrig nok man drikke kan!

Vor Jord er Skion! men hvi vil Gud
 her med saameget Vand os plage?
 da drikke er Naturens Bud,
 Viin langt bedre mig vilde smage.
 Forsværges da at drikke Vand!
 det Perial ei give kan.

At Herren ei et Element
 af Viin har gjort, jeg kan begribe;
 thi ved vor Tørst det kunde hændt
 Verden kom for Vædske i Knibe.
 Frisk! skienk i til Glassets Mand!
 thi aldrig nok man drikke kan.

N. T. Bruu i.

No. 212.

Mel. Held og Ere, Magt og Seier.

Barndoms Lyst og Barndoms Smerte
 som en Taage svinde hen;
 tidlig trænger Barnets Hjerte
 dog til ligeaarig Ven!
 Somme er udeelte Glæder,
 beedst den Graad, man ene græder,
 Livet øde uden Ven!

Andre Sorger, andre Glæder
 rive muntre Yngling hen;
 Elfskovs mange Bitterheder
 lindres deelte af en Ven;
 selv den elskte Lykkelige
 maa en Ven sin Lykke sige,
 hvis han ret skal nyde den.

O, men Ungdoms Sorg er Glæde
 mod den Lod, som forestaaer!
 Dagens Byrde, Dagens Hæde
 føles først i Manddoms Aar;
 men hvad Modgang, Sorg og Møie
 magte vel den Mand at bære,
 ved hvis Side Vensskab gaaer?

Tung paa trætte Olding hviler
 Alderdommens kolde Haand;
 o, men ogsaa ham tilsmiler
 Venfkab Kraft og Mod og Mand!
 i jævnartig Kreds oprinde
 med forgangne Dages Minde
 Gienfkin af de Dages Mand.

Du, som gav vor Barndom Glæde;
 Du, vor muntre Ungdoms Lyst,
 Du, vor raske Manddoms Hæder,
 bliv vor svage Eldes Trøst!
 Venfkab! sank os da, at drage
 Mindet af Din Vaar tilbage
 og forny dens Skyldfri Lyst!

Maabek.

No. 213.

Met. af Kunst; en.

Jeg iler fro til festligt Lag,
 hvor Glædens milde Stjerne blinker;
 men ogsaa rask til blodigt Slag,
 naar Pligten mig til Kampen vinker!
 Blandt Farer, Kugleregn og Liig

mit Liv svandt hen i Kamp og Krig;
 derfor Soldat jeg er!
 Skøndt Død og Rædsler er mig nær,
 min Stand, jeg elsker Dig!

Blandt Baabenbrag og Krigens Larm
 heurandt min bedste Ungdoms Dage;
 derfor med dobbelt Fryd min Varm
 hvert venligt Indtryk kan modtage;
 ja, troe mig, Venner, dette Bryst
 slaaer høit for hver en skyldfri Lyst!

Jeg hylder glad hver Fryd!
 thi Vigens Smil, og Glassets Lyd
 er meer end blodig Dyst!

N. T. Bruun.

No. 214.

M e l. At Slynkler hæves o. s. v.

Paa Roser kan man ei altid gaae,
 thi det var Synd for de skønne Blade;
 paa Livets Reise man ofte maa
 igiennem stemme Moradser vade;
 tidt skære Stene vor Sko i Stykker,
 og endnu tiere Skoen trykker:
 det gaaer nu saa!

Hvo' eensom vandrer paa slig en Vej,
 han kiedes ilde og snarlig trættes;
 selv Nofsens! Vællugt ham fryder ei,
 han saare tidlig af Dage møttes;
 og naar han gammel da seer tilbage,
 han viner idel forspildte Dage;
 ham gaaer det slet!

Men vi, som slynge os Arm i Arm,
 og hvile ud ved hinandens Side,
 og trykke Broderen til vor Barm,
 naar trætte Fod vil paa Banen glide:
 lad senest Alder vor Pande rynke,
 med venligt Smil vi i Graven synke,
 os gaaer det vel!

Hver elsket Broder, som troligen
 har delet med os vort Samfunds Glæder,
 og, fiernet fra os, er end vor Ven,
 hans Minde blive vor Fryd, vor Hæder!
 hvorhen han iler, ham Venner møde,
 som Rejsens Nøie ham tro forsøde!
 det gaae ham vel!

Liebenberg.

No. 215.

Mel. Hvor skönt sin Pligt o. s. v.

Hvor skönt, naar Aftenstjernen venlig blinker
 i muntert trofast Benneslag,
 at nyde Glæden, som os vinker
 til Hvile paa en mælsom Dag!
 Hvor skönt, hos Vin og Bøgerklang
 at stemme i en Bennesang!

Til Trøst i Livets kummerfulde Dage
 en kjerlig Gud lod Druen groe,
 sin Kraft at dele med den Svage,
 og Mismodis Træl at skienke No;
 naar alle for vort Nafsyn slye,
 os Ranken venlig skienker Ly.

Hos Vinen slumrer Tanken om vor Møle,
 den gjør os Livets Udsigt skien,
 den tænder Fryd i hvert et Die,
 hvis Daare ofte randt i Løn;
 den vækker huld Naturens Lyst
 i hvert forsagt og saaret Bryst.

Et bredfuldt Glas derfor til Rankens Tre
 enhver til Bunden tomme ud!
 den evig Jordens Glæde være!

og Jubelharmonie dens Bud!
 Saalange Jord og Stabning staae,
 dens Undervirkning ei forgaae!

Frankenau.

No. 216.

Bekjendt Melodie.

Før Noëh Tid var Adams Børn kun Tosser;
 de nødde kun det halve Liv;
 med Niglerne de dreve Marrenspoffer,
 og det var al der' Tidsfordriv;
 de kiendte ei den ædle Kraft,
 som ligger skjult i Druens Saft.

I Verdens Vaar dog bedre Druer vare,
 vor Kunst har et Naturen naaet;
 men tank engang, hvor de var' store Marre,
 som saadan Frugt paa Ranken aad!
 derfor kom og en Strøm af Vand,
 og druknede dem Mand for Mand.

Saa saare dum var Lamechs Søn vel ikke;
 han pressed Saft; ham vare Tak!
 men Saften selv forstod han ei at drikke,
 thi han i Cenrum fuld sig drak:

derfor bekom han og til Løn
at udlees af sin ælste Søn.

Maaske først E h a m opfandt den Kunst at drikke,
og drak i Selskab med sin Søn;
men vor PAPA og S e m forstod den ikke,
de drak vel nok, men drak i Løn.
Ak! hvis kun ei der' Afkom fik
i Arv fra dem den samme Skik!

Den gode L o t h, som vi bør ellers hædre,
da han i Wiin fandt stort Behag,
han gjorde det dog ikke meget bedre,
thi han med Qvinder drak i Lag;
og hvo med dem har tømt en Pot,
den samme Fare staaer som L o t h.

I J a p h e t s Slægt en større Toffe gives,
en Fyrste udi Albion:
han vælge skal, hvordan han vil aflives,
(hvad Frihed gier ei Albion?)
hans Valg — hvor faldt det Manden ind? —
at ville døe i et Fad Wiin!

O, Wiisdoms Maal! o Held for vore Dage!
vi Mænd, som Klubber først opfandt,
vi ønske ei den gyldne Tiid tilbage;

ved Byttet man kun lidet vandt;
 at drikke i en Club som vor
 er meer end alle gyldne Kar!

P. K. Trøvel.

No. 217.

Mel. af Schall.

Har jeg kun en lumper Daler,
 Notabene, som er min,
 nogle Flasker og Pokaler,
 Notabene, fyldt med Vin:
 er jeg hierteglad og bliid,
 Notabene, for en Tiid.

Har min Daler faaet i Lommen —
 Notabene, — faaet sin Nest;
 er fra Barfreds Flasken kommen,
 Notabene, med Protest:
 den, som da fornøier sig,
 Notabene, er ei mig!

Kyffer jeg en Andens Vige,
 Notabene, som er smuk;
 vil min Skrædder fra mig vige,
 Notabene, for et Buk:

er jeg hierteglad og bliid,
 Notabene, for en Tiid.

Er min Donna riig: som Fanden,
 Notabene, riig paa Nar;
 hører jeg min Skrædders Vanden,
 Notabene, indenfor:
 den, som da fornøier sig,
 Notabene, er ei mig.

Glæden boer hos Viin og Niget,
 Notabene, meget tidt;
 uden Penge Verden siger:
 Notabene, saare lidt.
 Disse tre min Glæde giar,
 Notabene, til jeg døer.

Heiberg.

No. 218.

Alt da jeg var en Purk!
 jeg kunde drikke!
 og Flasken i en Slurk!
 til Bunds udstikke!
 Hver har sin Drem; det er nu min,
 at jeg vil gjerne drikke Viin!

Min Fader var en Mand
 med Been i Panden!
 han haded ogsaa Vand
 som bare Fanden!
 og med en Flaske i hver Haand
 den salig Mand opgav sin Mand!

Seg i hans Fied som Søn:
 jo kiønt bør træde,
 og finde Druen skøn,
 som skienker Glæde:
 det gamle Ordsprog Sandhed er:
 at Eblet falder Stammen nær.

O, søde Druesaft
 Du Glædens Kilde,
 bet Hierte Du gier Kraft:
 vil ingen ilde.

Vee den, som naar han drikker, troer
 han har een Fiende paa vor Jord!

N. E. Bruun.

No. 219.

Bekjendt Melodie.

De Viise laste vores Jord:
 Jeg har Respect for Viises Ord!

Kun det jeg veed: her Danker groe,
 Her smukke Piger boe;
 Men hvor der Piger er og Viin,
 Der er mod Sorgen Medicin;
 Lad Sorg og Glæde følges ad!
 Men jeg er jevnlig glad.

Vi har jo Haand at skienke med;
 Bor Gane lokker Druen ned,
 Vi Stemme fik til munter Sang,
 Og Glas gier yndig Klang.
 Vi Piger fik at kysse os,
 Og Skæmt at hyde Sorgen Trods,
 Og hvis min Mening gielde maa,
 Saa er vi ovenpaa.

Brug, Helt, Din Haand i blodig Krig:
 Din Krands jeg ei misunder Dig.
 Brug, Søemand, Din til Seil og Roer,
 Jeg ei paa Sver troer.
 Brug, Autor, den til evigt Bærk,
 Jeg ei i Skriverseri er stærk;
 Jeg Flasken fatter, skienker Viin,
 Og saa jeg bruger min.

Lad franske Kofke, vaad af Sved,
 Indælte Død i Lækkerhed,

Og bringe Snesse Netter frem,
 Jeg ei forlanger dem!
 De sættes for den store Mand,
 Hvis Gane derved kildres kan;
 Jeg vil ei Fraadseri, men Viin!
 Den pirrer Ganen min.

Gjør, Advocat, med Stemme frit
 Til Uret Ret, og Sort til Hvidt,
 Spild Stemme, Overrigs Talemand,
 Paa et uskionsomt Land!
 Hæv, Danmark, Stemme endstisndt svag
 Om høit anpriste Landbosag,
 Men seer jeg Glasset fuldt af Viin,
 Til Sang jeg bruger min.

Og Du, mit skønne store Glas,
 Som kom mig ofte vel tilpas,
 I Dig, saafremt jeg raade kan,
 Skal aldrig komme Vand!
 Og mindre nogen Medicin,
 Nei, fuldt af Bisp og Punsch og Viin,
 Du frister, lædsker, qvæger mig,
 Og saa jeg bruger Dig.

Hver bruge Viger paa sin Viis,
 Jeg synger glad min Viges Priis!

Og af uskyldig Elskov værn
 Jeg tyer til hendes Barm!
 Hun smiler og omfavner mig,
 Hun kysser, gir mig lykkelig,
 Og udi hendes æmme Favn.
 Jeg veed af intet Savn!

Moral er god til Tid og Sted,
 Kun vrider man sig slemt derved;
 Den vil saa nødtig glide ned ::
 Marsagen Himlen veed!
 Men hvo, som finder Kald dertil,
 Den bruge, naar han kan og vil,
 Jeg skæmter, indtil Blin og Skæmt
 Jeg har i Graven glemt.

Retlitz.

No. 220.

Retlitz. Jeg er en Mand, som har o. s. v.

Var Odin ei den Viseste i Norden?
 en Gud saa skolt som vel Homerus har?
 han vredtes kun — og Himlen brølte Torden!
 han tænkte: Danmark, bliv! — og Danmark var.

Men hvad var vel hans Glæde her paa Torden?
 mon evig Kamp og evigt Vaabenbrag?

var hans Musik en uophørlig Torden?
 var Throner kun hans Ultraa Nat og Dag?

Nei, nei! saa vild var vor Balfader ikke;
 hans Lyst var Sang, og Ol og Misd hans Drik,
 han slog kun for i No at kunne drikke,
 og fyldte Dagres Klang var hans Musik.

Men da han blev omsider kied af Torden,
 saa skabte han et varigt Himmerig
 en Salighed for Kæmperne i Norden,
 et Valhalla til Fryd for dem og sig.

Thor tog et Field af Norges Marmorflipper,
 og vendte det, og satte det til Bord;
 derpaa stod Kruus med Misd, som aldrig slipper,
 og Braga blev til Gud for Sangen gjort.

Valhalla stod Elysium til Skamme:
 Balfader drak, før han foer heden hen
 en vældig Drik — og stak sig i det samme,
 og foer til Valhalla: — og drak igjen.

Hver Scandinav fik Lyst til Nøgaards Glæde,
 og elsked Dyd og øved Heltedaad,
 for der at faae blandt Nserne et Sæde,
 og smilede ad Dødens hvasse Braand.

Saa gjorde og den stolte Danske Konge,
 som hiin Tyran lod Orme stinge død;
 man hørte ham i Pinen glad at sunge:
 "Jeg gaaer til Valhals Sal at drikke Mjød!.."

Og var der vel en Helt paa Danske Slette,
 som, Valhal vis, i Kampen veeg en Fod?
 nei, for sig der til Vords at kunne sætte,
 han sidste Draabe Blod for Landet lod.

Var Valhal da saa stolt et Himmerige,
 og vi det ei høiagte — Skam os da!
 Vi synge rask og drikke tæt tillige,
 saa have vi jo her et Valhalla!

P. K. Trojel.

No. 221.

Bekjendt Melodie.

Velkommen enhver, som har Druesaft kier!
 saa god som den skienkes, han finder den her;
 ved Bøgeret vi os som Brødre vil fryde;
 hvo veed, naar vor Time til Afsked skal lyde?
 thi lader os drikke hver Draabe vi har;
 gid immer, gid immer, gid immer saa var!

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
 før Vitingudens Fane jeg søgte og svoer;

enhver har sin Arvesynd; den var blandt mine,
at alt i min Bugge jeg drømte om Vine;
thi lader os o. s. v.

Min kiereste Druer man perser ved Rhin,
dog vil jeg ei nedsette Franskmændens sin,
Champagner! Champagner! hvo nævner dens
Mage,
dens hvidstende Perler selv Damer behage;
thi lader os o. s. v.

Man siger om Tyrken: han drikker ei Vin,
Kjendt Druen er Alle en sand Medicin;
thi plager ham Pesten og hundrede Syger,
som aldrig tør nærme sig Rankernes Skygger;
saa lader os o. s. v.

Høit leve enhver, som er ædel og god!
let banke hvert Hierte med vennehuldt Blod!
ja Held, hvis de Venstreb og Glæden ei svige,
den Unge, den Gamle, den Krumme, den Lige!
saa lader os o. s. v.

Stif, Ven, paa Dit Bæger, og sid ei saa tyft!
lad Viinguden vække til Glæde Dit Bryst!
saa unge i Morgen vi ei komme sammen;
og Skade! vi maae dog eengang sige Amen;

thi lader os drikke hver Draabe vi har;
gid immer, gid immer, gid immer saa var!
Frankenau.

No. 222.

Mel. T eensom Lund en Rose stien.

Naar Glædens Rose aabner sig,
og vil Din Bei forsøde,
med skyldfrit Sind Du hastelig
hør ile den imøde!
saa let som Elskovs favre Vaar,
dens korte Blomstertid forgaaer;
og visnet den ei duster.

Ei glade Stund ubruget gaae hen!
kun dagvitts Solen smiler;
hver Fryd, imens Du veier den,
for evig fra Dig iler.
Den skønne Lund blot smykker sig,
for i sit Skjød at gvæge Dig;
ei blomstre den forgieves!

O, han, som skabde Glædens Trang,
Din Fryd har forud veiet:
i Bæret laae han Strengens Klang
og Søvnens Kraft paa Leiet;

han Nigens Læbe dannet har,
 og Kyffets Ild hans Sierning var:
 thi nyde Du hans Gaver!

Naar Diet Kinter Glædens Spoer,
 Din Fod ei bange standse!
 lad ei det hulde Nige-Chor
 useet forbi Dig vandse!
 O, følg den muntre Jubels Lyd!
 O, deel med dem uskyldig Fryd!
 Snart, Ven! den er ei mere!

Guldberg.

No. 223.

Mel. D'Alancar.

Jeg lider godt en munter Sang,
 som vækker Spøg og Latter!
 ved denne jeg mig atter
 kan gøtte hele Dagen lang!
 Naar alt er Glæde,
 og Unge quæde,
 da en Springom jeg uok med dem vil træde.
 Et lille Omqvæd paa vor Sang,
 da sætter alle Mand i Gang!

med Glas i Haand vi hvedre
 hiin Skik fra vore Fædre!

Naar Glæden lærer os vor Sang,
 naar Druens Draab spiller:
 da svinder Sorg og Griller!
 vi glemme Fattigdom og Trang!
 Naar alt er Glæde o. s. v.

Men stemmer Tønen ei for høi,
 thi ak! naar Qvinten springer,
 en hæsliq Skurren klinger,
 man leer ad Hovmod's Pral og Støi!
 Kort er slig Glæde;
 fra Herresæde,
 ud af Kareth stolt Junker man seer træde.
 Ham gammelt Ordsprog tiener bedst:
 "bliv fiere Schuster, ved Din Læst!.."
 Dag paa Du klæder bedre;
 der stode Dine Fædre!

N. T. Bruun.

No. 224.

Bekjendt Melodie.

Nyd Livets korte Morgenrøde,
 og strøe med Roser Dine Fied,

mens Dine Ungdomskinder gløde
af Sundhed, Liv og Munterhed!
Alt medens Kloden tumlet har
Ungdommens Riephest Glæden var.

Paa Glædens Throne søg Dit Sæde,
glem hvad i Morgen forestaaer;
som Nattens Naane, Støvets Glæde
bag mørke Skyer ofte gaaer;
og tænk, at hver en Fryd Du fandt
brat for Dit Blik som Aonen svandt!

Tro ei Zelotens mørke Lære,
at Himlen er den Glade vred!
hvi skulde da vel Jorden bære
saamange Roser for Dit Fied?
hvi Foraarsolen klar og varm
med Belyst fylde hver en Varm?

Dog, ei Din Fryd Du eensom nyde!
nei, søg den tro i Vennekreds,
hvor hulde Glasses Toner lyde
og hver en Varm er fro tilfreds!
søng stedse sig en Kiædes Priis:
den er det sande Paradiis!

Og naar engang den glade Sommer
nedjænker sig i Tidens Skid,

naar Alderdommens Vinter kommer,
 vnsf da at glemme hvad Du nød!
 den er den lykkelige Mand,
 som Fryd og Veemod glemme kan!

Frankenau.

No. 225.

Kierlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hedde;
 uden disse er det Fias
 med al Livets Glæde.
 Hele Verden siger det;
 Verden har dog eengang Ret;
 uden disse er det Fias
 med al Livets Glæde.

Alt hvad Glæde nævnes kan
 maa for Elskov vige;
 jeg er en erfaren Mand,
 jeg har selv en Pige;
 ved min elskte Piges Bryst
 alting, alting blier min Lyst!
 Jeg er en erfaren Mand,
 jeg har selv en Pige!

Den er Tyrk og reent Barbar,
 som kan Viin foragte;
 Cato, som var ingen Nar,
 tidt dens Sødhed smagte.
 Jeg, som er ei heller gal,
 har havt selv en Perial;
 Cato, som var ingen Nar,
 tidt dens Sødhed smagde.

Pr a m.

No. 226.

Mel. Du som i Høihed o. s. v.

Broder! see Dampen af Vollen sig hæver;
 Hofmand sig fryde ved Vand og Melon!
 Ev an saa venlig og mild os omsvæver,
 Kienker os Glæden i Rom og Citron.

Aldrig hans Hyldest et Hierte bedrager;
 stedse han viser sig Mennekets Ven;
 naar han det stundum Fornuften betager,
 yder han Niis og Tilfredshed igien.

Druerne skabtes, for Freden at fremme,
 Baccus har Affky for drabende Staal;
 Krigerne smukt paa Forlig Kulde stemme,
 hvis de kun jævnlig drak broderlig Staal.

Hymen hans Bælde for evig vil sande;
 skinsyge Griller han jager vaa Dør;
 Manden, som harmefuld gnider sin Pande,
 blind, og tilfreds med sin Skiebne han gjør.

Naar i en Hvirvel af Rierligheds Nykker,
 Unglingen voldsom vil knække sit Daand,
 Eva n Pistolen fra Panden ham rykker,
 giver for den ham Pokalen i Haand.

Synger da Choret, Gud Eva n til Ære!
 Rankens Beskytter blandt Guder er størst!
 Sid han os jævnlig sin Nectar besfiære,
 fryde vor Barm og forlænge vor Tørst!

Frankenau.

No. 227.

Smil, Venskab! til vort Samfund ned!
 og fyld os med Din Salighed!
 Din Guddomsstraale, klar og varm,
 opflamme hver en ædel Barm!

Lyksalig den, som har Dig kier!
 hans Liv en Glædens Kiæde er;
 liig Harpens Lyd i tause Strund
 Du dysser ham i tryllerst Blund.

Naar al Naturens favre Pragt
 sig skjuler under Vinterdragt;
 naar ingen Lærke længer flaaer,
 Du skaber Lærkesang og Vaar!

Naar Flammen, tændt af Elskovs Gud,
 ved Tidens Nande pustes ud,
 da luer søvn Din rene Jld
 for evig varm, for evig mild.

Naar Livets Bei os vorder trang,
 Du letter huld vor tunge Gang;
 hver Yngling gjør Du Banen blød,
 hver Olding Livets Aften sød.

Ei er Dit Maal som Livets kort:
 naar til et Bedre vi gaae bort,
 hist over Taarer, Grav og Død,
 Du atter aabner os Dit Skjød!

O, smil da, Venskab! til os ned!
 og fyld os med Din Salighed!
 og ofte vi ved Strengens Klang
 skal offre Dig en Jubelsang!

Frankenau.

No. 228.

Til Viindruens Priis
 sang hver paa sin Viis,
 Druider, og Barder, og Magi.
 Alt hvert Ord var sandt,
 jeg ofte befandt,
 recubans sub tegmine fagi.

Ven! drif Du mig til!
 og derpaa vi vil
 circumdare brachia collo.
 Forskriv mig fra Rhin
 den herlige Viin!
 et eris mihi magnus Apollo.

Den fylder med Lyst
 sin Lovsangers Bryst,
 corpusqve animusqve juvantur,
 og, troe Du mig, den
 er Kierligheds Ven,
 et in una sede morantur.

En Sandhed det er,
 det tilstaaer enhver:
 tot sunt in amore dolores;
 dog skrækkes vi ei;

vi følge vor *Bei*
nostros agitamus amores.

Nu, Skaal for Din Slut!
 hun er nok lidt hut,
durus pater, ipsa severa;
 hun piner Dig lidt!
 Du sukker saa tidt:
nimum mihi casta Neera!

Ved Spøg og ved *Viin*
 Du muntre Dit Sind,
Corpus, animumqve labantem;
 sluk Sorgen kun ned,
 naar *Phyllis* er vred,
miserum si spernit amantem.

Riber.

No. 229.

Wer niemals einen Rausch gehabt.

Høit leve hvo ved Bøgerklang
 et muntert Lune faaer!
 som ynder lystig Spøg og Sang,
 og Grillerne forslaaer!
 Dog, Brødre, drikker med Forstand;

en Drukkenbolt er ei vor Mand!
 nei, leve, hvo ved Bøgerklang
 et muntert Lune faaer!

Hvit leve, hvo i muntert Lag
 til Maade alt gjør med!
 han end saa mangen lystig Dag
 kan træde Glædens Fied;
 thi række Broder Brødre Haand
 at knytte Maadeligheds Vaand!
 ja, leve, hvo i muntert Lag
 til Maade alt gjør med!

Frankenau.

No. 230.

Mel. af Schall.

Skient i Glasset! thi nu vil vi drikke;
 det er Glædens og Elskovs Skaal!
 ved slikt Lag svigter Nordboen ikke:
 nei, hans Bøn er: giv bredfuldt Maal!

Kling, klang!

til vor Sang

skal Glassenes Samklang lyde!

Glas i Haand og en Slut ved min Side,
 det er Menneket's Paradis!

Philosoph! see kun suurt! Du maa vide
jeg vil følge min egen Viis.

Kling, klang!

til vor Sang

Kal Glassenes Samklang lyde!

Naar mig Døden engang vil angribe —
jeg betakker mig for hans Muld! —
jeg Personen Kal bringe i Knibe;
thi jeg drikker ham pærefuld!

Kling, klang!

ved min Sang.

Død og Doctor maa Flugten tage!

N. T. Bruun.

No. 231.

Mel. af Kunzeu.

Druen vover paa vor Klode,
og paa Ranken Glæden groer!
Vinen gjør os vel tilmode!
Kien er vores runde Jord!
Klinker, Brødre! Glædens Skaal!
den er hele Jordens Maal!

Etundum vil man dog fornemme,
at der Sorg hos Glæden boer:

Druen spiller, og vi glemme
 Sorgerne paa denne Jord!
 al dens Galskab, al dens Fias
 druknes i det fulde Glas!

Fader Evan Frihedshuen
 paa sin Iffe fæstet har;
 frie Hænder perse Druen,
 og dens Saft er dobbelt klar!
 Klinker, Brødre, da i Chor:
 Frihed paa den hele Jord!

Falsen.

No. 232.

Med. Velkommen enhver, som har Druesaft Eier.

Snart løber blandt Løier og Sysler et Nar,
 man Gigt og Guds Gaver afverlende faar;
 det sidste paa første fuldkommelig bøder,
 og Aftenen veed ei, hvad Morgenens møder;
 hvo slaaer sig da ikke som Christen til Taal?
 For Kloden en Skaal!

Vel kunde den være lidt mindre beladt
 med Doctore, Fændrikker, Uevi og Snat;
 men Venskab forsøder de blandede Scener,

og lindrende Balsom mod Syden forleuer;
 Hvo slaaer sig da ikke som Christen til Taal?
 For Vensteb en Skaal!

Ja, puttede ikke Gud Fader til Trost
 en Gnist af sit Bæsen i Skabningens Bryst,
 hvis Lysning saa herligt Naturen forskønner,
 og Maaneders Qual i et Dieblik lømmer? —:
 Hvo slaaer sig da ikke som Christen til Taal?
 For Elskov en Skaal!

End vanker hernebe den tryllende Saft,
 der gyder i Sielen ny livnende Kraft,
 og som, naar os Tidens Viinagtighed tynger,
 den hele Person i en Time forynger:
 Hvo slaaer sig da ikke som Christen til Taal?
 For Druen en Skaal!

Alt dette os hidindtil Skiebuen tilstod;
 hun stedse fremdeles forblive saa god!
 ja, muligt, istedet for nu vi maae pusse,
 den engang os fylder hver Lomme, hver Skuffe:
 Hvo slaaer sig da ikke som Christen til Taal:
 For Parcen en Skaal!

Mens altsaa man Bispen etcetera har,
 og Slutterne endnu os smile, saa var

den jo paa min Ere den ærteste Daare,
 der Abrahams Selskab for vort vilde faare:
 vi altsaa som Christne vil staae os til Taal:
 Bort Selskab en Skaal!

T. C. Bruun.

No. 233.

Del. Fryd Dig ved Livet.

Venskab! til Glæde
 ræk hulde Søsterhaand!
 slyng om vor Kiæde
 fredhelligt Baand!

Forladt, o nøgne Lund! Du staaer,
 blandt visne Løv kun Stormen gaaer:
 den Haand, der rover Dig Din Glæde,
 henvinker os til Dande.

Venskab! til Glæde o. s. v.
 Fra Bierget, Kuldens Fosterhiem,
 nu sneeklædt Winter iler frem;
 han dæmper Værkens kielne Røst,
 men samler os til Lyft.

Venskab! til Glæde o. s. v.
 Her straalet trofast Enighed
 blandt svorne Samfunds-Brødre ned;

her qvindlig Uskylds Tryllemagt
bevogter Broder, Nagt.

Venskab! til Glæde o. s. v.
Bliv stedse liden, simple Kreds!
væx stedse, Ven! hos Ven tilfreds!
svæv, Hjerte, frit paa Læben her!
som Broder hilses hver!

Venskab! til Glæde o. s. v.
Et blot i Soelskin Venner kurr,
vi sværge Tro for Tordnens Stund!
os simple Fæst er mere værd
end guldkjøbt Jubelfærd.

Venskab! til Glæde o. s. v.
Den blandt os, der sin Vandringstav
først lægge skal i tausens Grav:
ei mindes ham ved modløs Graad —
han mindes i vor Daad!

Venskab! til Glæde
ræk hulde Søsterhaand!
slyng om vor Kiæde
fredhelligt Daand!
Naar Grav saa giemmer Ven hos Ven,
naar vi til Fred er gangne hen,

Skal vore Børn til Graven tye
og Fædres Eed fornye!

Guldberg.

No. 234.

Til Glæde, Nordens raske Sonner!

Bland ei Din Nøst med Daarers Klage!
vor Jord har meget Godt tilbage:
den eier Slutten, Vin og Dyd;
see, Broder, hvor Din Fod hentriner,
staaer Glæden huld paa Sorgs Ruiner,
og hvert Naturens Vink er Fryd.

Chor.

Ja, hvert Naturens Vink er Fryd.

Den titter frem af Rosens Blæde,
den tæner høit fra Ploug og Læde,
den følger hver fornuftig Daad;
den lokker Møie til at smile,
den dufter giennem Trættes Hvile,
den perler selv i Veemods Graad.

Chor.

Ja, Glæden perler selv i Graad.

See blide Biv, see hulde Nige
 fremvinke mangt et Himmerige
 med hvide, bløde, trinde Arm!
 O, Held enhver, hvem Dyden leder
 til Jordens Himmel: Saligheder
 ved de Tilbedeliges Barm!

Chor.

Held Dydens Søn ved Qvindens Barm!

See, Vinens blanke Nectarbraabe
 hentryller Kummer til at haabe,
 og glemme spildte Sved og Blod;
 den stemmer i til Glædens Tre:
 "Hvad Verden skulde bedre være
 "end denne Jord, som er saa god?."

Chor.

O ja! vor Jord er skion og god!

Lad os da signe Livets Dage,
 og see paa hver, som brugt, tilbage,
 og saa til Glæder ile hen!
 Da skal vi stedse Venner møde,
 og end ved Vanens Aftenrøde
 tilsmile Glut og Biiin og Ven.

Chor.

O, Skaal for Glut og Biiin og Ven!

Haste.

No. 235.

Mel. Es hat die Schöpferinn der Liebe.

Ustandset Timeglasset vinder;
 vort Liv er kun et Dieblif;
 thi nytter, Venner og Veninder,
 den korte Glædens Frist vi fik!
 forgiøves Du i sneehvid Alder
 den unge Glædens Gud paakalder;
 med Kummer Du Dit Bøger fylder,
 naar Kredsen yngre Venner hylde;
 thi klink og dands, og munter vær,
 mens Lige sidder Lige nær!

Du søger Stjerners Løb at kiende,
 forklarer Ligevægtens Bud;
 Dit eget korte Løb til Enda
 Du ei formaaer at regne ud.
 Glem til i Morgen lærde Griller;
 nu Druens Blod i Glasset spiller!
 Glem Sorgen, som er lagt tilbage!
 lad Glædens Dieblif Dig smage!
 Er Glasset tømt, Kient atter i!
 saa lyder min Philosophie.

Skue Glandsen fra de tændte Kroner;
 som den Din Flamme sluffes vil!
 Hør Strengens yndefulde Toner;

som de Du vorder Vindens Spil!
 Kom, lader os i Glasset skænke,
 og ei paa Fremtidstimen tænke;
 med Skaaler hædre Roner, Niger,
 og hver, som Glædens Fæst ei sviger;
 ja, Venner, til den klare Dag
 velsigne Venstabs hulde Lag!

Frankenan.

No. 236.

W e l. Til Naaben, see Fienderne komme.

Os Glasterne vinke til Glæde:
 hvi skulle de urørte staae?
 hver søge om Bordet sit Gæde,
 og Sorgen hos Druen forstaae!
 man siger det Druen skal være,
 som styrker Krigføernes Hære;
 sig Krigernes Lære er prøvet og god,
 op! Hjertet at styrke i Druernes Blod!

De jordiske Roser Du bryde,
 som Skiebnen lod groe i Dit Fied!
 med Glæde Din Glæde Du nyde,
 og Beemød lad græde i Fred!
 Du stedse en Broder vil møde,

en Elsker af Druen hiin røde,
 som sværger vor Jord er ei Jammerens Dal,
 saalænge den yder en bredfuld Pokal.

Jeg leer ad Despoter og Plager,
 saalænge min Flaske er fuld;
 saalænge som Vinen mig smager,
 jeg Verden og Sværmen er huld!
 jeg ynker den modløse Daare,
 som ødster paa Livet sin Taare;
 jeg tænker: at Alt her i Verden er Vind,
 og sover ved Flasken saa sødeligt ind!

Frankena u.

No. 237.

Et Kongers Smil, som Vind saarer,
 Ei Rigdom, tung af Armods Taarer,
 Ei stolte Slavers glatte Ord,
 Ei Marmorgrav, som Støvet giemmer,
 Ei købte Varders Jubelstemmer
 Gjør Manden lykkelig og stor.

Men være god, som Verdnens Fader,
 hvis Haand for mindste Kryb oplader
 Et Bæld af Næring, Lyst og Fred;

Men følge tro Naturens Stemme,
 Og Brødres Vel, som sit, at fremme,
 Er Vel til Held, til Evighed.

Saa tænkte Du, hvis Godheds Minde
 Skal staae til Seklerne forsvinde,
 Du, Veru storff! Bondens sande Ven!
 Den Ket, ham sælleds Fader skienkte,
 Og ussel Herkesyge krænkte,
 Du gav ham broderlig igien.

"Kun over Hierter vil jeg byde,
 Saa lod Dit Ord, "og Lænker bryde,
 "Som fængsle Flid og Mod og Dyd!
 "O, hviler, Værn! i Friheds Skygge,
 "Og smager, nyder stedse trygge
 "Den gode Landmands rige Fryd!

Da saae Du, Mand! med Faderglæde,
 Den Usles Graad Din Haand at væde,
 Som skabte Menneske af Træl;
 Og ærlig Dyd og mandig Iver,
 Og Fryd, som stedse Slægt opliver,
 Du saae Dit Værk, — og nød Dit Held!

Og evig staaer Din Hæder præntet
 Med store Træk i Monumentet,

Som Skjønsonhed opreiste Dig.
 Til Eftervedner skal det raabe:
 "Hvo Bernstorffs Evighed tør haabe,
 "Han elske Bonden broderlig."

Og vi, som Brødres Værd kan skionne,
 Din Daad med Hæderssang vil tonne!
 Fast staaer Dit Minde i vort Bryst;
 Og Børnebørn af os skal lære
 Selv kronet Vøddel ei at ære,
 Men den, hvis Fryd er Brødres Lyst.

Riber.

No. 238.

Vort Liv ustadigt er og kort,
 Faa ere Glædens Dage;
 Den gyldne Tid flyer hurtig bort,
 Og kommer ei tilbage.
 O, hvis vi da misbruge den,
 O, hvis ubrugt den rinder hen,
 Hvad nytter os da Livet,
 Som os til Fryd er givet!?

Vor Ungdoms Vaar er skabt til Lyst,
 Kun Daaren den forskyder.

I Ungdoms blide Vaar vort Bryst
 Sin Eddhed Elskov byder;
 Lad den, som kold foragter den,
 Kun græde Glædens Dage hen;
 De Glæden aldrig sinagte,
 Som Kierlighed foragte.

Den Klozes Fryd befestet staaer
 I Livets glade Sommer:
 Naar ~~er~~ Ungdoms muntre Vaar
 Den modne Alder kommer.
 En mandig Siel er altid glad
 Og agter lidt om Skiebne's Had;
 Det er ei Mænd, men Daarer,
 Som søge Fryd i Taarer.

Ei selv i Livets sildig Høst
 Skal Glæden flye den Vise;
 Men munter hører han dens Næst
 Med sneebedækket Iffe.
 Han blid modtog, hvad Skiebne gav,
 Og smiler rolig ved sin Grav,
 Og seer med Fryd tilbage
 Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre, alt for snart
 De blide Glædens Dage,

Vi stanse dem i deres Fart,
 Vi holde dem tilbage;
 De holdes skal i deres Gang
 Ved Elskov, Venskab, Biin og Sang;
 Lad Tossen saa sig plage
 Med philosophisk Klage!

Præm.

No. 239.

Jeg synger stet om Drab og Mord og Krige,
 Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig!
 Jeg synger helst for min den kielne Nige,
 Og Vinens muntre Gud, en Sang for Dig!

Dog Vinens Gud med Krigens Gud ei strider,
 Selv Helten tidt har været Bacchi Ven,
 Og Nordens Mænd i fordums krigske Tider
 De baade Fienden slog, og drak som Mænd.

Saa sad du før i Harald Gille's Alder,
 O Olvar! glad ved dit det brede Bord;
 Et Ansfrig skeer: "Kom! Benden overfalder"
 Det glade Hiem med Sværd og Brand og Mord.

Han tilte ud, han saae den lede Fiende,
 Og uden Skræk han deres Vaaben saae;
 Af Misdøden varm, han lysted an at binde,
 Og nu blev Vaabenbrag min Helts Attraa.

Af Bæggen han den tunge Øre tager,
 En Kobberhielm fra Lambestielvers Tid,
 Sit Pantser nu han frydefuld idrager
 Og fordrer Gæsterne herud til Striid.

"Mænd! drikker nu... saa lyded Heltens Stemme,

"Vor Haralds Skaal i stærken Øl og Miod!

"Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,

"At stride, Fienden slaae, døe Heltens Død..."

"Kom! trodser ham med Mod, som Nordmand
 sømmer,

"Sit Glavind han ei længer svinge bør!..

Saa talte han, sit Bæger han udtømmer,

Og gaaer, og ingen Mand ham følge tør.

"Vel! ..blev han ved, "jeg ene da skal nyde

"Den Glæde, at afbøde Fiendens Stød;

"To Fienders Blod dog for min Arm skal flyde;

"For dig mit Land jeg døer en værdig Død..."

Saa foer han frem. Strax Sienden ham om-
 ringer;
 Men Heltens Siel kan kiæk mod Farer gaae;
 Med stærke Arm han hvasse Dre svinger,
 Og Siender d yngeviis trindt om ham laae.
 P r a m.

No. 240.

Me l. Om at Verden er o. s. v.

Naar jeg hører stundum nogen raabe
 Over Verdens Fuulhed vee! og ak!
 Ved mig selv jeg tænker: o, Du Taabe!
 Væv mig ikke for sig Pølsesnak!
 Mellem det uhyre Tal af Kloder,
 Som omtales i vor Almanak,
 Mangen en har sikkert fleer Unoder,
 Og beboes af langt værre Pak.

Viser os Naturen ikke Scener,
 Som kan fryde selv en Persiff Schak?
 Hun med os det meget ærligt mener,
 Er der end ved Alt et lidet Lak.
 Man hervede hierteglad kan blive,
 Blot den Nykke Parcen ikke stak,
 At hvor hun Ens Titel burde skrive,
 Hun istædet satte blot en Klak.

Lad en tydsk Mercurianer spanke
 Mellem Brunke om i sit Gemak;
 Al hans Lykke er, saae man hans Tanke,
 Ikke værd maaskee en Priis Lobak.
 Har man Sundhed kun og lidt i Skuffen,
 Er man fro endog i luvslidt Frak;
 Gaaer det — Herre Gud! saa leve Puffen,
 Til man atter den kan sige: Sak!

Venner, altsaa Skaal for Jordens Glæder!
 Giv end Pesten tidt deri et Hak,
 Alle dem dog noget Værd tilstæder,
 Uden Folk i Kirkens Skaberak.
 Sluttes! naar allene Jer man skuer,
 Tænker hver en Ynde os tiltrak, —
 O, hvor ikke hele Hjertet luer!
 Og vi sige Gud: mangfoldig Tak!

L. C. Bruun.

No. 241.

Hvor lystig er ei denne Jord,
 Naar Nøisomhed i Sielen boer,
 Naar hvad man har man nyder!
 Kom, hør Dyd! indtag mit Bryst,

At jeg maa føle reen den Lyft,
Som Himlen Støvet byder.

Du Moderdyd hos Menneſket!
Du Kroners Byrde ſelv gjør let,
Og Jordens Fyrſter gode;
De Verden ei til Skat udſkrey,
Og ingen Alexander blev,
Hvor du ved Hoffet boede.

Og Slaven frydes i ſin Aand,
Han føler ei Tyrankens Vaand,
Naar du hans Siel beſøger;
Ham Vand ſom Nektar smager da,
Og Brød er ſom Ambroſia,
Med Lænken ſelv han ſpøger.

Frygt værner du omkring din Ven,
Du Sorger jog til M og o l hen,
Langt fra hans glade Bolig.
Hvor fro han ad hver Daare leer,
Som midt i Forraad,ønſker Meer,
Ham Noſ gjør ene rolig.

Om Lykken ham end friſte vil,
Og bede Guders Høihed til,
Han vel imod den tager;

Men styrter hun ham atter ned,
 Han lige stor Lykfsalighed
 I Dalens Hytte smager.

I Daarers tykke Commentar,
 Han trygler ei, som rangsyg Nar,
 At man hans Navn vil tegne;
 Og meer end ti Serailler
 Ham een Veninde ene er,
 Og hendes Børn hans egne.

Han, fattig, riig, tilfreds med hvad
 Ham Himlen gav, er lige glad,
 Ham Næstens Held ei nager;
 Han riig, erkjender Druens Dyd,
 Men, fattig, at den Riges Fryd
 I nordisk Zythus smager.

P. J. Trøjel.

No. 242.

Altting paa Jorden er kun Glas!
 Vise Kong Salomon os fortæller;
 Mig er det vel ei alt tilpas,
 Men saa forkeert er det ei heller;
 Elskov og Venfkab og Munterhed
 Har han jo gjort til Daarfkab med.

Men der har nu Hans Majestæt
 Blandt andre Jøder sat til Taffel;
 Ingen har snakket eller leet,
 Men ikkun gabt paa Kniv og Gaffel;
 Det er jeg fuldkommen enig med:
 Saadant et Laug er Daarlighed.

Venner han og Knap funder har;
 Thi det gior Konger megetielden;
 Venfkab ved Hove gierne var
 Madding at lokke Folk i Fælden;
 Om flige Venfkaaber troer jeg med,
 At troe paa dem er Daarlighed.

Og Kiøndt han var faa grumme Klog,
 Fik han en Dumbhed gjort omfider:
 Tusinde Koner han sig tog;
 Kierlighed ingen Deling lider!
 Hvis var nu Skylden, om han fandt
 Kierlighed og var idel Tant?

Muntre vi dele Venners Lyff,
 Trofaste dele deres Smerte,
 Og faarer Elskovs Vil vort Bryff,
 Skienke vi Hierte bort for Hierte;
 Hvor af os sikkerlig ofte fandt,
 Alting paa Jorden er kun Tant.

Havde Kong Salomon sat som vi,
 Drukket sit Glas blandt gode Venner,
 Han med dem havde stemmet i,
 Derfor han Wiismands Navn fortjener:
 Alting paa Jorden er Daarlighed,
 Kun ikke Venfkab og Kierlighed.

Naahbet.

No. 243.

Del. af Runtzen.

Stolt Sømand han farer saa vide omkring
 over salten Sø;
 Han bringer saamangen kostelig Ting
 til sin Fæstems;

Han fører saamangen dyrebar Wiin
 over salten Sø,
 baade Silke og Guld og Hermelin
 til sin Fæstems.

Naar Landet faaer Feide, han farer frem
 over salten Sø;
 Han iler til Forsvar for Arne og Hiem
 og sin Fæstems!

Til Orlogs han skander som Klippen fast
 i den salte Sø;
 han fægter, om faldt baade Stænger og Mast
 for sin Fæstemø!

Til Orlogs han driver saamangen en Mand
 paa den salte Sø;
 ei sviger han Konge og Fædeland
 eller Fæstemø.

Han styrer saa sikker blandt Banker og Skær
 i den salte Sø,
 og tænker, naar Døden er ham nær,
 paa sin Fæstemø.

For Medbør han bouter og braser saa snild
 paa den salte Sø;
 for Medbør han seiler som lynsnare Pitt
 til sin Fæstemø.

Han styrer saa sikker den skummende Stavt
 over salten Sø,
 og ankrer saa glad i forvnskede Havn
 hos sin Fæstemø.

Men splittede Stormen hans Mast og hans Roer
 i den salte Sø,
 og knusede Bagstavn til Havbunden foer,
 da græder hans Mø!

Sporn.

No. 244.

Venner! mens endnu i Livets Vaar
 hvert Sandsens blide Billede vort Hjerte aabent
 staaer,

lad os hvert et Dieblif,
 vi til Ungdoms Glæder fik,
 ene, ubeelt vie den;
 segner først dens Rose hen,
 aldrig, aldrig mere
 blomstrer den igjen!

Har med gavmild Haand Naturens Gud
 strøet Saligheder Jorden om til hver sin Skab-
 ning ud,

ei! saa lad os nyde dem,
 før vi gaac til Nanders Hiem!
 i de Egne de beboe,
 mellem skumle Graves Rø,

ingen Nige kysser,
ingen Ranker groe!

Elskov! der er Sødhed i Dit Navn!
o, Sluttes! før min sidste Dag ei lukker mig
Der Favne!

Der er alle Skæders Sum!
der er mit Elystium!
snak mig ei om Paradiis:
Niger bær for Engle Pries!
Himlen selv til Bytte —
nei, det blev Forliis!

Brødre! Skaal for Jordens bedste Zitr!
for hver en Slut, som Omhed's Løn sin hulde
Elsker gier!

Amor givr os Vanen fort!
Evan tryller Sorgen bort; —
Begge helliger jeg mig!
blev jeg da ei stor og riig,
bliver jeg, hvad er mere:
glad og lykkelig!

L. C. Bruun.

No. 245.

W. L. Naar en Præst faaer Pastorat.

Glæden vinker os igien,
 lader os dens Roser bryde!
 Livets Foraar svinder hen,
 medens froe vi nyde.
 Alderen kommer med Nykker og Vlager,
 Glæden det isnende Hjerte ei smager,
 Oldingen kiedes ved Ungdommens Larm:
 kom i Glædens aabne Arm!
 syng, og dans og drik Dig varm!

Held enhver, som munter ved
 Livets Modgang at forjage!
 Roser groe i hvert hans Fied
 til hans Vinters Dage;
 Aldrig han knurrer, naar Alderen kommer;
 Glædens og Ungdommens venlige Dommer,
 munter han vinker hver vennehuld Barm:
 kom i Glædens aabne Arm!
 syng, og dans, og drik Dig varm!

Glædens Aalter flammer her;
 Piger, Ynglinger og Koner,
 træder Helligdommen nær,
 hvor Gudinden throner!

tumler hinanden i tryllende Dands!
 binder for Glæden de favreste Krands!
 varstler hinanden med jublende Larm:
 iil i Glædens aabne Arm!
 syng, og dands, og drik Dig varm!

Frankenau.

No. 246.

Hvad var Livets største Glæder
 om vi stedse nøde dem?

Hvo paa Roser evig træder
 kiedes og tilsidst ved dem.

Længsel selv vor Fryd forskjønner,
 naar den gives os igien,
 og det første Savntag lønner
 Savnet af den elskte Ven.

Dog er knap een Fryd henrunden,
 før en anden følger den;
 knap er Maiens Blomst forsvunden,
 Høsten smiler strax igien;
 selv de kolde Winterdage
 skabe Glæder i vort Bryst:
 da i Vennelag vi smage
 ædel og ublandet Lyst.

Held Dig, skønne Aftenrøde!
 atter samler Du os her;
 Glade Hymner, som Dig møde,
 vidne, at Du er os kier.
 Venfæb! blide Skytsgudinde!
 smil til vore Duffer ned!
 Lær med Nyttten at forbinde
 Glæde og Uskyldighed!

M. P. Kruse.

No. 247.

Mel. Wohlauf, Kammeraten! o. s. v.

Naar Stridshornet kalder, jeg haster afsted
 til Kampen, hvor Blodslaget vaier!
 Soldaten foragter den dødsige Fred;
 han strider for Ære og Seier!
 fiæk fører han Børge saalænge han kan;
 Hans Løsen er: Konge og Fædreland!

Ved Ploug og ved Harve gaaer Bonden sin Gang,
 og glad om sin Fæstemø synger!
 om Høsten han frydes ved Leernes Klang,
 og hviler blandt gyldene Dyrger;
 med Hjertens god Villie opoffer han
 sit Arbeides Frugt til sit Fædreland!

Jeg elsker min Konge, og hvis han mig bad
 om for sig i Ilden at gange,
 jeg styrted mig i den saa freidig og glad,
 og viisde jeg ikke var bange!
 Naar Kongen befaler, hver ærlig Soldat
 til Kamp og hans Forsvar er stedse parat.

Vi Bønder vi elske vort fredsomme Tag,
 men ogsaa vort Fødelands Hæder!
 thi Kongen og Landet blot have een Sag;
 troe dele de Sorger og Glæder!
 men næst efter Konge og Fædreland
 jeg elsker og priser min herlige Stand!

M. T. Bruun.

No. 248.

M e l. En Prinds jeg været har i Dag.

Uf, fyldte Bægre vinkes vi;
 o Benner! iler dem imøde!
 vor Glædskabs Tiid er snart forbi,
 saa Druen vil for os ei bløde;
 af! snart den blandes maa med Vand!
 snart matte Haand ei klinke kan!

Vor første Alders spæde Vaar
 vi ofte kalde nu tilbage!

saa froe vi og med sneehvidt Haar
 vil, Brødre, mindes dennes Dage!
 og Mindet skal med fornufts Lyst
 opflamme trætte Oldings Bryst.

En yngre Slægt vil ile frem,
 og finde Ranken vi forlode;
 den vælger der sit Ungdoms-Hjem,
 velsigner der sin Fædre-Klode;
 og under glade Brødres Sang
 udtømmer Bægret mangen Gang.

O, naar vi gaae ad Gravens Bei,
 naar Podagra os byder klage;
 vi med Moralens Svæbe ei
 fra Glæden yngre Slægter jage!
 hvert fyrigt Blik, vi see hos dem,
 skal kalde soundne Glæder frem.

Ja, naar vor Fryd er flygtet hen,
 naar Druen os ei meer kan vinke,
 for Børnebørn vi presse den,
 vi lære dem med Lyst at klinke;
 og frydes, naar med bredfuldt Maal
 de tømme Oldesædres Skaal.

Guldberg.

No. 249.

Mel. af Schall.

Jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt,
 jeg haver en Bugge, saa pæn og saa næt;
 see Baaren i Himmelens Ynde fremtræde,
 den strøer paa min Bugge de Lillier spæde,
 og Kundenes Nattegal synger for mig:
 sov sødelig!

Jeg haver en Bugge, saa pæn og saa næt,
 jeg haver en Bugge, saa varm og saa tæt;
 thi Vinterens Skyer, der bryder med Dagen,
 bedækker min Bugge med hvideste Lagen;
 frygt aldrig for Vinterens mørkeste Sky;
 Du slumrer i Ly.

Paa Jorden miskiendes den reneeste Dyd;
 paa Jorden ei blomstrer den sandere Fryd;
 der Haabet Dig skuffer, der Venskab Dig saarer,
 og Elskov Dig Bøgeret fylder med Taarer;
 her smiler Din Engel, den venlige Død:
 glem Jorderigs Rød!

Kom, elskede Vandrer! Du est jo saa træt;
 Dig favner min Bugge, saa varm og saa tæt;
 Jeg tager Din Byrde, bortaander Din Kummer,

og dyffer Dig ind i den sødeste Slummer;
 Saa kom da, jeg lægger i Graven Dig ned
 til Salighed!

Sander.

No. 250.

Hvor herligt, herligt gif det til
 I fordums Tid, før Thee og Spil.
 Og Titler kom i Mode!
 Da sadde Nordens stærke Mænd
 Ved Egebordet, Ven hos Ven,
 De sang og drak og sang igien,
 Og prisfte Landets Gode.

De drak af pølemaalte Kruus,
 De sang om Kongen og hans Huus,
 Og hød ham leve længe.
 Af Sangen glad, af Glæden varm,
 Gik hver til sit, med modig Varm,
 Faldt om i Konens aabne Arm:
 Det spaaede raske Dreng.

De Dreng trivtes, vorte op
 Med mandig Siel i fyrig Krop
 Til Held for Fædrehuset.
 Kom Sienden, strax de droge frem,

Og Mod og Styrke drog med dem,
 De sloge, bare Seiren hiem,
 Og sang igien ved Kruset.

O gyldne Skif, som, Norden god,
 Gav Folket Rødme, Styrke, Mod,
 Og Landet Held og Hæder:
 Hvi blev du ei bestandig ved
 At muntre trofast Enighed,
 Og adle Nordens Herlighed
 Ved jævne, stolte Glæder?

Hun kom, — den fielse Blødhed kom,
 Og Cimbrers fikke støbtes om,
 Og bleve nu saa fæse.
 Alting blev Tvang; det kaldtes stort,
 At gabe Mod og Styrke bort
 Ved Snee Hætter, Vand og Kort;
 Og stor vil hver Mand være.

Men Moden, Vandet, Rangen gjør,
 At Dværge fødes der, hvor før
 En Kæmpe-Slæggt blev baaren.
 Hiin gamle Cubbes blotte Bryst
 Ved Trods mod Snee, mod Kamp og Dyst:
 Nu zitterer Junkrens skulde Bryst
 I Fred og midt om Baaren.

Hør, Venner! kække Venner! vi
 Vil spotte Modens Ubertie;
 Den kun med Haanhed lønner;
 At gabe om et kredsomt Bord,
 Ved Konst og Evang at synes stor:
 Er det for Folk, der boe i Nord?
 Er det for Cimbreus Søner?

Nei, hort med Sybariters Skik!
 Kom du igien, du gamle Skik,
 Der gavnte vore Fædre!
 Ei vil vi quæle os med Rang,
 Men hædre Pligt og hade Evang,
 Saa samles man ved Riin og Sang,
 Og da gaaer alting bedre.

Walling.

No. 251.

Bekendt Melodie.

Jeg kiender en Alder, hvor hemmelig Kummer
 ei nager det spæde, ukyndige Bryst;
 af himmelske Enale man døffes i Slummer,
 for atter at vaagne til tryllende Lyst.
 Uskyldige Alder! sød er Du, men kort,
 af tunge Bekymringer jages Du bort!

I Verden indtræde vi nøgne og spæde,
vi trænge til Alt, skøndt det rører os ei,
uvante til Sorgen, ukiendte med Glæde,
betræde vi Livets saa usikre Bei.

Ukyldige Alder! o. s. v.

Ei skrækkende Synet vort Die omsvæve,
naar Slumneren qvægende lukker det til;
ei tvivlsomme Tanker i Hjertet sig hæve,
ei Flamme af Elskovs fortærende Ild.

Ukyldige Alder! o. s. v.

Enhver er tierkommen, som med os vil spøge,
han være vor Lige, Regent eller Træl,
de muntre, smaa Dine blandt Mængden ham søge,
hans Minde udslættes ei let af vor Siel.

Ukyldige Alder! o. s. v.

Den Lille, han kiender ei Pilen, som saarer;
uvidende om, hvad Sindslidelser er,
aftørret hans venlige Haand vore Taarer;
hans Mine udtrykker: o, grød ikke meer!

Ukyldige Alder! o. s. v.

O! lykkelig den, som vor Verden forlader
endnu før han lærer at kiende den ret!
hans Død kun begrædes af Moder og Fader;
ei Andre ham savne; hans Striid vorder let.

Ufkyldige Alder! sød er Du, men kort!
af tunge Bekymringer jages Du bort!

Frankenau.

No. 252.

Met. Op, I brave Marsseilaner.

Du vor Nøes fra henfarne Tider,
Fienders Rædsel, o Dannebrog's Flag!
over Bølgen saa herlig Du glider;
Held Dig følge i Fred og i Slag!
Ridding er den, som Din Hæder tør' nægte;
aldrig for Dig han bør løfte Skjold:
og truer nogen Dig med Bøld,
Ridding hver, som ei for Dig vil fægte!
Til Seier eller Død
er nordisk Sømand fød;
hos Jld og Damp og draget Sværd
er Nordboes Høitidsfærd!

Skal da fremmede Skrydere kue
Dine Sønner, Du Daniens Værn?
skal Dig Stimænd uhyævnede true
hvor Du vaier, om nær eller fiern?
Dannebrog! vældig Din Torden lad lyde!

atter Du mindes Dig fordums Mænd,
 som for Dig føre hæden hen,
 og for Dig deres Blod lode flyde!
 Til Seier eller Død o. s. v.

Ogsaa Dig, Du gothiske Løve,
 truer Britten med stormodig Mand
 Dine Handlendes Fred Dig at røve,
 at paalægge Dig slaviske Baand;
 op! for Din ældgamle Bælde at sve!
 atter Du vise Din skarpe Tand!
 Op, Gotter! op, hver Orlogsmand,
 Eders stridvante Bærge at prøve!
 Til Seier eller Død o. s. v.

Held de tre forenede Kroner!
 Held hver hæderlig Sømand i Nord!
 Over Rigernes troe Millioner
 svæve Hæder paa Hav og paa Jord!
 Haan med enhver, som tør lumskelig nære
 mellem forenede Stridsmænd Svig!
 fjernt fra vort Blik han glemme sig,
 og hans Minde forbandet os være!

Til Seier eller Død
 er nordisk Sømand fød;
 hos Ild og Damp og draget Sværd
 er Nordboes Høitidsfærd!

Frankenau.

No. 253.

Atter vi samles til Munterheds Glæder;
 atter Gud Eva'n sin Throne beklæder;
 See, hvor hans quægende Nectar os blinker;
 faderlig mild han sin Dyrker tilvinker:
 Søn! vær i Aften lykkelig, og nyd
 Livets saa hastig henilende Fryd!

Kommende Morgen nye Sorger medbringer;
 Systerne kalde, en Creditor ringer;
 Lommen beviser, at pessima cura!
 vacuum datur in rerum natura;
 thi vær i Aften lykkelig, og nyd
 Livets saa hastig henilende Fryd!

Eva'n neddyffer Bekymringers Sukke;
 man ei for ham maa credentze og bukke,
 Skiondt Du ei altid blandt Roserne hviler,
 han dog eens venlig Dig stedse tilsmiler:
 vær da i Aften lykkelig, og nyd
 Livets saa hastig henilende Fryd!

Nægter Dig Skiebnen i tugtige Arme
 endnu Din elskende Hige at varme,
 Evan forkorter de langsomme Dage,
 læer Dig i Indbildning Svødheden smage:

saa vær i Aften lykfsalig, og nyd
Livets saa hastig henilende Fryd!

Lifter da giennem afverlende Scener
Amor sig væk, og de Løier formener,
Skildrer Dig endnu ved lokkende Bøger
Evan Din Ungdoms spashastige Streger:
thi vær i Aften lykfsalig, og nyd
Livets saa hastig henilende Fryd!

Benner! saa lad os erkjendtlige hylde
Ham, vi saamange Belgierninger skylde!
Høit til hans Ære lad Glassene klinke;
længe endnu han hver Broder tilvinke:
Søn! vær i Aften lykfsalig og nyd
Livets saa hastig henilende Fryd!

L. C. Bruun.

No. 254.

Del. Waagn op til Fryd.

Lag Sæde, Ven!
og Druens Nectar ei forsmaae!
flaae Sorgen hen,
mens Himlen end er blaa!
en flygtig Drøm er Støvets Liv;
thi søg og nyd en munter Tiidsfordriv!

Tænk Du, hvis Haar
 end om Din Tinding lokker sig,
 nu yndig Vaar
 og Glæder straaale Dig!
 Kue et for vidt i Livets Dal;
 nyd denne Stund, tøm denne Din Pokal!

Froe Du kun mig:
 Din Pige eller Ungdoms Ven
 kan svige Dig
 i Livets Fremtid hen;
 dog Druens Blod, som for Dig staaer,
 ei sviger Dig, men læger Dine Saar.

Fra Evans Skjød,
 Du spørger mig: hvad smager bedst? —:
 drik hvid, drik rød!
 drik hvad der staaer Dig næst!
 paa Farven ei det kommer an;
 det leder Alt til søde Drømmes Land.

Stød an med mig!
 og syng, vor hele glade Kreds:
 Held, Evan, Dig!
 Du gjør os froe, tilfreds!
 Held denne fro og skønne Dag!
 Held Venstabs Kreds! Held Glædens gamle Lag!

Frankenau.

No. 255.

Bekjendte Melodie.

Boer jeg paa det høie Fjeld,
 hvor en Tin skibb en Neen med sin Kiffel paa
 Skien,
 hvor der sprang et Rildevæld,
 og hvor Klipperne pladsked i Lien,
 jeg med Sang vil mane frem
 hver en Skat, som laae skjult udi Klippernes
 Rivter;

jeg er glad og rita ved dem,
 Fisker Vin og klarerer Udgifter!
 Klippens Top, som Granen bær,
 muntre Sieles Fristad er;
 Verdens Lummel nedenfor
 til min Skyhøie Volig ei naaer.

Boer jeg i den lave Dal,
 hvor en Elv løber let giennem Skovrige Sletter,
 hvor Løvhytten er min Sal,
 hvor den vorende Grøde mig mætter,
 hvor de muntre Faar og Lam
 trippe om, nippe Løv, og hvor Ornene bølge,
 leer jeg høit ad Modens Kram
 og ad Denter, som Riigdom forsøge,
 Fra min lave, rolige Dal

seer jeg mange Mægtiges Fald,
 sidder paa min Tue tryk
 og udtømmer en Glædskabspokal!

Boer jeg paa den nøgne Strand,
 paa en Holm, fuld af Eg, mellem rullende
 Bølger,

hvor en Fuglehær paa Vand
 Sild og Brisling og Morren forfølger,
 trak jeg mig en Fiskebræt,
 fuld af Døgn, saa min Daad var paa Vej til
 at synke:

naar jeg da er glad og mæt,
 lad den Gierrige længe nok klynke!
 Een Ner nok paa Nøjsomheds Vord —
 Fisken svømme! — det var et Ord!
 derpaa drak jeg mig et Glas,
 sang og drak Fiskeriernes Flor!

Siunger Bierg, og Dal, og Strano!
 Guld af Bierg, Brød af Dal, fuldt af Fiske!
 fra Stranden!

lad saa Tossen drikke Vand!
 skienker Viin udi Glasset til Manden!
 Morges Land er ingen Ørk;
 Glæden fødes og der udaf selve Naturen;
 være, hvo, som vil, en Tyrk!

fide tørstig, og vranten, og sturen!
 Vi drak Norges Hæder og Held,
 fang om Dal, om Strand, og om Fjeld:
 Alting blomstre for enhver
 som vort Land og vort Selskab har tier!

J. Nordahl Bruun.

No. 256.

Du Danmarks Flag!

Dig følge den Hæder hver kommende Dag,
 som altid Dig fulgte i herligste Glands,
 naar Heltene sægted for Seierens Krands!
 Hvad kunde de andet, naar til Dig de saae,
 end ridderlig slaae?

Den Søsløve Juul,
 af brændende Ild for Din Ære saa fuld,
 i Kampen ved Risges navnkundige Bugt,
 hvor gav han da Svensken tilbørlige Tugt!
 Mens Danmark har Skibe, mens Sielland har
 Havn

ei glemmes hans Navn!

Og Trolle, som stod
 syv Timer i Kampen med rindende Blod,

og tre Gange brød giennem tre Gange fleer,
 og vandrende siden med Skuldret Gevær,
 gik blodig fra Slaget til landlige Gaard,
 udmattet af Saar.

Og Kriemperen Kud,
 som fordred den taklede Goliath ud,
 det Uhyre: Mageløs, Svekerens Trøst,
 og slog det saalænge paa Sider og Bryst,
 at Arme det rakte for førende Trop
 til Kriemperen op.

Og Hedlingen Skram —
 naar ængstede Fødeland fordrede ham,
 at redde dets Lande, at fresse dets Børn
 fra feidende Greve, fra lybelste Dren,
 end sted han sig løs af sin unge Bruds Arm,
 at hævne dets Harm.

Og trøndiske Chor,
 blandt Dannemarks Helte saa glimrende stor,
 som, naar det nedtordned og tændte sit Lyn
 fremviede for Svensken saa grusomme Syn,
 og svømmed med Kaarben ved holdende Land
 fra fiendtlige Strand.

Hvo regner dem op,
 paa nordiske Blande den Søfæmpetro? —
 ja, Danmarks Flag! Du kan bryste Dig
 de Mænd, som Dit Land og Dit Norge Dig gav
 Til Slag, naar Du hidses, o, maatte de Mænd
 fremtræde igien!

Claus Frimann.

No. 257.

Bekjendt Melodie.

Han, som kan ene Glæder skænke,
 velgiørende vort Hierte bød,
 ved Glædens Bøger at betænke
 Forladtes Graad og Armes Nød:
 op, Brødre! følger dette Bud
 fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Han bandt med en harmonisk Riæde
 hver Broder til sin Broders Siel,
 gav Mæksomhed med dem, som græde,
 og Attraa til at gjøre Vel,
 da lod hans Åkst saa faderlig:
 hvo, som er god, han signe mig!

Hans Fred har den, som villig letter
 sin kummerfulde Broders Nød,
 som slukker Tørst, og Hunger mætter,
 o, var det blot med Vand og Brød;
 thi Gud seer ei paa Riges Haand,
 men paa den fromme Givers Aand.

Og Guldbets Bærd ved Graven svinder,
 dets vise Brug kun adler det;
 selv Diadem og Seiersminder
 er Evighedens Bæat for let;
 men for den Skierø, vi Armod gav,
 vor Løn er over Tiid og Grav.

O, nu da Glædens Sange lyde,
 betænk Armods hange Aand!
 o, lader Medynks Taarer flyde!
 og rækker den en hielpsom Haand!
 op, Brødre! følger dette Bud
 fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Thaarup

No. 258.

Mel. Du Vlet af Jord.

Du, som blande idel blide Dage
 og Livets Goder uden Tal,

Kun haaner usle Brødres Klage:
 at Verden er en Jammerdal;
 som flaarer med et sorgfrit Hjerte
 saa sødelig i Lykkens Skjød,
 og drømmer ei om Armod's Smerte,
 og ei om den Fortrængtes Nød.

O, see dog fra Din stolte Glæde
 engang hen i den skumle Braa,
 hvor Trøstesløse eensomt græde,
 henstængte paa det blotte Straa!
 hvor haarde, tørre Smuler ere
 den sidste Rest af bedre Kaar,
 og Kummers Søn end quæles mere
 ved Mindet om de soundne Aar!

See den miskiendte Edle sukke
 i uforkyldt Elendighed,
 mens heldig Voldsmand fræk tør pukke,
 at han i den ham styrted ned;
 see Gliden sørgende vansmægte,
 berøvet sidste Glimt af Haab!
 mens Rige selv den Bistand nægte,
 og spotte med dens bange Raab.

See Enken, som kun eier Livet,
 og blev udstødt fra Skjul og Hiem,

som er med nøgne Smaa omgivet,
 og intet har til sig og Dem;
 see, hvor en Taare tung nedrinder,
 og væder den Forladtes Barm,
 og væder den Forladtes Barm,
 mens tidlig hendes gustne Kinder
 alt ældes under Sorg og Harm.

O, kast et Blik, Du Lykkelige,
 til disse Usles Lidelser,
 og hør Dit eget Hierte sige:
 at de, som Du, er Mennesker;
 og lad af Dine mange Glæder
 dog lidet til dem strømme ud;
 4, Broder! hvad er større Hæder
 end den, at ligne Godheds Gud?

Ja, Vorne fik Du til at gavne,
 at fremme Dine Brødres Vel:
 o! lad da ei den Arme savne
 en ringe Gave til sit Held!
 og vis og stor Din Løn skal blive,
 fordi Du glædede og gav;
 Gud Dig skal signe her i Live,
 og Fromme græde ved Din Grav.

Sutfeld.

No. 259.

Mel. Op, Brødre! her i Fredens Egne.

Saa svandt vor Aften hen i Glæde,
 men førend vi adskilles nu,
 o, dem, som lide, dem som græde,
 dem lad os komme først ihu!
 det, Brødre! er den Guddoms Krav
 som os vor glade Aften gav.

Tænk, medens vi sad her saa glade,
 hvor Mangen tungt med Kummer stred!
 med bedste Taarer maatte bade
 det hvileløse Leiested!
 tænk, medens Overflod vi nød,
 tit-Børn og Mødre fattes Brød!

O, Du, hvis Liv i Fryd hengsler:
 blandt Dine Glæder kom ihu,
 at det Din Broder er, som lider,
 at han er skabt til Fryd som Du:
 let ham hans tunge Lidelser,
 og giv Dig saa Din Lykke værd,

Og Du, som ei ukendt med Smerte,
 kan giennemføle Brødres Nød;
 Du, som af blid Erfaring lærte

Hvor Hjelp i Nødens Grund er sød;
 Hørd ikke Hjertet i Dit Bryst,
 men søg og agt og lyd ders Nøst!

Alig Gaven være eller ringe,
 vi trøstige den lægge hen;
 thi Godheds Gud, hvem vi den bringe,
 seer kun paa Hjertet, ei paa den;
 al! ofte Niigdoms Skienk ei var
 som Enkens Skieru ham dyrebar.

O, lad os ham vor Fader ligne
 i virksom Tid at giøre Vel,
 da kan, da vil han os velsigne
 med Livets Himmel, Dydens Held;
 og stiftet Gavn og lindret Nød
 os være Fryd i Liv og Død!

Stahbel.

No. 260.

Vetende Melodie.

Du Størvets Præg af Himlens Gud,
 hans synlig Billed her paa Jorden,
 Velgiørenhed! Dit milde Bud
 skal være helligt i vor Orden.

Kun den, hvis Hjerte lyder Dig,
er, Verden ukiendt, lykkelig!

Kun han med Flog og virksom Daad
sin Broders Byrde veed at lette,
og med et mildt, sagtmodigt Raad
at vise Feilende det Rette.

Som Solens Smil hans Ansigt er,
og, som dens Straaler, alle tier.

Held den, som end i enge Kreds
i Løn Naturens Gud vil ligne!
thi han, som stuer allesteds,
skal see ham, og hans Tid velsigne.
Ham Livets sidste Manddrag
skal endes som en Foraarsdag.

Hist hviler Armods fromme Søn,
kun sparsomt kiendt med Livets Glæde,
dog var han from og god i Løn;
seer Arme ved hans Gravsted græde!
og med erkjendtligt Sindelag
strøe Markens Blomster paa hans Grav.

Som Himlen, Templet aabent staaer
for Hver, som offre vil sin Gave;
her intet Rang og Magt formaaer,

hvor Godheds Gud vil Hjertet have;
 ei Pragt, ei Rikigdom gielde der,
 hvor Enkens Skierv han naadig seer.

Mild Himlen gav en følsom Siel,
 saavel til Arme som til Rige.
 O, det er Held at gjøre Vel,
 og stort at savnes af sin Lige;
 og intet Marmor-Monument
 er bedre meent, er meer fortient.

Thaarup.

No. 261. No. 1.
Freude des Lebens.

Chor.

Freut euch des Lebens,
Weil noch das Lämpchen glüht!
Pflücket die Rose,
Eh sie verblüht!

Einer.

Man schafft so gern sich Sorg und Müh,
Sucht Dornen auf und findet sie,
Und lässt das Weilchen unbemerckt,
Das still am Wege blüht.

Chor.

Freut euch des Lebens u. s. v.

Einer.

Wenn scheu die Schöpfung sich verhält
Und läut der Donner um uns brüllt,
So lacht am Abend nach dem Sturm
Die Sonne, ach! so schön!

Chor.

Freut euch des Lebens u. s. v.

Einer.

Wer Neid und Misgunst sorgsam flieht
Und Gütigkeit im Gärtchen zieht,

Dem schiesst sie schnell zum Bäumchen auf,
Das goldne Früchte trägt.

Chor.

Freut euch des Lebens, u. s. v.

Einer.

Wer Redlichkeit und Treue liebt
Und gern dem ärmern Bruder giebt,
Der findet die Zufriedenheit,
Des Menschen größtes Gut.

Chor.

Freut euch des Lebens, u. s. v.

Einer.

Und wenn der Pfad sich furchtbar engt,
Und Misgeschick uns plagt und drängt,
So reicht die Freundschaft schwesterlich
Dem Lieblichen die Hand.

Chor.

Freut euch des Lebens, u. s. v.

Einer.

Sie trocknet ihm die Thränen ab,
Und streut ihm Blumen bis ins Grab;
Sie wandelt Nacht in Dämmerung
Und Dämmerung in Licht.

Chor.

Freüt euch des Lebens, u. s. v.

Einer.

Sie ist des Lebens schönstes Band:
Schlagt, Brüder, traulich Hand in Hand!
So wallt man froh, so wallt man leicht
Ins bessere Vaterland.

Chor.

Freüt euch des Lebens,
Weil noch das Lämpchen glüht;
Pflücket die Rose,
Eh sie verblüht!

No. 262. No. 2.

Der Mann für uns.

Wer nie im Freudentreis sich freu'n
Sich herzlich freuen kann,
Der mag ein guter Bürger seyn;
Für uns ist er kein Mann.

Chor.

Fort, fort mit ihm!
Wer nie sich herzlich freuen kann,
Ist sicherlich für uns kein Mann!

Wer stets doziert mit kaltem Blut
 Von Menschenlieb' und Pflicht,
 Der ist wohl für's Ratheder gut;
 Doch wir versteh'n ihn nicht.

Chor.

Fort, fort mit ihm!
 Wer immer schwätzt von Recht und Pflicht,
 Den kühlen Mann versteh'n wir nicht!

Wen Krakfus, Titel, Rang und Geld
 Zum großen Manne macht —
 Wohl ihm, wenn er sich selbst gefällt!
 Hier wird er ausgelacht.

Chor.

Fort, fort mit ihm!
 Wen Nichts zum großen Manne macht,
 Der wird von Herzen ausgelacht!

Wer Wissenschaft, wie Nachbars Pferd
 Die schwere Mühle, treibt,
 Dem gönnen wir, daß man ihn ehrt,
 So lang er von uns bleibt.

Chor.

Fort, fort mit ihm!
 Wer Wissenschaft, wie Mühlen, treibt,
 Thut besser, wenn er von uns bleibt!

Wer mißt und zirkelt, was er thut
 Und denkt und glaubt und spricht,
 Der ist für Kabinetter gut,
 Wir brauchen ihn hier nicht.

Chor.

Fort, fort mit ihm!
 Wer zirkelt, was er denkt und spricht,
 Der taugt für freye Menschen nicht!

Das Plappermaul, das immer ruft
 Und immer quackt und schreit,
 Ist wohl für Assembleen gut;
 Uns tödtet er die Zeit.

Chor.

Fort, fort mit ihm!
 Wer immer plappert, quackt und schreit,
 Der tödt' uns nicht die edle Zeit!

Wer denken, sichten, schweigen kann
 Und sich zu freyen weiß,
 Der ist für uns ein Mann!
 Der komm in unsern Kreis!

Chor.

In unsern Kreis
 Wer Mensch ist und sich freyen kann,
 Der ist von Herzen unser Mann.

Wouterweck.

No. 263. No. 3.
Der gute Brauch.

Einer.

Ich höre gern beym Weine singen,
Zumal, wenn man vom Weine stigt,
Er macht, daß alle Stimmen klingen,
Daß selbst des Dichters Lied gelingt.
Ihr werdet ihn doch nicht vertreiben?
Mich dünkt, es ist ein guter Brauch.

Alle.

Das meinen wir auch;
Er ist vortreflich, er soll bleiben!

Einer.

Nach meinem wenigen Bedünken
Muß wohl der Trieb, uns zu erfreu'n,
Die Lust und das Talent zu trinken,
Dem Menschen angeboren seyn.
Der Trieb ist uns als Grundtrieb eigen.
Und nicht etwa ein bloßer Brauch.

Alle.

Das meinen wir auch,
Das wollen wir noch heute zeigen!

Einer.

Von guten Brauchen alter Zeiten
 Pfllegt man doch nicht leicht abzugehn;
 Und wer wird hier nicht ohne Streiten
 Dem Wein den Vorrang zugestehn?
 Wir lieffen's also doch bey'm Alten,
 Wär auch das Trinken nur ein Brauch.

Alle.

Das meinen wir auch;
 Wir wollen's immer beybehalten!

Einer.

Wenn's auch noch nicht erfunden wäre,
 O! wir erfänden's noch der Welt!
 Wir pflanzten Wein, bey meiner Ehre!
 Und schenkten ihr ihn ohne Geld;
 Wir würden sie uns recht verbünden;
 Wir würden ewig, wie der Brauch.

Alle.

Das meinen wir auch;
 Wir würden's ganz gewiß erfinden!

Einer.

Ihr wißt, wie Scherz und Spott gefallen;
 Es fehlt uns nicht an Stoff und Muth.
 Da sind nun wohl gewiß von allen

Die Narren und das Wasser gut.
 Wie nützt man nicht durch scharfes Spotten?
 Und selbst der Wein erhält den Brauch.

Alle.

Das meinen wir auch;
 Wir denken sie noch auszurotten.

Einer.

Fang ich erst an ein Glas zu leeren,
 So schenk ich gleich auch wieder ein.
 Man pflegt so bald nicht aufzuhören,
 Und dazu fehlt's hier nicht an Wein.
 Das wird wohl euer Lob erlangen;
 Man sagt, das sey ein alter Brauch.

Alle.

Wir haben ihn auch;
 Allein, man pflegt auch anzufangen.

Ebert.

No. 264. No. 4.

Rheinweiniied.

Befränzt mit Laub den lieben vollen Becher
 Und trinkt ihn fröhlich leer!

In ganz Europa, ihr Herren Zecher,
Wächst solch ein Wein nicht mehr!

Er kommt nicht her aus Ungarn noch aus Polen,
Noch wo man franzmännisch spricht.
Da mag Sankt Veit, der Ritter, Wein sich holen:
Wir holen ihn da nicht!

Ihn bringt das Vaterland aus seiner Fülle;
Wie wär' er sonst so gut?
Wie wär' er sonst so edel und so stille
Und doch voll Kraft und Muth?

Er wächst nicht überall im deutschen Reiche;
Und viele Berge — hört! —
Sind, wie die weiland Kreter, faule Bäume
Und nicht der Stelle werth.

Thüringens Berge zum Exempel bringen:
Gewächs — sieht aus wie Wein;
Ist's aber nicht — man kann dabey nicht singen,
Dabei nicht fröhlich seyn.

Im Erzgebürge dürft ihr auch nicht suchen,
Wenn ihr Wein finden wollt;
Das bringt nur Silbererz und Koboltsuchen
Und etwas Lausgold.

Der Blocksberg ist der lange Herr Philister;
 Er macht nur Wind wie der:
 Drum tanzen auch der Kuckuk und sein Küster
 Auf ihm die Kreuz und Querc. —

(in eigener Melodie:)

Am Rhein, am Rhein, am Rhein,
 Da wachsen unsre Neben:
 Gesegnet sey der Rhein! :,:
 Da wachsen sie; da wachsen sie
 Am Ufer hin und geben
 Uns diesen Labewein. :,:

So trinkt, so trinkt, so trinkt!
 Und laßt uns allewege
 Uns freu'n und frohlich seyn! :,:
 Und wußten wir, und wußten wir,
 Wo jemand traurig läge,
 Wir gäben ihm den Wein. :,:

Claudius.

No. 265. No. 5.

Die Stationen des Lebens.

Schon haben viel Dichter, die lange verblühen,
 Das Leben mit Extrapost-Reisen verglichen;

Doch hat uns bis dato, so viel mir bekannt,
Die Poststationen noch keiner genannt.

Die erste läuft eben durchs Ländchen der Kindheit,
Da sehn wir, geschlagen von glücklicher Blindheit,
Die laurenden Sorgen am Wege nicht stehn,
Und rufen bey Blümchen: Ey, eya, wie schön!

Wir kommen mit klopfendem Herzen zur zweiten
Als Jüngling' und Mädchen, die schon was be-
deuten,

Hier setzt sich die Liebe mit uns auf die Post
Und reicht uns bald süsse, bald bittere Kost.

Die Fahrt auf der dritten giebt tüchtige Schläge;
Der heilige Ehstand verschlimmert die Wege;
Oft mehrern auch Mäd'el und Jungen die Noth,
Sie laufen am Wagen und schreyen nach Brod.

Noch ängstlicher ist auf der vierten die Reise
Für steinalte Mütter und wankende Greise:
Der Tod auf dem Kutschbock, als Postillion,
Sagt wild über Hügel und Thäler davon.

Auch Reisende, jünger an Kräften und Jahren,
Beliebt oft der flüchtige Postknecht zu fahren;
Doch alle kutschirt er zum Gasthof der Ruh;
Nun, ehrlicher Schwager, wenn das ist, fahr zu!
Langbein.

No. 266. No. 6.

Lebenspflichten.

Rosen auf den Weg gestreut
 Und des Harms vergessen!
 Eine kurze Spanne Zeit
 Ward uns zugemessen.
 Heute hüpfst im Frühlingstanz
 Noch der frohe Knabe;
 Morgen weht der Todtenkranz
 Schon auf seinem Grabe.

Wonne führt die junge Braut
 Heute zum Altare:
 Eh die Abendwolke thaut
 Ruht sie auf die Bahre.
 Gebt den Harm und Grillenfang
 Gebet ihn den Winden!
 Ruht beym lauten Becherklang
 Unter kühlen Linden!

Lasset keine Nachtigal
 Ungehört verstummen;
 Keine Bien' in Frühlingsthal
 Unbelauscht entsummen!
 Schmeckt, so lang es Gott erlaubt,
 Küß und süße Trauben;

Bis der Tod, der Alles raubt,
Kommt, auch sie zu rauben!

Unserm schlummernden Gebein
Von dem Tod umdüstert,
Duftet nicht der Rosenhain,
Der am Grabe flüstert;
Tönet nicht der Wonneklang
Angestoffener Becher,
Noch der frohe Mundgesang
Weinbelaubter Becher!

H ö l t y.

No. 267. No. 7.

Trinklied

in optima forma.

Es lebe Freund Bacchus, der heüt uns ergöht,
Der unsere Tafel mit Flaschen besetzt,
Beredelt zu himmlischen Tropfen!
Drum danket dem Geber, genießt seinen Wein!
Ihn lieben, ihn ehren wir heüt nur allein.
Doch still! — An der Thüre welch Klopfen!
Wer mag das wohl seyn?
Hercin! Nur herein!
Es ist — traltera! —

Es ist, — trallerallera!
 Frau Venus in optima forma!

O, sey Sie willkommen mit Ihrem Kupid,
 Sie liebe Gevatter vom seligen Cnid!
 Dies oberste Plätzchen ist Ihre!
 Was schicht sich wohl besser, als Liebe, zu Wein?
 Drum, Venus und Bacchus, beherrscht uns allein!
 Doch still! — Welch Gepöck an der Thüre!
 Wer mag das wohl seyn?
 Herein! Nur herein!
 Es ist — traltera!
 Es ist, trallerallera!

Frau Weisheit in optima forma!

So grüße Sie Bacchus und Venus gar schön!
 Frau Mutter! Wir haben uns lang nicht gesehn,
 Komm, laß Sie beym Fläschchen sich nieder!
 Ein Kuss, den Sie heiligt, ein Glas, das
 Sie hält,
 Die zaubern zum wahren Olympus die Welt!
 Doch still! — Was klopft denn da wieder?
 Wer mag das wohl seyn?
 Herein! Nur herein!
 Es ist traltera! —
 Es ist, trallerallera!
 Freund Hain ist's in optima forma!

Kein garstiger Junge, ihr Schwestern, außs
Wort!

Dech sey er so gütig und wart er noch dort,
Und nehm er indessen vor Willen.

Du aber, o Freundin von schuldlosem Scherz,
O Weisheit; du kennest und prüffst unser Herz,
So komm, lass den Becher uns füllen!

Es lebe Freund Hain!

Die Lieb und der Wein!

Bis wir — traktera! —

Bis wir — trallerallera!

Einft heimgehn im optima forma!

Kretschmann.

No. 268. No. 8.

Die Lehren des Bacchus.

Einer.

Da nahet sich Bacchus, der Fröhlichkeit Freund,
Gott Bacchus, der Menschen mit Menschen ver-
eint!

Er treibt von der Stierne des Kammers die Falten,
Macht reicher den Armen, macht jünger den
Alten.

Er winket, er winket auch uns bey dem Klang
Der blinkenden Gläser zum fröhnen Gesang.

Chor.

Wohlauf dann, ihr Lieben! es schalle beyhm Klang
Der blinkenden Gläser der frohe Gesang!

Einer.

Politika! du mit dem ernstern Gesicht,
Erheitre dich, Göttin! wir scheüchen dich nicht.
Verbannt nur sind Namen, die enden auf Kraten,
Gott Bacchus ehrt Menschen und menschliche
Thaten:

Er liebet die Freude, er besitz uns den Wein,
Und ladet uns freundlich zum schönsten Verein.

Chor.

Verbannt sind die Namen, die Menschen entzweyn!
Wir folgen, o Bacchus! dem schönen Verein.

Einer.

Als Bacchus die Völker mit Wein und Gesang
Bis fern zu des Ganges Gestade bezwang,
Umdrängten ihn Schaaren im frohen Gewimmel
Zu horchen der Weisheit, die stammte vom Himmel.
Da gab er Gesetze, da lehrte er beyhm Wein,
Und ladet uns freundlich zum schönsten Verein.

Chor.

Wir horchen, wir horchen. Wie lehrte beyhm
Wein
Gott Bacchus die Völker des Lebens sich freun?

Einer.

So sang er, der Schwinger des Thyrsus, sein
 Haupt
 Mit Kränzen vom heiligen Epheu umlaubt:
 "O, kurz ist der Weg, den ihr wandelt hienieden!
 "Bestreut ihn mit Blumen und walt ihm
 Frieden;
 "Und will euch der Dämon der Zwietracht ent-
 zweyn,
 "Ruft: Evoc Bacchus! und trinket den Wein!"

Chor.

Heil, Evoc Bacchus! dem schönen Verein!
 Wir folgen dem Rufe, wir trinken den Wein!

Einer.

"Was störet den Frieden, den Lebensgenuss?
 "Was hemmt der geselligen Freuden Erguss?
 "Man wäget die Worte, man spähet Gedanken!
 "Leicht führet dann über der Billigkeit Schran-
 ken
 "Die deutende Leidenschaft, zeigt den Feind
 "Im ruhigen Bürger, der redlich es meint.."

Chor.

Heil, Heil dir, o Bacchus, der alles vereint!
 Es lebe, hoch lebe, wer redlich es meint!

Einer.

"Lass Meinung sich heben, lass Meinung verwehn!

"Im Fülle des Glanzes die Wahrheit zu sehn

"Vertråget das Auge des Sterblichen nimmer;

"Sie dämmert nur ferne, doch strahlen die
Schimmer

"Durch Nebel der menschlichen Meinung allein:

"Drum duldet die Nebel und trinket den Wein!..

Chor.

Ja, heilig soll immer die Wahrheit uns seyn:

Wir dulden die Meinung und trinken den Wein.

Einer.

So lehrte Gott Bacchus bey Wein und Gesang;

Ihm tönte von Tausenden jubelnder Dank;

Und alle, die Meinungen trennten, ergossen

Sich froh in den Arm des gerührten Genossen,

Und fühlten sich Bürger, zum Glücke vereint,

Und riefen: Es lebe, wer redlich es meint!

Chor.

Wir fühlen uns Bürger, zum Glücke vereint!

Es lebe, hoch lebe, wer redlich es meint!

von H a l e m.

No. 269. No. 9.

Trincklied.

Hört, Brüder! die Zeit ist ein Becher:
 Drein gießet das Schicksal dem Becher
 Bald Galle, bald Wasser, bald Wein;
 Was gestern als Wein uns erfreute,
 Verwandelt in Wasser sich heute
 Und morgen kann Galle drinn seyn.

Doch weisere Becher verstehen
 Mit Klugheit zu trinken, und sehen
 Zuvor in den Becher hinein;
 Und blincket es golden, so trinken,
 Sie hastiges Zuges, und düncken
 Sich heute nur durstig zu seyn.

Drum, füllet euch das Schicksal, ihr Becher,
 Mit fließendem Golde den Becher,
 Und ladet zum Trincken euch ein:
 So laßt euch das Wasser von Morgen,
 Die Galle von Gestern nicht sorgen,
 Und trincket den heutigen Wein!

Blumauer.

No. 270. No. 10.

B u n d e s l i e d.

Brüder! auf dein Wohlergehen
 Sey dir dieses Glas gebracht!
 Unfre Freundschaft soll bestehen,
 Bis der Tod ein Ende macht.
 Freunde, stimmt ein!
 Ihr sollt Zeugen seyn.

C h o r.

Ja, wir stimmen ein;
 Wollen Zeugen seyn!
 Eure Freundschaft soll bestehen,
 Bis der Tod ein Ende macht!

Bruder! laß uns heüt empfinden,
 Was ein Kluger nur bemerkt:
 Daß beym Wein sich Herzen finden
 Und das Glas die Freundschaft stärkt!
 Diesen ganzen Reih'n
 Schließt die Freundschaft ein!

C h o r.

Unsern ganzen Reih'n
 schließt die Freundschaft ein:
 weil beym Wein sich Herzen finden
 Und das Glas die Freundschaft stärkt.

Oeffne ganz dein Herz der Freude,
 Wie die Lippen diesem Saft;
 Wollust ström uns zu durch beyde,
 Wein geföhlt und selbst verschafft!
 Bey Gesang und Wein
 Laßt uns fröhlich seyn!

Chor.

Bey Gesang und Wein
 Laßt uns fröhlich seyn!
 Oeffnet euer Herz der Freude,
 Wie die Lippen diesem Saft!

— Hoch soll jedes Mädchen leben
 Bruder! stoße froher an! —
 Das die Hoffnung nicht nur geben,
 Sondern auch erfüllen kann!
 Freunde! stimmt ein!
 Daß sie glücklich seyn!

Chor.

Ja, wir stimmen ein,
 Daß sie glücklich seyn!
 Hoch soll jedes Mädchen leben,
 Das uns glücklich machen kann!

Soll die Freundschaft ewig wahren?
 Bruder, ja! Sey unverzagt!

Weil es einst in andern Sphären
 Treuen Herzen wieder tagt.
 Freunde! stimmt ein!
 Ihr sollt Zeugen seyn.

Chor.

Ja, wir stimmen ein;
 Wollen Zeugen-seyn!
 Eure Freundschaft soll noch wahren,
 Wenn ein neher Morgen tagt!

No. 271. No. II.

Rangordnung der Getränke.

Geböhren ward zum König der Getränke
 Der Sohn der Nebenflur;
 Die andre all, so stolz auch manches dencke,
 Sind Untertanen nur.

Das Wasser ist in dieses Fürsten Staaten
 Ein armer Bayeremann:
 Man blickt's, wie den, erzieht es gleich die
 Saaten,
 Nur mit Verachtung an.

Das plumpe Bier hegt, vornehm sich zu dünken,
 Zwar einen grossen Hang.

Allein es hat mit denen, die es trinken,
Mit Bauern nur den Rang.

Der Thee gehört zur Classe der Gelehrten;
Der Schwächling, matt und bleich,
Sieht manchem knapp mit Zeisigskost genährten
Poetchen völlig gleich.

Der Herr Kaffee prangt in des Priesters Kleide,
Und Damen sind ihm treu:
Drum bleib er jetzt, aus Achtung gegen Beyde,
Von allem Tadel frey!

Er strebet nicht den Wein vom Thron zu drängen
So wie der Britte, Punsch.
Hebt gleich der Lord das Herz auch zu Gefängen,
Glückt ihm doch nie sein Wunsch!

Wer Mitleid fühlt für Adams schwarze Söhne,
Sey nicht dem Fremdling hold:
Weil er aus Zucker stammt, auf den die bittere
Thräne
Des armen Sklaven roßt!

Mit ihm verwandt sind auch die süßen Schächere
Bischoff und Cardinal,
Und all der Schwarm, der manchen guter Becher
Dem edlen Weine stahl.

Bastarde sind's, erzüht von Subellöchen
Auf dunkler Küchenflur!

Den Wein erzog die Sonn, und er kann sprechen:
"Ich bin dein Sohn, Natur!"

Sie hat gekrönt ihr Lieblingskind zum Fürsten
Mit eigener hoher Hand,
Und es zum Trost, wenn brave Leute dürsten,
In unsre Welt gesandt.

So freüt euch denn des wackern lieben Knaben,
Der uns so Gutes thut!

Dankt herzlich ihr die königlichen Gaben:
Gesundheit, Kraft und Muth!

Langbein.

No. 272. No. 12.

Rundgesang am Schluß des Jahres.

Des Jahres letzte Stunde
Eröfnet mit ernstem Schlag:
Trinkt, Brüder, in die Runde
Und wünscht ihm Segen nach!
Zu jenen grauen Jahren
Entflieht es, welche waren;
Es brachte Freud und Kummer viel
Und führt uns näher an das Ziel.

Chor.

Ja, Freud und Kummer bracht es viel,
Und führt uns näher an das Ziel.

In stetem Wechsel kreiset
Die flügelschnelle Zeit,
Sie blühet, altert, greiset,
Und wird Vergessenheit,
Kaum stammeln dunkle Schriften
Auf ihren morschen Gräften;
Und Schönheit, Reichthum, Ehr' und Macht
Sinkt mit der Zeit in öde Nacht.

Chor.

Und Schönheit, Reichthum, Ehr' und Macht
Sinkt mit der Zeit in öde Nacht.

Sind wir noch alle lebend,
Wer heute vor dem Jahr,
In Lebensfülle strebend,
Mit Freunden fröhlich war?
Ach! mancher ist geschieden
Und liegt und schläft im Frieden!
Klingt an und wünschet Ruh hinab
In unsrer Freunde stilles Grab!

Chor.

Klingt an und wünschet Ruh hinab
In unsrer Freunde stilles Grab!

Wer weiß, wie mancher modert
 Uns Jahr, versenkt ins Grab!
 Unangemeldet fodert
 Der Tod die Menschen ab:
 Trotz lauem Frühlingswetter
 Wehn oft verwelkte Blätter.
 Wer von uns nachbleibt, wünscht dem Freund
 Im stillen Grabe Ruh und — weint!

Chor.

Wer nachbleibt, wünscht dem lieben Freund
 Im stillen Grabe Ruh und — weint!

Der gute Mann nur schliefet
 Die Augen ruhig zu;
 Mit frohem Traum versüßet
 Ihm Gott des Grabes Ruh.
 Er schlummert kurzen Schlummer
 Nach dieses Lebens Kummer:
 Dann weckt ihn Gott, von Glanz erhellet,
 Zur Bonne seiner bessern Welt.

Chor.

Dann weckt ihn Gott, von Glanz erhellet,
 Zur Bonne einer bessern Welt.

Auf! Brüder, frohen Muthes!
 Auch wenn uns Trennung droht.

Wer gut ist, findet Gutes
 Im Leben und im Tod!
 Dort sammeln wir uns wieder
 Und singen Wonnelieder.
 Klingt an! und: "Gut seyn immerdar," —
 Sey unser Wunsch zum neuen Jahr! —

Chor.

"Gut seyn, ja, gut seyn immerdar," —
 Zum lieben frohen neuen Jahr!

B o s s.

No. 273. No. I.
 Vattnet och Vinet.

Hvad Vattnet gör ondt, och hvad Vinet gör
 godt

Är Sattsen jag tänker förklara;
 En Sanning den Verlden, så länge hon fått,
 Fått glad eller sorgsen erfara.
 När Gud ville straffa den syndiga Jord,
 Han henne i Vatten fordränkte;
 Att visa sin Godhet och hålla sit Ord,
 De Trogna han Drufvorne skänkte.

Historien af liusa Exempel är full:
 Se Vattnet i Störtfloder hväfsva
 De Dödliges Fåsten och Städer omkull,
 Och Vinet blott Menskorina själva.
 Bergäsvas Naturen sin Rikedom slöst
 og Vingårdar strött på Madera:
 Ett Strömfall från Bergen slet Vinlandet löst;
 Och Drufvan ei växer där mera!

Professör Sokrat, som håll Skola och Tal,
 och älskade Ungdom och Boken,
 förtient dricka Döden ur samma Pokal,
 hvarur han drack Vatten, den Tokel!

Han lefvat ännu — så framt Odet förskont
 hans Dar för Kantippe eller Pesten,
 om han i en Cyper = Vål hade försont
 sin Fiende Öfversta = Presten.

Fransoser och Engelsmän tvista och slåss:
 Hvarom är vål Frågon? om Batten!
 Hvem Hafvet beherrskar, gör lika för oss,
 Vi misunna ingen den Skatten.
 Men vore Kanalen en rykande Vål,
 Så fulla han tömmas i Draget,
 Och Hjelptroupar, våpnade blott med en Skål,
 Befordra Landstingnings = Forslaget.

Håll Vinglasset fullt för din Fiendes Mun,
 Så upphör han gråla och skrika,
 Soldater, som slagets ved Stor = Torgets Brunn,
 Daa närmasse Krog sig förlika.
 Knappt Wenniskar känna hvarann förän då
 När Vinet Förtrolighet födar;
 I Batten blott Christendoms bröder vi så
 I Vin så vi rättiga Bröder..

Af Batten blir Rinden förtvinad och blek,
 Af Vin blir hon rödlett och frodig;
 Af Batten blir Sjålen förlamad och vek,
 Af Vin blir hon verksam och modig!

Gif Ålfkaren Vatten, — och Afsviſkt han ber,
 Gif Vin — och han Slickan ſkal ſtyra;
 Af Vatten får Gubben ett Tiotal mer,
 I Vinet förlovar han fyra.

Sätt Vatten för Skalden, — han ſitter ſå dumm;
 Sätt Vin — och han rimmar för Skålen,
 Sätt Vatten för Sångarn — och Koffen är ſlumm;
 Han ſvinger ved Skymten af Bålen.

Gif Statsmannen Vatten, — han Händerna
 tvår;

Gif Vin, — han dem lägger vid Saken;
 Våt Nobeln få Vatten — han ſovande går;
 Gif Vin, — och han hurrar ſig vaken!

Hvad Vattnet gör ondt och hvad Vinet gör godt
 Var Sattjen, ſom ſkulle förſvaras;
 All Blanding är ſkadlig: om Vinet vi fått,
 O! må det för Vatten bevaras!
 Til utvertes Bruk, för att ſkölja vår Tratt,
 Må Vattnet i Evighet dömmas,
 Blott någongång, koft och med Arrak förſatt
 Ur rykande Bägare tömmas!

Valerius.

No. 274. No. 2.

Didrick var en gammel Man,
 klok, som få väl kunna finnas,
 och en Plågsed hade han,
 som är värd at minnas;
 just som den ville all Verlden fick rusta,
 sållan han hördes at klaga och pusta,
 aldrig hans Bröst klämde fram något. *Uck!*
 Didrick bare teg och drack.

Didrick hade och en Fru,
 fast hon var en skattig Qvinna,
 Elnad mellan förr och nu,
 Didrick fick befinna.
 Allt som Matronen fik Ister kring Magen,
 snuste hon Gubben och skörpade Lagen,
 tillade honom många Lyten och Lack:
 Didrick bare teg; og drack.

Didricks bröst arfvinge Jons,
 Virtuos på Ramm och Giga,
 snattade sin Grannas Hons,
 ålfkade hans Piga.
 Gubben en Gang smolde Junkern på filten,
 Gumman kom ut och försvarade Pilten,

Didrick förslöttigt sin Rygg undanstack,
 krap i Brån, och teg och drack.

Didrick, Gubben, Stäckars mes,
 hade och en enda Dotter,
 som af Bibel och Catches
 gjorde Papiletter.
 Fråstade Tänken på stette Budordet,
 fick en gång Twillingar hastigt vid Wordet;
 Gumman hon svor som en Kyss och Cossack:
 Didrick bara teg och drack.

Didrick fluffad innom Hus,
 (Bör man vel fortäncka Gubben?)
 tog sig jemt ett Afkonrus
 Klockan ser på Klubben,
 hängde sin Hatt på den vanliga Spiken,
 ganska försigtigt — gaf hin politiken,
 men då det gjälde slikt vådeligt Snack,
 Didrick bara teg och drack.

Didrick med sitta gråe Hår,
 och med Olet spilt på Hakan,
 Äntlig läggas uppå Vår
 ser den summa Matan;
 Följde så glättigt med Liket i Choret,
 myste och tryckte lust om sig med Floret,

Skundade hem och spanderade Nack,
 Sjong i glädjen, sjong och drack.

No. 275. No. 3.

Vänskap, Frihet, och Fosterland
 knytta det fastasta Brödraband;
 thi Naturen har befalt,
 at Vänskap öfveralt
 skall öfvas i Hjertat, och aldrig blifva kallt;
 Naturens Lag,
 den vil at jag
 och alla, alla
 Medborgare
 förenade
 skal kalla, kalla
 på Sanningen,
 Uplysningen,
 och Friheten,
 och Kärleken,
 och aldrig därra, när man ser Despoterne.

No. 276. No. 4.

När jag i min Flickas Arm
 ser Oro og Sorger som Roken bort för Värdret
 at försvinna,

och jag vid dess sanna Barm
 kan Himlans och Guders Lyksaligheter finna!
 när Glasset är fullt, och min Flicka är blid,
 då svinnar i Glädjar och Öskuld min Tid.

Lätt Prästen freit präbika
 om Dands, och Svälg, og Yppighet,
 det mig jo qvittar lika,

jag brukar min Diät;
 jag Bacchus altid bjutet har

med Venus i mit Huus,

den ena sockrar mina Dar,

den andra gier mig Ruus.

hvem kan då sedan flandra?

tag Glasset i den ene Hand,

och Flickan i den andra,

så brukar jag ibland.

Bland Glas och Boutelljer där trives jag bra,

jo mera jag sväljar, so meer vil jag ha;

thi Kälbran är min Lada

För Dands och Svälg och Yppighet;

jag tar igien min Skada

när Somrens Slut jag set.

Jag Bacchus alltid blivet har
 med Venus i mit Haus,
 den ena sočrar mine Dar,
 den andra gjer mig Riuis!
 Hvem kan då sedan klandra?
 tag Glasset i den ena Hand,
 och Flickan i den andra,
 så brukar jag ibland.
 Bland Glas och Boutelljer där trivës jag bra,
 jo mera jag sväljar, jo meer vil jag ha.

No. 277. No. 5.

När sänkta rullgardin
 gör rummet qvast och täpt;
 när Doctorn, mörk til mine,
 ger inga fler recept;
 När Bat-Madam uti strumplåsten,
 kring sången tassar tytt och fort,
 och yrkar samvetsömt på Presten,
 och Blunt! då är det med dig gjordt.

Snart Ryrkaus råkningur
 quitteras för din mull;
 snart glupfka Årfvingar
 bestatta dit Chatull.

När bästa Athenka: vin skal flöda
 uppå dit Graf-st, för slitt pack;
 ach, lönte det väl då sin möda,
 at sjelf du altid varten drack?

Nej Blunt, hör sanningen!
 In är du icke sjuk;
 ge lust åt penningen,
 låt kamma din peruk;

Gör dig en rolig stund i verlden
 vet at til alle det mynt du spar,
 när sen du far den sista färden,
 du lemnar ändå Nyckeln kvar!

No. 278. No. 6.

När en Präst såt Pastorat
 på år han altid börja dricka,
 och om han ei er Castrat,
 tar han sig en Flicka;
 omsom vid Kröggar og Altare-Diffen
 spiser han Sjålar, och super på Fiffen,
 omvänder Syndare, skriftar sin Fru:
 Så gör alla, så gör du,
 Så gör alla Präster nu.

Sin Ubjunct på Väs-Förhör,
 och til Sjuka plår han sticka;
 men när någon Brosslop gör,
 där det vancker dricka,
 då är hans Vordighet sielf på Calaset,
 låser til Bordet och fyllar i Glaset,
 gemmar i Sickan Confect til sin Fru:

Så gör alla, så gör du,
 Så gör alla Präster nu.

Men när något saligt Lik
 stoppas ned i Kyrkgårds-Mullen,
 fläpps ej Själ'n til Himmelrik
 för än hon vid Tullen,
 gifvit Herr Pastorn Accis för Entreen,
 (som säljer Billet til den Assembleen)
 Sen ger Herr Pastor ny Väs til sin Fru:

Så gör alla, så gör du,
 så gör alla Präster nu.

Pastorn lockar sina Får
 ut på Troens Mark at beta,
 sen med Saxen bland dem går,
 klipper hålst de feta,
 Och fast han klipper ibland så det svider,
 bråker ej Fåret, men tiger och lider,
 lämner sin Ull til dess spinnande Fru:

Så gör alla, så gör du,
Så gör alla Präster nu.

Fredags Qvällen tager han
sin Postilla ned af Hyllan,
lägger sen, så godt han kan,
til Predikan Fyllan.

Håller sig tappert med Pettersons Afvel,
frifer om Eld, Lända:Snidslan, och Svafel,
spiser sin Skinka och Kål med sin Fru:

Så gör alla, så gör du,
Så gör alla Präster nu.

Söndags:Eftermiddagen
han hos Lånsmann plår passera,
och med Herrads:Skrivaren
diupt politicera;
spela Berkehren, och Löspenger knipa,
dricka sit hembrygde, röka sin Pipa,
hemkomma full til sin vakande Fru:

Så gör alla, så gör du,
Så gör alla Präster nu.

Men sen han Podager fått,
och Colique af elakt Väder,
vandrar han i Skin:Calott
hem til sina Fäder;

Biskopen sjelf håller Tal öfver Lifet,
ger honom Vass til det himmelska Miket,
får sina Hundrade — tröstar hans Fru:

Så gör alla, så gör du,

Så gör alla Präster nu.

Dricköm alla Prästers Skål,
men doch främst bland alla Prästar
dens, som nu med Vål på Vål
fågnat sina Gåster!

Må han, foreent med sin älskade Flicka,
dricka och älska, och älska og dricka!

Alldrig behöfva at ta sig Adjunct!

Pastors Skål — och därmed Punct!

Pastors Skål! — och därmed Punct!

No. 279. No. 7.

Du som i Högghet troer Sällheten vinna,
lyd ei en fåfångt bedrägelig Röst;
lår af en Ven, du den säkrast kan finna
i dina Känslor, och innom dit Bröst.

Okänd och gömt för de Mäktigas Skara,
aldrig jag rönt deres Ärolyst än,
men jag är det, som hvar Kung vela vara;
Hvad är du då? — Jag är lyflig, min Ven!

Ved alla Händelser Odet mån slicka,
 utan Fersfären met Bacchus jag ler;
 Nojd med mig sjelf, med mit Vin, och min Slicka,
 hvad kan mit Hjerta väl onska sig mer?

Kellgreen.

No. 280. No. 8.

Ni! som tömmen Wägaren,
 För at dräncka Lifvets Galla,
 Sen den Usles Lärar än
 I dess tömda Trå:Skål falla!

Chor.

Låtom några Droppar falla
 Utur Tröste-Wägaren
 På de Låpparne, som kalla
 Öfver Er Välsignelsen.

Broder! sällan fän Ni den
 För en Riks-Gäld: Sedel skörda;
 Tron Ni ej, at Tiggaren
 Lätta kan sin Lifes Bårda?

Chor.

Låtom den Förttrycktes Bårda,
 Gifvom Hoppet Lif igen,

Lius åt alla Vilsfödda,
Mänshataren en Vän!

Sielfva mellan dolda Grund,
Jagade af Odets Völja,
Slutom broderligt Förbund
Med dem oss i Faran följa.

Chor.

Rof för Odets vreda Völja,
Sluten broderligt Förbund!
Eller — ryssen! — skal hon dölja
Stiernan i Er Afkonstund!

Omman ej för Dygden blott
Uti Nödans Bojor sluten;
Tung, som Klippan, är den Lott
Bara brottslig och förstjuten!

Chor.

Bröder! ingen utesluten!
Vågen Bördar, icke Brott;
Eller sen i Dagen gjuten
På den Rikes Skördar blott?

Sållas Far och Uslas Vän
Skal en klarnad Dag oss dömma;
Sällhet, utur Vågaren
För den Uslar Bänner tömma.

Chor.

Och när Dödens Kalk vi tömma,
 Bröder! ingen Skräck för den;
 De, som andras Öden ömma,
 Tömma den som Dågaren.

Franzén.

No. 281. No. 9.

Hvaren sin Sak vill rättvis falla,
 och ofta tappa bägge två;
 jag tror den bästa Sak af alla,
 det är den Sak man dricker på.

Hur ljust om i en säll Förening
 med Granne Grannen samsas vill;
 men bästa Granna i min Mening,
 är Grannen, som man dricker till.

Lätt Moses Farao förfölja
 tills han i Bøljan ser sit Slut;
 jag vet en mindre farlig Bølja:
 det röda Haf, som drickes ut.

Än gick det aldrig mig till Sinnes
 om jag en Prejudis bekom;
 det sanna Företrådet vinnes
 på hvar och en man dricker om.

Till Trots af all den sköna Flården,
 är Lifvet mödosamt och kort!
 men doch det bästa Lif i Werlden
 det är ett Lif, som drickes bort.

Valerius.

No. 282, No. 10.

Kalás, Reglor.

Man sätter ej Nojet i konstigt System;
 man gör inga Lagar för Glasen;
 men Ordningen, som uti allt är beqväm,
 bör sträcka sig och till Kalafen.
 Förrn Oredan nalkas, med Sorl och med Skrik,
 än nyfter, jag tager till Ordet;
 förfaren, och upplyst af mycken Practik,
 jag gör några Reglor för Wordet.

Komm tidligt till Laget, ty kommer Du sent,
 Du kan Dig ej plåga så makligt;
 torhända blir också den Sup Dig förment,
 som gör alle det ofriga smakligt.
 Se anständig ut, att Du ej visas bort
 af nåsvisa Drängar från Festen;
 stor Sak se'n i Klädernas Färg eller Sort:
 tag endast den hvidaste Vesten.

Rifs aldrig om Högfåtet, — Skinkan ändå
 nog hinner den blygsama Dygden;
 sät Dig där de flesta Buteljerna stå
 och där Du ser Utrum för Bygden.

Välj alltid den Plats, som är närmast förhand,
 helst mellan en Lård och en Flicka:
 Du får Distractioner och Frågor ibland,
 men också Du ensam får dricka.

När Du vid det svigtande Bordet är Gäst,
 håll Dig till de redbara Faten;
 tag för Dig af Rätter, som smaka Dig bäst,
 men stick ej försmädligt i Maten.
 Fyll flitigt i Glasen — med Vin, det förstås,
 Dit Quantum beror utaf Tycket;
 ty mångon kan taala för lidet, Gunds!
 men ingen kan dricka för mycket.

All Trångsel Dig hindrar at kroka Din Arm,
 och quäfver den flukande Styrken;
 sitt derfor till Bords, utan Knuffar och Larm,
 så rymligt och bredt som i Kyrkan.
 Doch att Du, med Ränning i Lovart och Lå,
 kann håuvisa mållösa Folkar,
 att omärkligt röra Fortjuserstans Knå,
 och trycka en Granne, som Folkar.

Nu Välen-rörs om, och Du höjer Din Sång,
 — siung illa som messande Prostar —
 men siung ingen Visa, som denna för lång,
 och tystna då Måttergaln hostar;
 drick tigande: fugta Din Strupe i Fred,
 när andras af Skrålandet torstar;
 när Skålarne gå öfver Laget, drick med,
 drick solo, när Laget ej orkar.

Men, allt har sin Gräns! Nedan Glorians Skett
 i Purpur kring Kinderna svallar;
 njut Hvilan, och sof i ett Hörn, tills Supén
 till nya Bedrifter Dig kallar.

Sift maka Dig hem på en domnande Fot,
 at innom Paulunen Du stannar;
 och slumra, och dröm om Kalas, og tag mot
 en Bjudning, som Drömmen besannar.

Valerius.

No. 283. No. II.

M i n t a n d e t.

Blixt är Stunden!
 men hon blixtrar än!
 Skapom Sekler af Sekunden,
 då vi njuta den!

Tiden svingar
 ornlit off förbi;
 Skjut i Flygten bort hans Vingar
 och han går som vi.

Vågarn fyllom
 i vort muntra Lag,
 och med Glädjens Sol forgyllom
 Molnet af vår Dag!

Må bland Döda
 Sorgen ensam gå,
 her de hvita och de röda
 Döljens Blommer stå.

Ljuså Drömmar
 Nöjets Slummer gaf,
 Glädjens Flod, med Vinets, strömmar
 Ned i Tidens Haf.

Valerius.

No. 284. No. 12.

D g o n b l i c k e t.

Fly evigt det förbubna Lufset,
 som visar Framtiden förut;

O! snart förflygar Sällhetsruset,
 spåd på det jemt, var blind och njut!
 Ej efterlångtad, ej befarad,
 tag Dagen — gläds, med Hjertat nöjdt,
 om han är skon, att han blef sparad,
 om han är stormig, at han dröjt.

För Nöjet fik Du ingen Sorgen,
 tom Vågarn, och deri ej spå;
 med Kningar ej närma Sorgen,
 hon skynbar alltför fort ändå.
 För Dig ej Tiden hejdar Loppet;
 visjs, att den kommande är skymd;
 vrång in det djerfva långa Hoppet
 i Hgonblickets lilla Nymd.

Ja, förrän Lifvet höstligt kulnar,
 bryt hvarje Blomma Sommarn har;
 och förrän Glädjens Himmel mulnar
 flut honom kring Dig ännu klar;
 Hvad batar att i Orid flytta
 till andra Land ditt lugna Tjäll?
 Bered Ditt Slägte någon Nyttä
 och Dig det enda Namn af säll.

Sök ej det Mål Din Blicke ej hinner,
 välj Offrets Pligt för Offrets Gård;

man Afund genom Storveret vinner,
 var ålskad, att bli Afund vård!
 Dit sanna Värde skall förskas
 ju mera anspråkslös Du är,
 och Du dess mer af Lyckan sökas,
 ju mindre Du dess Nåd begär.

Så, lycklig genom alla Skiften,
 låt Verlden strida fram sin Gang;
 gör Dig en Blomstersång af Griften,
 och hilsa Döden med Din Sång.
 Vål den, som njutar och ej drömmar,
 som emot Stunden sorgfritt ler,
 som obekymret Glaset tömmer,
 och frågar ej, om han får mer.

Valerius.

No. 285. No. 13.

Ode, om Du vil mig gifva
 hvad mitt Hjerta efterstår:
 låt den Lott då min få blifva,
 som en Tok så lätt försmår.
 Gif åt honom Pragt och Åra,
 Støj och granna Tidsfordrif;
 vårdes Lugnet mig beskåra,
 som är sanna Nöjens Lif!

Fridsammt Bo och molnfritt Sinne,
 intet Kärleks Slafveri;
 ingen Oro i mitt Minna
 af den Dag, som är förbi;
 Samvets Boken ren til Pricka,
 Arbets Tid, som sielf jag valt,
 egit Bord och egin Flika,
 Vin, som rigtige är betalt!

Le då fritt, I Lockans Sönar
 åt min Onskans Måttlighet;
 men jag slöser inga Bøner
 på en blind Gudomlighet.
 Utan Edra rika Medel
 är jag säll till Ofverslöd
 blott jag har en Niskgälds Sedel
 för en Liffe, stådd i Nöd!

No. 286. No. 14.

När jag bår's ur mit Hus
 Och min Begrafning firas,
 Skal med Cypressor firas
 Min Flaska och mit Krus!
 En Skjäl, der Locket vil
 Uppå min Kista fästa,

Førrinnan jag får fråsta
 At dricka honom til.

Ty jag ej bør

Just lita för

Det, at jag bör —

Nej, Bröder, hör:

Jag är likväl Er Råsta;

Betänken hvad Ni gör!

Sätt Er uti mit Cas!

Ni vet jag dit skal föras,

Där aldrig något höras

Om Vin og fulla Glas.

Ty där i Tartars Land

Man supar idelt Vatten,

Ue Myffan eller Hatten —

Kanste ur Skynklat Hand!

Men, för en Kar,

Som Minnat har

Af Glädjens Dar,

Den Våtiskan var

Blot til at skölja Tratten:

Så lärte jag af Far.

Ty, Bröder! jag Er ber,

Och af Ert Vänskap hoppas:

At jag i Vin må doppas,

Förrån jag sänkas ner!

Som Svampen vil jag då
 Den Musten i mig suga,
 Som i hin mörka Stuga
 Ej mer står til at få!

Och på den Sten,

Som läggas hen

Til mina Ben,

Vör skrivas se'n:

"Han aldrig lät sig truga
 At tömma Nimmaren."

Men, när Convoyen går,

Först dessa Flaskor fyllen,

Och sätten dem i Hyllen,

Som under Spisen står!

Jag svärjar Eder vift:

Hvar Gång jag går at spöka,

Jag Flaskorna skal söka

Precis där de stod sist!

Chimér', min Bror,

Hvad Folket tror:

At den, som bor

I Grafves Chor,

Ej tors ibland besöka

Den Ort, där Binet groer!

No. 287. No. 15.

Auction på mitt Hjerta.

Hvem vill ha mitt Hjerta, Qvinnor,
som ett laga fång?
Pass på Slaget, Ålskarinnor,
förste, andra Gång!

Hvem vill ha det? Skaden bara,
det är smt och søtt,
inte just förlegad Vara,
fastän lite Rött:

Blott i Kanten lindrige säradt,
Cypris, af Din Lek,
alldrig smärtadt, endast dåradt,
Ämor, af Ditt Svef.

Straxt en Sockerstamma klingar:

"jag vill ha det; men,
"men ett Vilkor jag betingar:
"appet Kép, min Vän..

"Jag vill ha det, mitt var Budet,..
hviskar tyft en Fru;
"Kontraband är strängt förbudet
"men det brukes ju..

"Slå för mig!.. hör's Leda säga,
flygtig, yr och lätt,
"ej för Nyttan, men att äga
"Samlingen komplett.."

Enken ropar: "Jag vill ha det!
"stort är mit Behov;
"men förlåt mig, får jag ta det
"några Dar på Prof?.."

"Jag ett Hjertes Värde känner,..
läspar Phryne stolt;
"det ett Lappri är, god Vännen,
"som jag ofte sålt.."

Hist en tjock Matrona gnäller:
"Slå för mig också!
"jag betalar hvad det gäller,
"och kontant ändå.."

Sag mit Hjerte, goda Summa,
det ej mer blir solt;
ty med en försvarlig Summa
har Du det betalt.

Valerius.

No. 288. No. 16.

Tom ur din Vål, och svålg den varme Koskan
ner,

och drick dess Skål dit Hga gerna ser;
en vacker Mun, där åt dig ler!
med Glas i Hand, hvad vil du önska mer?

Med Glas i Hand, kring Bordets glade Rundel
slung,

om hvad ibland gör Lifvets Vandred tung.
Är Flasken tom? så tom din Pung;
drick denna Saft, den gör dig rast och ung.

Belan, du ser Fridrikas Blickar, (du förstår!)
mot dig ej mer så smitta som i går:
Latts ingen Ting, tag dig en Tår,
den Oljans Kraft kan läka dina Sår.

En vacker Dag, då Vänskap byter Drägt och
Min;

men gör som jag, byt aldrig om dit Vin;
Drick gammalt Fransk en Carasin,
i all Slags Sorg den bästa Medicin.

Min Ulla står i en blårändig kort Velice,
med svarta Hår och Nättesduks Chemise!
Säg ingen Ting, var klok och vis,
tom ur din Vål, och lämna all delice!

Ser du som jag; hur mener du jag gör, min Vän?
 Min gamla Lag är: Tamma Nemma!
 Sen første May jag rangler än,
 På Båd! mot Jul jag nykter blir igen.

Hur lycklig jag, om jag min Flicka äga fick,
 O, sälla Dag! O, Glädjens Dgnablick!
 mot Kysser något full' jag då gå,
 blot denna Högd af Sällhet jag fick nå!

Dess lufva Blick förtusar allt hvad Känsla har!
 mit Hdes Skick, är sat vid hennes Dar!
 Går Henna väl, går äfven mig,
 jag är dess Träl, och hon guddommelig!

No. 289. No. 17.

Salig Farbrov Marcus Gräl
 en bland Sederteljas Visa,
 Rådman til båd Kropp och Själ,
 har fortjent sin egan Visa.

Gubben verklig var unik,
 tjente opp sig ifrån Spaden:
 ingen Rådman var så rik
 uti hela vida Staden.

?
 Till hans Rikdom var väl Skulln,
 att hans Hustru spann så träget
 och hans Hus precist vid Tulln
 var för Skjuts så väl beläget.

Också var han just en Träl,
 flackade i Skjuts eländigt,
 lag med Hållkarln jemt i Gräl,
 men som Rådman van han ständigt.

!
 Annars fød till stora Ting,
 strosk han jemt sin breda Panna,
 ansåg Stop för ingenting
 och för nå got knappt en Kanna.

Också fand han, hvarje Gång
 han gif hem til sin Agatha,
 hvarje Portgång alltför trång,
 och för smal hvarenda Gata,

Likväl var han ej bland dem,
 som sin Dag på Källarn spilla;
 ty hvar Morgen Kloken fem
 gick han derifrån helt stilla.

Under denna Promenad
 sjöng han, Tiden at förnosta:
 "Nu går jag hem förnsid och glad
 "att mine dyra Pligter skosta."

Lycklig anlånd till Hitt Hus
 Han på Hammarn sakta rörde,
 ty han såg i Fönstret Ljus,
 och Agathas Spinnrock hörde.

Der satt hon och spann så snällt;
 Gubben varsamt smög sig nära;
 Gumman sjöng så fint och gällt:
 "Wak opp min Sjal, gif Era!.."
 Lindegreen.

No. 290. No. 18.

Snart är Din Sällhets Tid förfluten
 lyd, glade Gossa! Nöjats Lag!
 och njut den lyckliga Minuten
 af Lifvets långa Sorgedag!
 forgåfves fallar Du tillbaka
 Din flydda Ungdoms sköna År,
 då Tidens tunga Bingar skaka
 sin Frost på Dina glesa Hår.

Snart skal Du, tryckt mot Flickans Hjerta,
 ej finna Nöjet mera där,
 blott klaga öfver Siktens Smårta
 och Dina gåckade Begär;

Snart går den blixtrande Pokalen
 Din bleka torra Låpp förbi,
 han skal förbittras utaf Qvalan
 och Tårar falla deruti.

Njut då den Dag Dig Ddet gifver,
 Njut alldrig Glädjens Timma opp!
 Vet att den Ånger grufflig blifver,
 som följer ett bedragit Hopp!
 Nu vinka Kärleken og Våren
 och Drufvans ljufva Gaster Dig,
 men se Dig om, och tått i Spåren
 de lömska Qvalen smyga sig!

Så älska, drick og lef för Dagen,
 och tryck Din Flika mot Dit Bröst;
 se dessa tjugande Behagen,
 hör Harmonin af hennes Röst!
 se Känslans tyste Tårar falla
 från hennes blyga Öga ner;
 hör Vålens luumma Vågor svalla,
 och Vården be Dig dricka mer!

Lindgreen.

No. 291. No. 19.

Bröder! om Sällheten finnes på Jorden
och om ej Vänskapen blott är ett Namn,
sväfsva de säkert i Afstom kring Jorden,
klädde i Vålarnas lånade Hamn.

Se, hur den milda Fortrolighet sväfsvar
sänckt uppå Arackens Ängor kring oss!
Se, hur den blodiga Tvedrägten bäfsvar,
dricker och släcker sitt tårande Blöfs.

Se, hur den sjättrade Afunden gråter,
gråter vid Synen af Brödernas Dord.
Se, huru Viisheten ler och forlätar
Brödernas Glädje på Sorgernas Jord.

Wise, vi söke ej Tittlar och Ära;
Wise, vi le åt ett lysande Namn.
Mårte allenast oss Himlen beskåra
Vålar och Glädje i Vänskapens Gann!

Ja, uti Nojets och Vänskapens Armar,
måttige Bacchus! vårt Qde bestäm!
När hela Verlden kring Gossarna larmar,
stänk endast Friden och Torsten åt dem!

Lindgreen.

No. 292. No. 29.

Ut ha i Sällskap en Cousin,
 på Bordet några fylldte Bålar
 af ägta oforfälsket Vin,
 och så en Vån, som sjunger Skålar:
 på Jordan högsta Vällust är,
 en Forsmak utaf Himlens Glädjer;
 at lefva så jag blott begär,
 och Bacchus då min Önskan städjar.

Säg hvilken Dädalus, min Bror,
 af denna Sällhet sig berömar?
 Jo! den, som got och redlig troer,
 och väl om alla Menckor dömar;
 han somnar fött utur sit Hus;
 ej onda Drömmar honom väcka,
 och hvis han väckas, tar han Snul,
 och går på ny at Torsten släcka.

En Skål för denna Bacchi Man
 vi utaf fylldte Glaffen töma!
 och hvar, som detta icke kan,
 må sig ur Laget ej beröma.
 Men jag, som ägar jämt i Dag
 en Plåt för Vinet och för Suppen,
 jag följar Bacchi gamla Lag:
 at alldrig vara tör i Strupen.

France Sange.

No. 293. No. 1.

Pauvre Jacques.

Pauvre Jacques! quand j'étois près de toi,
je ne sentoies pas ma misere;
mais á present, que tu vis loin de moi,
je n'ai nul bonheur sur la terre!

Quand tu venois partager mes travaux,
je sentoies ma peine legere;
t'en souviens tu? tous nos jours etoies beaux!
Qui me rendra ce tems prospere?

Pauvre Jacques! est.

Quand le soleil brule sur nos guerets,
je ne puis souffrir la lumiere,
et quand je suis á l'ombre des forêts,
j'accuse la nature entiere!

Pauvre Jacques! quand j'étois près de toi,
je ne sentoies pas ma misere;
mais á present, que tu vis loin de moi,
je n'ai nul bonheur sur la terre!

No. 294. No. 2.
Romance d'Alexis.

Dés mon enfance, cet auteur
a fait le charme de ma vie;
en le lisant, j'étois meilleur,
je sentoïis mon ame aggrandie.
Qui cherit depuis son berceau
les enfans, les bois, la verdure,
l'amant enfin de la nature
dût être l'ami de Rousseau.

Je sais que plus d'une erreur
maint censeur austère l'accuse;
mais il avoit un si bon coeur,
et ce doit être son excuse;
ce coeur seul guida son pinceau,
pour peindre aussi bien la tendresse;
qui sait aimer avec ivresse
doit être l'ami de Rousseau.

Sexe charmant, sexe enchanteur,
Vous, qui reçutes en partage
la bonté, jointe à la candeur,
pourriez Vous blamer mon hommage?
Plus d'une fois de son tombeau
il a du Vous entendredire:

"Si quelqu' amant peut nous séduire,
ce n'est qu'un ami de Rousseau."

Marsollier.

No. 295. No. 3.

Couplets d'Auberge en Auberge.

Chez nous les hommes, les coquettes,
le goût, les mœurs, l'habillement,
les esprits et même les têtes
tout change et tourne à chaque instant.
Changer, c'est là le bien suprême;
même, pour plaire constamment,
l'on sait, que le plaisir lui-même
demande un peu de changement.

Le changement est salutaire;
on peut le trouver aisément,
puisque les hommes sur la terre,
ne font leur chemin qu'en changeant.

Du soleil les rayons sans nombre
éclairent le monde en tournant,
et bien de gens seraient dans l'ombre
sans le secours du changement.

Tout est fait pour changer de face:
la nuit obscure, un jour serein,

rose qui naît, rose qui passe,
 tendres amours, triste chagrin;
 jusqu'aux traits du plus beau visage,
 que le tems derange en passant,
 tout avertit, quand on est sage,
 qu'il faut se faire au changement.

Dupaty.

No. 296. No. 4.
 Couplets d'Azemia.

Aussitot que je t'apperçois,
 mon cœur bat et palpité;
 et si j'accours auprès de toi,
 il bat encor plus vite.
 A tout moment, et malgré moi
 je brûle et je ne sais pourquoi.
 De m'éclairer sur ce mystere
 je pourrois bien prier ton pere;
 mais si tu voulois, tiens, je crois,
 j'en apprendrois plus avec toi.

D'abord desir de te chercher
 le premier semble eclore,
 puis desir de me rapprocher,
 puis d'approcher encore.

Là, toujours mon cœur malgré moi
 desire, et je ne sais pas quoi.
 De m'éclairer sur ce mystere etc.

J'ai bien quelque petit soupçon
 d'en savoir quelque chose ;
 mais à t'en parler sans façon
 je ne sais quoi s'oppose.
 et pourtant ce je ne sais quoi
 m'agite, et je ne sais pourquoi.
 De m'éclairer sur ce mystere
 j'ai bien déjà prié mon pere ;
 mais si j'osais: tiens, je crois
 j'en apprendrois plus avec toi.

No. 297. No. 5.

Chanson à boire.

Voulez Vous suivre un bon conseil :
 buvez avant que de Vous battre !
 de sangfroid je vaux mon pareil,
 mais quand j'ai bien bu, j'en vaux quatre !
 Versez donc, mes amis, versez !
 on ne peut jamais boire assez.

Ma foi, c'est un triste soldat
 qu'un soldat, qui ne sait pas boire :

il voit les dangers du combat,
le buveur n'en voit que la gloire!
Versez donc! etc.

Comme le vin donne d'esprit!
comme il Vous change une personne! —:
tel, qui tremble, s'il reflexit,
fait trembler, lorsqu'il deraisonne!
Versez donc! etc.

Cet univers, ah! qu'il est beau!
mais pourquoi dans ce bel ouvrage,
le Seigneur a t il mis tant d'eau?
le vin m'y plairoit davantage.
Versez donc! etc.

S'il n'a pas fait un element
de cette liqueur rubiconde,
le Seigneur s'est montré prudent:
nous eussions desseché le monde!
Eh, versez donc, mes amis! versez!
on ne peut jamais boire assez!

No. 298. No. 6.

Romance du Secret.

Je te perds, fugitive esperance!
l'infidelle a rompu tous nos noeuds.

Pour calmer, s'il se peut, ma souffrance,
oublions que je fus trop heureux!

Qu'ai je dit? non, jamais de mes chaines
nul effort ne saurait m'affranchir.

Ah! plutot au milieu de mes peines
conservons un si doux souvenir!

Ah! reviens, seduisante esperance!
ah! reviens, ranimer tous mes feux!
de l'amour supportons la souffrance!
tant qu'on aime, on n'est pas malheureux.

Toi, qui perds un amant si sensible,
ne crains rien de son coeur genereux:
te hair ce seroit trop penible,
l'oublier est encore plus affreux!

Hoffmann.

No. 299. No. 7.
Couplets du Secret.

Femmes! voulez Vous eprouver
si Vous êtes encore sensibles?
un beau matin venez rever
à l'ombre des bosquets paisibles.

Si le silence, la fraîcheur,
 si l'onde, qui fuit et murmure,
 agitent encore Votre coeur,
 ah! rendez grace à la nature!

Mais dans le sein de la forêt,
 asile sacré du mystere,
 si Votre coeur reste muet,
 femmes! ne cherchez plus à plaire!
 Si pour Vous le soir d'un beau jour,
 n'a plus ce charme, qui me touche,
 profanes! que le nom d'amour
 ne sorte plus de Votre bouche!

Maris! qui voulez éprouver,
 jusqu'ou va notre patience,
 Vous pourriez bien aussi trouver
 le prix de Votre impertinence!
 Plus de pitié que de courroux
 est ce qu'on doit à Votre injure;
 Vos femmes valent mieux que Vous;
 et j'en rends grace à la nature!

Hoffmann.

No. 300. No. 8.

Chanson a boire.

Aussitôt que la lumiere
 vient redorer nos coteaux,
 je commence ma carrière
 par visiter mes tonneaux;
 ravi de revoir l'aurore,
 le verre en main, je lui dis:
 vois tu sur la rive Maure
 plus qu'à mon nez de rubis?

Le plus grand Roi de la terre,
 quand je suis dans un repas,
 s'il me declaroit la guerre
 ne m'épouvanteroit pas.

A table rien ne m'étonne,
 et je crois, quand je bois,
 si là haut Jupiter tonne,
 que c'est qu'il a peur de moi.

De tous les dieux, que la fable
 a mis dans son Pantheon,
 il n'en est qu'un de veritable,
 qui soit digne de ce nom:
 C'est Bacchus, que je veux dire,
 car, des autres immortels

je crois qu'un buveur peut rire
jusqu'au pied de leurs autels.

Si quelque jour étant ivre,
la mort arretoit mes pas,
je ne voudrois pas revivre
pour changer ce doux trepas.
Je m'en irois dans l'Averne
faire enivrer Alecton,
et bâtir une taverne
dans le manoir de Pluton.

Par ce nectar delectable
les demons étant vaincus,
je ferois chanter au diable
les louanges de Bacchus.
J'appaiserois de Tantale
la vive alteration,
et passant l'onde infernale
je ferois boire Jxion.

Au bout de ma quarantaine
cent ivrognes m'ont promis
de venir, la tasse pleine
au gîte, ou l'on m'aura mis,
pour me faire une Hecatombe,
qui signale mon destin,

ils arroseront ma tombe
de plus de cent brocs de vin.

De marbre, ni de porphyre,
qu'on ne fasse mon tombeau;
je ne veux, pour tout écrire,
que le contour d'un tonneau;
je veux, qu'on peigne ma trogne,
avec ces vers à l'entour :

"Ci git le plus grand ivrogne,
qui jamais ait vu le jour!.."

Maitre Adam,
Menuisier de Nevers.

7/10

